

Epistola Romani

Epistola Romani

O explicație a epistolei lui Pavel special pentru tine

Ger de Koning

Traducere 2008: Ramona Ion

Editare 2023: Ion Simionescu

Sursa de Editare: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/Röm>

Versiunea originală în limba olandeză este disponibilă la adresa

Magazin web: www.uitgeverijdaniel.nl

Comenzi: info@uitgeverijdaniel.nl

Machetare: Jan Noordhoek

© 2023 de Ger de Koning.

Toate drepturile păstrate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi - în afara utilizării personale - reprodusă sub nicio formă fără acordul scris al autorului.

Contents

Introducere	8
Privire de ansamblu a Epistolei	8
Romani 1	10
Rom 1.1-7 Evanghelia lui Dumnezeu	10
Rom 1.8-15 Dorința lui Pavel	13
Rom 1.16-21 Evanghelia: puterea lui Dumnezeu spre mântuire	16
Rom 1.22-32 Omul fără Dumnezeu	18
Romani 2	21
Rom 2.1-8 Judecata dreaptă a lui Dumnezeu	21
Rom 2.9-16 Iudei și păgâni	24
Rom 2.17-29 Iudeii și Legea	26
Romani 3	29
Rom 3.1-8 Dumnezeu este adevărat – toți oamenii sunt mincinoși	29
Rom 3.9-20 Nimeni nu este drept	32
Rom 3.21-31 Îndreptățire prin credință	35
Romani 4	38
Rom 4.1-8 Un om fericit	38
Rom 4.9-17 Urmașii lui Avraam	40
Rom 4.18-25 Siguranța deplină a credinței	43
Romani 5	46
Rom 5.1-2 Pace – intrare – speranță / trecut – prezent - viitor	46
Rom 5.3-11 Lauda în necez și în Dumnezeu	48
Rom 5.12-14 Păcatul moștenit	51
Rom 5.15-21 Hristos și Adam	54
Romani 6	57
Rom 6.1-7 Botezul	57
Rom 6.8-14 Trăiește pentru Dumnezeu!	60
Rom 6.15-23 Slujire sub har	63

Romani 7	66
Rom 7.1-6 Liber față de Lege	66
Rom 7.7-13 Prin Lege vine cunoștința păcatului	69
Rom 7.14-25 Lupta sub Lege	72
Romani 8	75
Rom 8.1-7 Umblarea prin Duhul	75
Rom 8.8-14 Dacă Duhul locuiește în tine ...	78
Rom 8.15-21 Moștenitori ai lui Dumnezeu	81
Rom 8.22-27 Duhul vine în ajutor slăbiciunii tale	84
Rom 8.28-30 Chemat potrivit planului Său făcut mai dinainte	87
Rom 8.31-39 Dumnezeu este pentru tine!	90
Romani 9	93
Rom 1-5 Dragostea lui Pavel pentru Israel și privilegiile lui Israel	93
Rom 9.6-13 Predestinarea lui Israel făcută de Dumnezeu	96
Rom 9.14-18 Dumnezeu este suveran	99
Rom 9.19-23 Vase ale mâniei și vase ale îndurării	102
Rom 9.24-33 Națiunile și Israel	105
Romani 10	108
Rom 10.1-4 Hristos este sfârșit al Legii	108
Rom 10.5-11 Să crezi din inimă și să mărturisești cu gura	110
Rom 10.12-15 Picioare plăcute	113
Rom 10.16-21 Respingerea mesajului	115
Romani 11	117
Rom 11.1-6 O rămășiță potrivit unei alegeri a harului	117
Rom 11.7-14 Căderea și primirea lui Israel	120
Rom 11.15-17 Mărturia lui Dumnezeu pe pământ	123
Rom 11.18-22 Mândria vine înaintea căderii	126
Rom 11.23-29 Darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău	128
Rom 11.30-36 A lui să fie gloria pentru totdeauna!	131
Romani 12	134
Rom 12.1-2 Fiți transformați	134
Rom 12.3-8 Care este misiunea ta?	137

Rom 12.9-13 Reguli pentru viața creștină I	140
Rom 12.14-21 Reguli pentru viața creștină II	143
Romani 13	146
Rom 13.1-7 Autoritățile	146
Rom 13.8-14 Îmbracă-te în Domnul Isus Hristos	149
Romani 14	152
Rom 14.1-6 Primiți-vă unul pe altul	152
Rom 14.7-14 Totul pentru Domnul	155
Rom 14.15-23 Nu fi poticnire pentru fratele tău	158
Romani 15	161
Rom 15.1-7 Să ne primim unii pe alții după modelul lui Hristos	161
Rom 15.8-13 Evanghelia pentru iudei și pentru păgâni	164
Rom 15.14-21 Slujba lui Pavel	167
Rom 15.22-33 Cum și-a întocmit Pavel planurile	170
Romani 16	173
Rom 16.1-16 Saluturi și multe altele	173
Rom 16.17-24 Fii înțelept față de bine	176
Rom 16.25-27 O preamărire	179

Introducere

Privire de ansamblu a Epistolei

1 Dreptate a lui Dumnezeu din credință (partea doctrinară) Romani 1-8

1.1 Introducere (Romani 1.1-17)

1.2 Necesitatea îndreptățirii (Romani 1.18-3.20)

1.2.1 Păgânii păcătoși (Romani 1.18-32)

1.2.2 Națiunile convinse de propria dreptate (Romani 2.1-16)

1.2.3 Iudeii (Romani 2.17-3.8)

1.2.4 Nu este nici unul drept (Romani 3.9-20)

1.3 Îndreptățirea din credință (Romani 3.21-5.11)

1.3.1 Dreptate a lui Dumnezeu (Romani 3.21-26)

1.3.2 Numai prin credință (Romani 3.27-4.25)

1.3.3 Pace cu Dumnezeu (Romani 5.1-11)

1.4 În Adam – în Hristos (Romani 5.12-8.39)

1.4.1 Două familii (Romani 5.12-21)

1.4.2 Har și Lege (Romani 6.1-7.14)

1.4.3 Experiențe (Romani 7.15-25)

1.4.4 Nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos (Romani 8.1-39)

2 Problema lui Israel (partea istorică) Romani 9-11

2.1 Suveranitatea lui Dumnezeu (Romani 9.1-33)

2.2 Eșecul lui Israel (Romani 10.1-21)

2.3 Reprimirea lui Israel (Romani 11.1-36)

3. Efectul în viața creștină (partea practică) Romani 12-16

3.1 Responsabilitatea creștină (Romani 12.1-15.13)

3.1.1 Slujirea și viața (Romani 12.1-21)

3.1.2 Relația cu autoritățile (Romani 13.1-14)

3.1.3 Cei tari și cei slabi (Romani 14.1-15.13)

3.2 Încheiere (Romani 15.14-16.27)

3.2.1 Slujba personală a lui Pavel (Romani 15.14-33)

3.2.2 Salutări și preamărire (Romani 1.1-27)

Romani 1

Rom 1.1-7 | Evanghelia lui Dumnezeu

1. Pavel, rob al lui Isus Hristos, apostol chemat, pus deoparte pentru Evanghelia lui Dumnezeu 2. (pe care a promis-o mai înainte prin profeții Săi în scrieri sfinte) 3. despre Fiul Său (născut din sămânța lui David, după carne, 4. rânduit Fiu al lui Dumnezeu în putere, după Duhul de sfințenie, prin învierea morților), Isus Hristos, Domnul nostru, 5. prin care am primit har și apostolie, în Numele Lui, spre ascultarea credinței, între toate națiunile, 6. printre care sunteți și voi, chemați ai lui Isus Hristos: 7. către toți preaiubiții lui Dumnezeu care sunt în Roma, sfinți chemați: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.

V1. Dacă îți începi călătoria de descoperire a Bibliei cu epistola către Romani, ai făcut o alegere foarte bună, pentru că în această epistolă vei găsi totul despre cum te vedea Dumnezeu atunci când încă nu-L cunoșteai, dar și despre cum te vede El acum, când ai ajuns să-L cunoști. Acest lucru este foarte important pentru viața ta ulterioară ca și creștin credincios. Aceasta îți oferă certitudinea, convingerea deplină că ai ales calea cea bună. Încă mai trebuie să înveți să mergeți pe această cale, dar calea în sine este bună.

Pavel - sau, de fapt, Duhul Sfânt, așa cum va deveni clar mai târziu - a fost ales de Dumnezeu ca să-ți vorbească despre acest lucru în această epistolă. Despre ce este vorba este scris în versetul 1, și anume despre Evanghelia lui Dumnezeu. Evanghelia, pe care ai primit-o, nu a fost inventată de un om, ci a venit de la Dumnezeu. Este Evanghelia Lui.

V2. Dumnezeu comunicase în trecut, prin profeții Săi, că o va lăsa să fie vestită. În Vechiul Testament - numit și „Scrierile sfinte” - poți citi despre aceasta. În timpul Vechiului Testament, Dumnezeu l-a testat pe om mereu, pentru a vedea dacă Îi va sluji. Cu toate acestea, omul a eșuat mereu. Ai experimentat în trupul tău că acest lucru era adevărat și ai recunoscut-o și în fața lui Dumnezeu. În cele din urmă, Dumnezeu a făcut cunoscut faptul că El Însuși va face ceva. Acest lucru s-a întâmplat atunci când L-a trimis pe Fiul Său.

V3. Conținutul Evangheliei lui Dumnezeu este Fiul lui Dumnezeu. În versetul 3 citești că este „Evanghelia lui Dumnezeu despre Fiul Său”. Este

vorba despre o Persoană, cu care ai acum o relație vie prin credință, nu despre o doctrină. Există multe lucruri despre Fiul lui Dumnezeu în Biblie, ba chiar ea este plină de ele. Se întâmplă chiar să înțelegi cu adevărat sensul unui pasaj din Scriptură sau al unui anumit verset doar atunci când vezi ce îți spune despre Domnul Isus. În versetele 3 și 4, se spun două lucruri despre El, care sunt importante pentru a înțelege conținutul acestei epistole.

În primul rând, se spune despre El că a venit din sămânța lui David. Ca Fiu al lui David, El avea dreptul la tronul DOMNULUI în Ierusalim. Dar, pentru că Israel L-a respins, momentul urcării Sale pe tron a fost amânat. În capitolele 9-11 vei vedea că Dumnezeu va avea grijă ca toate promisiunile, pe care le-a făcut cândva lui David, să se îplinească.

V4. Al doilea lucru, care se spune despre Domnul Isus, se bazează în mod uimitor pe respingerea Sa de către poporul Său. El, Cel care a fost ucis ca Om prin răstignire, a arătat clar că El era în același timp Fiul lui Dumnezeu, atunci când a înviat cu putere dintre morți. Faptul că El este „Fiu al lui Dumnezeu în putere” nu a fost confirmat doar la propria Sa înviere, ci deja în timpul vieții Sale, prin învierea altora care muriseră. Gândește-te doar la Lazăr (Ioan 11.38-44), la tânărul din Nain (Luca 7.11-15) și la fiica lui Iair (Marcu 5.35-42).

„Învierea Sa dintre morți” - ceilalți oameni au rămas în moarte - s-a petrecut „după Duhul de sfințenie”. Aceasta este o adăugire importantă. Tot ceea ce a făcut Domnul Isus în viața Sa a fost în deplină concordanță cu Duhul Sfânt. Totul era în conformitate cu voia lui Dumnezeu și, prin urmare, nu a existat nimic greșit în viața Lui.

Dar în cele trei ore de întuneric de pe cruce, El a intrat în contact cu răul. Acolo a fost făcut păcat (2 Corinteni 5.21) și a purtat păcatele noastre în trupul Său (1 Petru 2.24a). Dumnezeu L-a judecat pentru aceasta și I-a dat plata păcatului, care este moartea (Romani 6.23a). Când a înviat apoi dintre morți, Duhul sfințeniei a putut și El să Se facă una cu aceasta, pentru că tot ceea ce are a face cu păcatul, cu ceea ce este pervers, era complet anulat prin El.

Când vezi astfel cine este Domnul Isus și ce a făcut El, nu poate fi dificil să-L recunoști ca „Domn” al vieții tale, așa cum scrie Pavel la sfârșitul versetului 4.

V5-7. Pavel stă sub impresia măreției acestei Persoane. De aceea, el este gata să meargă la toate națiunile pentru a-i conduce pe oameni la ascultarea credinței față de această Persoană. Sper că și în viața ta (și a mea) strălucește ceva, prin cuvânt și faptă, prin care și alții vor dori să asculte cu credință de Domnului Isus.

Citește încă o dată Romani 1.1-7.

Spune-I lui Dumnezeu cu cuvintele tale, cine este Domnul Isus pentru tine.

Rom 1.8-15 | Dorința lui Pavel

8. *Întâi mulțumesc Dumnezeului meu, prin Isus Hristos, pentru voi toți, deoarece credința voastră este vestită în toată lumea.* 9. *Pentru că martor îmi este Dumnezeu, căruia Îi slujesc în duhul meu, în Evanghelia Fiului Său, că neîncetat amintesc de voi,* 10. *cerând întotdeauna în rugăciunile mele, dacă măcar acum, în sfârșit, prin voia lui Dumnezeu, îmi va fi îngăduit să vin la voi.* 11. *Pentru că doresc mult să vă văd, ca să vă fac parte de vreun dar de har spiritual, ca să fiți întăriți,* 12. *adică să fim mângâiați împreună între voi, fiecare prin credința care este în celălalt, atât a voastră, cât și a mea.* 13. *Dar nu doresc să fiți în necunoștință, fraților, că deseori mi-am propus să vin la voi (și am fost împiedicat până acum), ca să am vreun rod și printre voi, ca și printre celelalte națiuni.* 14. *Eu sunt dator și grecilor și barbarilor, și celor înțelepți și celor nepricepuți.* 15. *Astfel, atât cât depinde de mine, eu sunt gata să vă vestesc Evanghelia și vouă, celor din Roma.*

V8. „Întâi mulțumesc Dumnezeului meu.” Primul lucru, pe care îl face Pavel - în aproape toate scrisorile pe care le-a scris - este acesta, că Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru credincioși.

Tu trăiești într-o lume plină de oameni nerecunoscători. Uneori, fără să-ți dai seama, te lași infectat de această nerecunoștință. Dumnezeu știe acest lucru. De aceea, El vorbește în mod regulat în Biblie despre mulțumire. Mulțumirea este o expresie a bucuriei. Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru ceva, pentru că știi că ai primit acel lucru de la El și pentru că știi că Dumnezeu dă numai lucruri bune.

Am citit odată o poveste despre un bărbat care își rupsesse coloana vertebrală într-un accident și, prin urmare, era ținut într-un scaun cu rotile. La început, îl blestemase pe Dumnezeu pentru asta. După ce s-a convertit, a spus: „Când voi sta în curând în fața tronului lui Dumnezeu, Îi voi mulțumi pentru că mi-a rupt coloana vertebrală. Dacă m-ar fi lăsat să continui să trăiesc în felul în care am trăit, m-aș fi dus direct în iad”. Așadar, vezi că Dumnezeu vrea să ne facă recunoscători prin tot ceea ce face.

I-ai mulțumit vreodată lui Dumnezeu pentru frații și surorile tale? Fără îndoială, cunoști câțiva credincioși. Tu ești unul dintre ei acum. Foștii tăi prieteni te-au părăsit, dar în schimb ai alți prieteni.

V9. Pavel aflase ceva despre credincioșii care trăiau în Roma. În toată lumea se vorbea despre credința lor. Acesta era un lucru care îl preocupa foarte mult și pe Pavel. Duhul lui, toată gândirea lui era plină de slujirea lui Dumnezeu în Evanghelia Fiului Său. Dacă ești un convertit recent, este posibil să fii încă preocupat de multe gânduri din vechea ta viață. De aceea, este bine să te gândești la lucruri referitoare la Domnul Isus.

V10-11. Pavel dorea mult să îi viziteze pe credincioșii din Roma. Deși nu-i văzuse niciodată, nu înseamnă că nu era interesat de ei. El se gândea în mod constant la ei în rugăciunile sale. Ei aveau nevoie de întărire, iar el putea să le „facă parte de vreun dar de har spiritual”.

V12. Ceea ce înseamnă acest lucru se spune imediat: „adică să fim mângâiați împreună între voi, fiecare prin credința care este în celălalt, atât a voastră, cât și a mea”.

Și noi, și tu și eu, avem nevoie de întărirea credinței noastre. De aceea trebuie să căutăm contactul unul cu celălalt și să facem schimb de experiențe de credință. Aceasta este o mângâiere pentru ambele părți. Nu este decisiv dacă faci acest lucru cu cineva care, de asemenea, tocmai s-a convertit sau cu cineva care a experimentat deja multe în credință. Pentru Pavel, care avusese deja multe experiențe de credință, a fost în orice caz o mângâiere să experimenteze părtășia cu credincioșii din Roma. Prin urmare, căută-i pe ceilalți credincioși. Tu ai nevoie de ei și ei au nevoie de tine.

V13-15. Pavel plănuise deja de mai multe ori o călătorie la Roma, pentru că dorea să vadă roade și printre ei. Făcând acest lucru, el nu a căutat propria sa onoare. O datora lui Dumnezeu, care îl chemase la slujire. El se putea achita de această datorie doar dacă își îndeplinea slujirea. Slujba lui era să predice Evanghelia.

Acum ai putea spune: „Dar, cu siguranță, acești oameni îl cunoșteau deja pe Domnul Isus?”. Da, dar Evanghelia conține mai mult decât doar predicarea convertirii și a credinței. Evanghelia înseamnă veste bună. Ai văzut deja în versetul 1 că Evanghelia este numită „Evanghelia lui Dumnezeu”, deoarece exprimă ceea ce este în inima lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu are în inima Sa mult mai mult, pe care vrea să ni le spună, decât doar că trebuie să ne convertim și să credem în Domnul Isus. De fapt, numai atunci când

suntem convertiți putem descoperi întregul plan al lui Dumnezeu (adică tot ceea ce are El pentru noi în inima Sa).

Este numai spre binele nostru că Pavel nu a putut merge personal la Roma. De aceea le-a scris această scrisoare, pentru ca și noi să putem acum să cunoaștem „Evanghelia” pe care voia să le-o predice.

Citește încă o dată Romani 1.8-15.

Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru frații tăi și pentru surorile tale; numește-i cu numele lor.

Rom 1.16-21 | Evanghelia: puterea lui Dumnezeu spre mântuire

16. Pentru că mie nu-mi este rușine de Evanghelia; pentru că ea este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede: atât iudeu, întâi, cât și grec; 17. pentru că în ea se descoperă o dreptate a lui Dumnezeu din credință, spre credință, după cum este scris: „Dar cel drept va trăi din credință”. 18. Pentru că mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei neevlavii și nedreptăți a oamenilor, care înăbușă adevărul în nedreptate. 19. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este arătat în ei, pentru că Dumnezeu le-a arătat – 20. fiindcă, de la creația lumii, lucrurile Sale nevăzute se văd, fiind înțelese de minte prin lucrurile făcute, la fel și eterna Sa putere și divinitate – încât ei să fie fără scuză. 21. Fiindcă, după ce L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci au ajuns deșeși în gândurile lor și inima lor fără pricepere a fost întunecată.

V16. Îți este rușine de Evanghelia din când în când? Mie da! Cred că se datorează faptului că nu suntem încă suficient de pătrunși de puterea lui Dumnezeu care lucrează în Evanghelia.

Acordăm încă prea multă atenție la ceea ce cred oamenii despre ea, pentru că suntem încă destul de sensibili în această privință. Dar tu ați descoperit totuși ce face Evanghelia: ea înseamnă mântuire pentru oamenii pierduți. Tu însuși ai crezut în Evanghelia. Prin credință ai primit parte de ea. Poate că în trecut ai încercat să câștigi mântuirea trăind cât mai bine sau dăruind mult. Dar a trebuit să-ți dai seama că omul nu are nicio putere în el însuși pentru a deveni mântuit.

V17. Acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu vine pur și simplu în ajutorul omului în eforturile sale de a fi mântuit și trece cu vederea ceea ce este greșit. Evanghelia ne arată tocmai că, atunci când Dumnezeu îl mântuiește pe om pe baza credinței (și nu datorită eforturilor sale), El face acest lucru într-un mod drept. Acesta este sensul expresiei „dreptatea lui Dumnezeu”. Dreptatea lui Dumnezeu este una dintre temele principale ale acestei epistole și înseamnă că Dumnezeu este drept în toate acțiunile Sale.

Pe parcursul acestei epistole vei mai întâlni această expresie de câteva ori și atunci voi încerca să o analizez mai în detaliu. Deocamdată, este suficient să știi că ai fost salvat prin puterea lui Dumnezeu și prin acțiunea Sa dreaptă. Prin urmare, nu depinde de cum și ce simțiți.

Din partea ta, credința era condiția preliminară pentru a primi mântuirea. Și atâta timp cât mai trăiești aici pe pământ, ai dreptul să trăiești prin credință. Această credință nu are nimic de-a face cu incertitudinea, așa cum se întâmplă în limbajul comun. În Biblie, credința are sensul de încredere fermă. Prin urmare, credința este încrederea fermă în Dumnezeu, care a făcut totul pentru tine, ca să te salveze și care va face totul pentru a te conduce în siguranță în această viață, până când vei fi cu El.

V18. Cât de mult aveam nevoie să fim salvați! Mânia lui Dumnezeu - ce cuvinte impresionante sunt acestea! Câți oameni reacționează cu dispreț și batjocură atunci când este menționată mânia lui Dumnezeu în predicarea Evangheliei! Această mânie va veni asupra tuturor formelor de neevlavie.

Neevlavia înseamnă că omului nu-i pasă de Dumnezeu, Îl neagă pe Dumnezeu. Această mânie vine, de asemenea, asupra nedreptății oamenilor, care înăbușă adevărul în nedreptate. Aceștia sunt oameni - atât iudei, cât și creștini - care pretind că cunosc adevărul, dar îl tratează complet greșit. Așadar, pe de o parte, este vorba despre oameni care trăiesc fără Dumnezeu, iar pe de altă parte, este vorba despre cei care pretind că trăiesc cu Dumnezeu, dar o fac doar cu gura lor și își trăiesc viața după propria lor voință. Aceștia din urmă, așadar, Îl dau practic pe Dumnezeu la o parte.

V19-21. Ceea ce este rău este că omul nu acordă nici o atenție la ce „se poate cunoaște despre Dumnezeu”. Niciodată o ființă umană nu ar fi putut cunoaște ceva despre Dumnezeu, dacă Dumnezeu nu i-ar fi revelat El Însuși. În creație, lucrarea mâinilor Sale, Dumnezeu Și-a făcut vizibile puterea și divinitatea veșnică.

Orice persoană rațională trebuie să concluzioneze, pe baza a ceea ce percepe în jurul său în creație, că există un Dumnezeu. Acest lucru ar trebui să o determine să Îl slăvească pe Dumnezeu și să Îi mulțumească. Cu regret, rezultatul este altul: cei care Îl exclud pe Dumnezeu din gândirea lor cad în nebunie și pierd orice lumină cu privire la originea, sensul și scopul vieții. Inima lor fără pricepere a fost întunecată. Ce altceva se poate aștepta de la o astfel de persoană?

Citește încă o dată Romani 1.16-21

Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să nu te rușinezi astăzi de Evanghelie.

Rom 1.22-32 | Omul fără Dumnezeu

22. *Susținând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni* 23. *și au schimbat gloria nepieritorului Dumnezeu în asemănarea imaginii omului pieritor și a păsărilor și a patrupedelor și a reptilelor.* 24. *De aceea Dumnezeu i-a lăsat pradă poftelor inimilor lor spre necurăție, ca să-și dezonoreze trupurile între ei înșiși,* 25. *ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit creaturii în locul Creatorului, care este binecuvântat pentru totdeauna! Amin.* 26. *De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă unor patimi josnice; pentru că și femeile lor au schimbat întrebuințarea naturală în cea împotriva naturii;* 27. *și în același fel și bărbații, părăsind întrebuințarea naturală a femeii, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați făcând lucruri de rușine și primind în ei înșiși răsplata cuvenită abaterii lor.* 28. *Și, fiindcă nu au socotit că este bine să-L aibă pe Dumnezeu în cunoștință, Dumnezeu i-a lăsat pradă unei minți nechibzuite, ca să practice lucruri neîngăduite,* 29. *fiind plini de orice nedreptate, răutate, lăcomie, intenții rele; plini de invidie, ucidere, ceartă, viclenie, atitudini rele; șoptitori,* 30. *defăimători, urători de Dumnezeu, obraznici, orgolioși, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți,* 31. *fără pricepere, călcători de cuvânt, fără afectivitate naturală, fără milă.* 32. *Ca unii care cunosc judecata dreaptă a lui Dumnezeu, că cei care fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, ei nu numai că le practică, dar își și găsesc plăcerea în cei care le fac.*

V22. Ceea ce citești aici nu este imediat potrivit pentru a face ca omul să-ți apară ca o creatură superioară.

Dar asta vor oamenii să ne facă să credem în zilele noastre și, de asemenea, că totul devine din ce în ce mai bun. Dimpotrivă, contrariul este adevărat. Dumnezeu nu ne ascunde acest lucru. El descrie destul de sincer - și uneori aparent puțin cam dur - cât de mult a decăzut omul, după ce i-a întors spatele lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu ni-l descrie pe om în așa fel încât noi, tu și cu mine, să-i privim de sus pe cei din jurul nostru. Nu, pentru că ceea ce spune Dumnezeu aici a fost adevărat și pentru mine și pentru tine înainte de a-L primi pe Domnul Isus ca Mântuitor. Așa am trăit noi. În noi înșine, încă suntem așa. De fapt, vezi asta doar după ce devii un copil al lui Dumnezeu.

Un lucru trebuie să fie clar pentru noi: Dumnezeu nu l-a creat rău pe om. Geneza 1 spune: „Și Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și, iată, era foarte bine.” (Geneza 1.31a) Aceasta îl includea și pe om. Dar când omul abandonează legătura cu Dumnezeu, Dumnezeu îl lasă în voia lui. Citim acest lucru de trei ori în acest pasaj: în versetele 24,26,28.

V23-27. Când omul renunță la gloria Dumnezeului nepieritor și se închină în schimb la ceva care seamănă cu un om pieritor sau cu un animal, Dumnezeu îl abandonează. Dumnezeu îl lasă pradă poftelor inimii lui spre necurăție. Consecințele acestui fapt le poți vedea peste tot în jurul tău.

Pe oamenii care schimbă adevărul lui Dumnezeu cu minciuna, Dumnezeu îi lasă pradă dorințelor lor dezonorante: homosexualitatea, atât la bărbați, cât și la femei. Astăzi, acest lucru este numit „comportament alternativ” și „forme de conviețuire”, pe care trebuie să le acceptați. Aici, în schimb, tu citești că este vorba de o judecată a lui Dumnezeu: acești oameni primesc în ei înșiși răsplata dreaptă pentru abaterea lor. Acolo unde creatura este venerată și plasată deasupra Creatorului, acesta este rezultatul. Dumnezeu l-a creat pe om pentru ca omul să-L onoreze și să-I slujească. Este în natura omului ca el să corespundă umanității sale doar atunci când trăiește pentru Dumnezeu. Dacă face acest lucru, el își găsește cea mai mare bucurie și fericire în aceasta. Aceasta a fost și intenția lui Dumnezeu, atunci când l-a creat pe om.

Dar dacă omul nu Îi slujește, Dumnezeu îl lasă pradă unei vieți de relații nefirești, așa cum le descrie Pavel aici. Aceasta este ceea ce experimentăm din ce în ce mai des în public în mediul nostru de astăzi. Se neagă în mod public că este ceva nefiresc; nu ai voie să spui nimic împotriva acestui lucru, dar trebuie să îl accepți ca fiind normal, pentru că altfel poți fi chiar urmărit penal pentru discriminare. În acest fel, în țările creștine, adevărul lui Dumnezeu este schimbat cu minciuna.

V28. În acest verset aflăm pentru a treia oară că Dumnezeu l-a lăsat pe om pradă unei minți nechibzuite. Pentru că oamenii l-au exclus pe Dumnezeu din gândirea lor, Dumnezeu i-a lăsat în seama unei gândiri greșite. De aceea, ei fac lucruri care nu sunt potrivite.

V29-32. Urmează apoi o enumerare necruțătoare a tuturor acestor lucruri. Fără îndoială, cu rușine vei găsi lucruri pe care și tu le-ai făcut. Ceea ce ai

meritat nu a fost altceva decât „moartea” și nu plăcerea și savurarea pe care le așteptai de la ele. Acestea sunt lucruri care sunt prezente mai întâi în inima unui om care nu ține cont de Dumnezeu, iar apoi se exprimă în comportamentul său. Pentru el însuși și pentru semenii săi, el aduce numai lucruri care duc „la moarte”. Pentru Dumnezeu nu există nimic în acestea.

Acești oameni știu bine în adâncul inimii lor cum gândește Dumnezeu în privința aceasta, dar le este indiferent. Ei își duc viața fără grijă și fac comentarii pozitive despre alții care trăiesc în același mod.

Citește încă o dată Romani 1.22-32

Spune-I lui Dumnezeu că El are dreptate în evaluarea oamenilor.

Romani 2

Rom 2.1-8 | Judecata dreaptă a lui Dumnezeu

1. De aceea, nu te poți scuza, omule, oricine ai fi tu, care judeci, pentru că, în ceea ce judeci pe altul, pe tine însuși te condamni, fiindcă tu, care judeci, faci aceleași lucruri. 2. Dar știm că judecata lui Dumnezeu este după adevăr asupra celor care fac astfel de lucruri. 3. Și socotești, omule, care judeci pe cei care fac astfel de lucruri și pe care tu însuși le practici, că tu vei scăpa de judecata lui Dumnezeu? 4. Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății Lui, și ale îngăduinței și ale îndelungii răbdări, necunoscând că bunătatea lui Dumnezeu te conduce la pocăință? 5. Dar, după împietrirea ta și după inima ta nepocăită, îți aduni mânie, în zi de mânie și de descoperire a dreptei judecăți a lui Dumnezeu, 6. care va răsplăti fiecăruia după lucrările lui: 7. celor care, prin stăruință în lucrare bună, caută glorie și onoare și neputrezite: 8. viață eternă; dar celor care sunt certăreți și nu se supun adevărului, ci ascultă de nedreptate: mânie și indignare;

V1. Probabil cunoști oameni care știu exact cum ar trebui să fie ceilalți. Aceștia vorbesc cu „satisfacție” despre greșelile altora (și cu asta m-am exprimat încă blând).

Aici este vorba despre oameni care nu trăiesc atât de libertin, așa cum a fost în capitoul anterior. Dar când îi văd pe alții care trăiesc astfel, îi condamnă. Ei nu-și dau seama că, procedând astfel, se condamnă pe ei înșiși, pentru că aceleași lucruri sunt ascunse în propriile lor inimi.

Un exemplu clar în privința aceasta îl găsim în Ioan 8 (Ioan 8.1-11). Acolo, conducătorii iudeilor vin la Domnul Isus cu o femeie care fusese prinsă în adulter. Când a fost întrebat ce trebuie făcut cu această femeie, Domnul Isus a răspuns: „Cel fără păcat dintre voi să arunce cel dintâi cu piatra în ea” (Ioan 8.7). După aceea au plecat cu toții! Nici unul dintre acuzatori nu a plecat nevinovat. În inimile lor, cu toții comiseseră același păcat. Acest lucru este valabil pentru fiecare persoană care se consideră pe sine ca nefiind vinovată de păcatele teribile pe care le arată cu degetul la alții.

V2-3. Dar noi - tu și eu - știm că ei nu vor scăpa de judecata lui Dumnezeu, care va veni asupra lor conform adevărului. Va veni o zi, se spune în versetul 16 din acest capitol, când Dumnezeu va judeca lucrurile ascunse ale oamenilor. Atunci va deveni deplin clar pentru toată lumea cum Dumnezeu a judecat întotdeauna aceste lucruri.

V4. Dar, din fericire, există și o altă latură a acestei chestiuni. Nu există doar judecata lui Dumnezeu, ci și bunătatea lui Dumnezeu. Prin această bunătate, tu, și fiecare credincios, ai ajuns la convertire. Ce bogăție de bunătate, de îndelungă-răbdare și de răbdare se găsește la Dumnezeu! Dumnezeu nu a vrut ca tu să continui pe drumul spre pierzare. El te-a întâlnit și te-a făcut să-ți dai seama ce ai făcut și unde vei ajunge. Acest lucru ți-a lovit conștiința; ți-ai dat seama că judecata lui Dumnezeu trebuia să te lovească în mod justificat. Convertirea înseamnă să te vezi așa cum te vede Dumnezeu și să accepți judecata Lui asupra ta. Până acum, ai avut întotdeauna o părere bună despre tine și o părere proastă despre Dumnezeu. Odată cu convertirea ta, a avut loc o schimbare radicală. Acum te consideri josnic pe tine însuși și Îl apreciezi foarte mult pe Dumnezeu. În practică, trebuie să învățăm să realizăm acest lucru din ce în ce mai mult, dar acesta este punctul de plecare pentru viața ta viitoare. Această viziune despre tine și despre Dumnezeu ți-a fost dată prin bunătatea Sa.

V5. Cine trece pe lângă bunătatea lui Dumnezeu arată împietrirea și lipsa de căință a inimii sale. O astfel de persoană crede că este suficient de bună în sine pentru a se putea înfățișa înaintea lui Dumnezeu. Dar toate acțiunile, pe care un om le face cu o inimă care nu se căiește (chiar dacă sunt bune în ochii lui), formează un munte tot mai mare de acțiuni, care vor fi judecate în ziua descoperirii judecății drepte a lui Dumnezeu.

V6-8. Când Dumnezeu judecă și răsplătește faptele omului, El o face în mod absolut corect. Pe de o parte, El dă viață veșnică tuturor celor care fac fapte bune cu perseverență, căutând slava, onoarea și neputrezirea; pe de altă parte, El Își va revărsa mânia și indignarea asupra tuturor celor care au urmat în viața lor impulsurile firești ale inimii lor, fără a ține cont de cerințele lui Dumnezeu. În ambele cazuri, oamenii lasă ca viața lor să arate pe cine urmează și, în ambele cazuri, Dumnezeu va judeca totul. Acesta este modul în care Dumnezeu se comportă cu oamenii care și-au stabilit singuri valorile și standardele pentru viața lor.

Până acum, nu a existat nicio persoană care să fi primit viața veșnică de la Dumnezeu ca răsplată pentru viața sa exemplară, fără greș. Numai Domnul Isus a fost desăvârșit. Iar El, care merita viața, a mers la moarte. El a făcut acest lucru de bună voie. Acum, El, care este El Însuși viața veșnică, oferă această viață veșnică tuturor celor care își dau seama că nu o pot câștiga prin ei înșiși.

Citește încă o dată Romani 2.1-8.

Gândește-te la felul în care poți aduce Evanghelia cuiva care crede că face numai bine.

Rom 2.9-16 | Iudei și păgâni

9. necaz și strâmtorare peste orice suflet de om care lucrează răul, și al iudeului, întâi, și al grecului; 10. dar glorie și onoare și pace oricui face binele, și iudeului, întâi, și grecului; 11. pentru că Dumnezeu nu primește după înfățișare. 12. Pentru că toți câți au păcătuit fără lege vor și pieri fără lege; 13. și toți câți au păcătuit sub lege vor fi judecați prin lege (pentru că nu cei care aud legea sunt drepecți înaintea lui Dumnezeu, ci cei care împlinesc legea vor fi îndreptății. 14. Deoarece, când națiunile, care nu au lege, practică din fire cele ale legii, aceștia, neavând lege, își sunt lor înșiși lege, 15. ca unii care arată lucrarea legii scrisă în inimile lor, conștiința lor mărturisind și gândurile lor acuzându-se sau apărându-se între ele), 16. în ziua când Dumnezeu va judeca lucrurile ascunse ale oamenilor, după Evanghelia mea, prin Isus Hristos.

Mai întâi, o mică recapitulare: în capitolul 1 (Romani 1.19-32) s-a vorbit despre păgâni. În capitolul 2 (Romani 2.1-8), Pavel s-a adresat unor oameni care se considerau că nu au procedat la fel de rău ca păgânii.

V9-11. În versetele 9-16, Pavel continuă acest gând, dar acum face o distincție între două grupuri diferite de oameni. Există iudei și există greci (națiuni sau păgâni). Când aici este vorba despre păgâni, nu trebuie să te gândești doar la oamenii din Africa Centrală. Prin „greci” sau păgâni, Pavel se referă la toți cei care nu sunt iudei, adică la toți oamenii cu care Dumnezeu nu a avut o relație atât de specială ca și cu iudeii. Iudeii sunt oameni cărora Dumnezeu le-a comunicat voința Sa, prin faptul că le-a dat Legea. Dumnezeu nu S-a făcut cunoscut păgânilor în acest mod.

Putem aplica aceasta la situația în care trăim astăzi. Astfel, există oameni care au crescut într-o familie creștină, dar și din aceia care au trăit în familii în care voia lui Dumnezeu nu este cunoscută. Dar la Dumnezeu, atunci când Își pronunță judecata, nu se are în vedere prestigiul omului. Pentru că cel care face răul - fie el iudei sau grec - primește necaz și strâmtorare de la Dumnezeu. Dar cel care face ceea ce este bine - fie el iudeu sau grec - primește de la Dumnezeu glorie și onoare și pace.

V12. Ceea ce este diferit, însă, este standardul folosit pentru a judeca. Iudeul și grecul au primit amândoi ceva de la Dumnezeu, astfel încât știu ce este bine și ce este rău. Iudeilor, Dumnezeu le-a dat o Lege, în care le-a

spus ce trebuie să facă. Ei vor fi judecați după această Lege. Păgânii nu au avut niciodată o lege. Ei vor fi pieri fără lege.

V13-15. Dar păgânii posedă altceva, și anume o conștiință. Cei mai mulți dintre păgâni știu prin natură că nu trebuie să fure, de exemplu, chiar dacă Dumnezeu nu le-a spus niciodată oficial acest lucru printr-o lege. Când sunt pe punctul de a fura, conștiința lor îi avertizează. Ea se face simțită. Dacă ascultă vocea conștiinței lor, nu vor fura. Făcând acest lucru, ei arată că lucrarea Legii este scrisă în inima lor, căci Legea spune: „Să nu furi” (Exodul 20.15). Cei care fac ceea ce spune Legea, chiar dacă aceasta nu le-a fost comunicată niciodată ca lege, vor fi îndreptățiți. Căci nu se pune problema dacă cineva a auzit care este voința lui Dumnezeu, ci dacă face ceea ce vrea Dumnezeu.

Orice ființă umană, chiar dacă Dumnezeu și voința Lui îi sunt necunoscute, a primit ceva prin educație sau mediul în care trăiește, prin care poate să facă diferența între bine și rău. El poate într-adevăr să-și înăbușe conștiința și să nu-i asculte vocea, dar în adâncul inimii sale știe să facă diferența. Și alții din jurul său îi vor aminti și ei ce este greșit. În cadrul grupului, în care trăiește cineva, se aplică anumite reguli. Dacă cineva încalcă una dintre aceste reguli, este acuzat. Dar dacă se dovedește că nu a comis infracțiunea, este scuzat. Așa procedează oamenii care nu au cunoștință de Dumnezeu.

V16. Dar Dumnezeu vede mai profund; El nu vede doar faptele. El vede din ce provin faptele. El vede partea ascunsă a inimii unde au loc chibzuirile. El cunoaște motivele de care cineva se lasă călăuzit. Ne putem ascunde intențiile reale unii de alții, dar nu și de Dumnezeu. Vine ziua în care Dumnezeu va judeca prin Isus Hristos ceea ce este ascuns. Pentru mulți oameni, acesta este un gând înfricoșător. Ei preferă să nu se gândească deloc la aceasta. Dar și această judecată face parte din ceea ce Pavel numește „Evanghelia mea”. Motivele sunt cel puțin la fel de importante înaintea lui Dumnezeu ca și faptele. Oamenii se pot lăsa înșelați prin fapte, Dumnezeu nu. Cine trăiește cu adevărat cu Dumnezeu nu va avea nicio dificultate în a-și expune complet inima în fața lui Dumnezeu.

Citește încă o dată Romani 2.9-16

Ce îți vine în minte când te gândești că Dumnezeu știe totul?

Rom 2.17-29 | Iudeii și Legea

17. Dar dacă tu te numești iudeu, și te bazezi pe lege, și te lauzi cu Dumnezeu, 18. și cunoști voia Lui, și știi să deosebești lucrurile foarte bune, fiind învățat din lege, 19. și ești convins că tu însuși ești călăuză a orbilor, lumină celor în întuneric, 20. îndrumător al celor fără minte, învățător al copiilor, având forma cunoștinței și a adevărului în lege: 21. tu deci, care înveți pe altul, pe tine însuși nu te înveți? tu, care predici: „Nu fura“, furi? 22. tu, care zici: „Nu comite adulter“, comiți adulter? tu, care urăști idolii, jefuiești temple? 23. tu, care te lauzi cu legea, Îl dezonoarezi pe Dumnezeu prin încălcarea legii? 24. pentru că „din cauza voastră este hulit Numele lui Dumnezeu printre națiuni“, după cum este scris. 25. Pentru că circumcizia folosește, în adevăr, dacă împlinești legea; dar, dacă ești călcător de lege, circumcizia ta a devenit necircumcizie. 26. Deci, dacă necircumcizia păzește cerințele legii, necircumcizia sa nu va fi socotită drept circumcizie? 27. și necircumcizia din fire, împlinind legea, nu te va judeca pe tine, care, cu literă și circumcizie, ești călcător de lege? 28. Pentru că iudeu nu este cel în afară, nici circumcizie, aceea în afară, în carne; 29. ci iudeu este acela în lăuntru, și circumcizie, aceea a inimii, în duh, nu în literă; a cărui laudă este nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.

V17-20. Acum Pavel se adresează iudeilor, pentru a le arăta clar că și ei au nevoie de Evanghelia lui Dumnezeu. Mai întâi enumeră câteva dintre lucrurile cu care se lăudau ei.

Ei se lăudau că sunt în legătură cu Dumnezeu. Se credeau capabili să fie un conducător, o lumină, un educator, un învățător, pentru că ei credeau că știu voia lui Dumnezeu prin Lege. Se credeau pe ei înșiși ca însemnând mult pentru ceilalți, pe care îi credeau orbi, în întuneric, lipsiți de înțelegere și de maturitate. Se simțeau superiori și înălțați deasupra celorlalți.

V21-23. Într-adevăr, Dumnezeu le comunicase voia Sa prin Lege. Cu toate acestea, nu gândeau că mai întâi de toate ei trebuiau să fie atenți la ea și să asculte de Dumnezeu. Și creștinii se pot lăuda cu cunoașterea Bibliei. Ei le dau lecții celorlalți despre cum ar trebui să se comporte. Dar ei nu s-au văzut niciodată pe ei înșiși în lumina Bibliei. Ei o cunosc doar pentru alții. Ceea ce ei condamnă la alții ca fiind furt, ei numesc, atunci când îi privește pe ei înșiși, a lua ceva la care au dreptul. Iar când spun că adulterul este

greșit, nu se gândesc că Domnul Isus a spus că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască a comis deja adulter cu ea în inima sa.

De asemenea, ei știu foarte bine că un idol este ceva dezgustător, dar nu se gândesc că furtul lucrurilor folosite pentru slujirea în Templul lui Dumnezeu este de fapt același lucru. Gândește-te, de exemplu, la posesiuni, timp, putere, intelect și altele asemenea. Toate acestea ar trebui să fie folosite în slujba pentru Dumnezeu. Dar cel care le folosește pentru el însuși îl jefuiește pe Dumnezeu. Așadar, oricine se laudă că știe voia lui Dumnezeu, fără să țină cont de aceasta în propria viață, Îl dezonoarează pe Dumnezeu.

V24. Nu-i așa că Numele lui Dumnezeu este blasfemiât tocmai de cei care stau cuminți la biserică sau la altă adunare de închinare duminica, iar luna sau în alte zile ale săptămânii caută să se îmbogățească cât mai mult posibil pe seama altora?

V25. Apoi, Pavel menționează un alt punct important, și anume circumcizia. Găsim instituirea circumciziei în Geneza 17 (Geneza 17.9-14). În Vechiul Testament, circumcizia era semnul exterior al apartenenței cuiva la poporul lui Dumnezeu, la Israel. Prin urmare, era de așteptat ca cineva să facă voia lui Dumnezeu. Dar dacă cineva nu respecta voia lui Dumnezeu în viața sa, nici măcar circumcizia nu-i era de folos. Semnul exterior al circumciziei avea valoare doar dacă cineva dorea cu inima să se comporte ca un membru al poporului lui Dumnezeu, iar acest lucru se exprima prin împlinirea vocii lui Dumnezeu.

V26-27. Se întâmpla chiar ca cineva, care nu era circumcis, adică nu făcea parte din Israel, dar care totuși ținea cont de cerințele Legii, să fie recunoscut de Dumnezeu ca membru al poporului Său. Cei care erau doar în exterior, adică nu cu inima, erau astfel condamnați.

V28-29. Concluzia vine apoi în ultimele două versete. Este vorba despre circumcizia inimii. Aceasta ne arată adevăratul sens al circumciziei. În Coloseni 2 citim că credinciosul este tăiat împrejur cu circumcizia lui Hristos (Coloseni 2.11). Contextul arată clar că este vorba despre moartea lui Hristos pe cruce, unde El a murit sub judecata lui Dumnezeu pentru păcat. Oricine crede acest lucru din inimă este circumcis „în inimă”; el este un iudeu adevărat, adică: unul care Îl laudă pe Dumnezeu. Să aparții doar în exterior la poporul lui Dumnezeu aduce laude din partea oamenilor.

Oamenii sunt foarte atașati de acțiunile religioase, pentru că acestea pot fi văzute, iar acest lucru face ca persoana să fie importantă. Dumnezeu Se uită la inimă. Exteriorul are valoare pentru El doar dacă reflectă ceea ce este în inimă. Dumnezeu îi laudă pe cei în a căror ființă interioară găsește adevărul (Psalmul 51.6). Aceasta este ceea ce Îl interesează pe El.

Citește încă o dată Romani 2.17-29.

Verifică-te dacă mai acorzi valoare laudei din partea oamenilor.

Romani 3

Rom 3.1-8 | Dumnezeu este adevărat – toți oamenii sunt mincinoși

1. Deci care este întâietatea iudeului sau care este folosul circumciziei? 2. Mare, oricum: întâi că, în adevăr, lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu. 3. Și ce dacă unii n-au crezut, oare necredința lor va desființa credincioșia lui Dumnezeu? 4. Nicidecum! Ci Dumnezeu să fie adevărat și orice om, mincinos, după cum este scris: „Ca să fii îndreptățit în cuvintele Tale și să învingi când vei fi în judecată”. 5. Dar, dacă nedreptatea noastră arată dreptatea lui Dumnezeu, ce vom spune? Este nedrept Dumnezeu care Își revoarsă mânia? Vorbesc ca un om. 6. Nicidecum! Altfel, cum va judeca Dumnezeu lumea? 7. Pentru că, dacă prin minciuna mea, adevărul lui Dumnezeu a prisosit spre gloria Lui, de ce mai sunt și eu judecat ca păcătos? 8. Și de ce nu, după cum suntem defăimați și după cum afirmă unii că spunem noi: „Să facem cele rele, ca să vină cele bune”? Condamnarea lor este dreaptă.

V1. După ce ai citit pasajul precedent, ai putea gândi că nu era un privilegiu să aparții poporului iudeu, deși Dumnezeu îl numește poporul ales al Său.

În felul acesta, cineva ar putea pune la îndoială și beneficiul circumciziei, chiar dacă Dumnezeu a dat-o ca semn al legământului Său cu poporul Său. Pavel respinge această idee.

V2. Există multe privilegii legate cu apartenența la poporul lui Dumnezeu - chiar dacă aceasta este probabil doar în exterior. Pavel menționează în primul rând faptul că lor li s-au încredințat cuvintele lui Dumnezeu. Și pentru noi, cei care trăim în așa-numitele „țări creștine”, este un privilegiu să posedăm Biblia. Dar, din această cauză, iudeii erau - și de asemenea noi astăzi suntem - cu atât mai responsabili.

V3-4. Felul în care tratăm Cuvântul lui Dumnezeu nu diminuează cu nimic conținutul Său. Dumnezeu rămâne credincios Cuvântului Său, chiar și atunci când există oameni care pretind că fac parte din poporul Său și totuși nu țin cont de Cuvântul Său. De fapt, acest lucru nu face decât să confirme că Dumnezeu este adevărat și că orice om este mincinos. Poate

că ai auzit pe cineva spunând (sau poate ai spus-o tu însuși în trecut): „Dumnezeu nu există”. Acest lucru nu este nou. Cineva care spune așa ceva spune ceea ce Dumnezeu a scris în Cuvântul Său cu mult timp în urmă. Psalmul 14 spune că nebunul zice în inima lui că nu există Dumnezeu (Psalmul 14.1). Așadar, acum ai dovada în Cuvântul lui Dumnezeu a faptului că Dumnezeu este adevărat și că orice om este mincinos. Când omul acționează conform inimii sale rele, el nu face decât să dovedească ceea ce Dumnezeu a spus deja de mult în Cuvântul Său. Astfel, Dumnezeu este justificat prin propriul Său Cuvânt.

Dacă omul îndrăznește să-L judece pe Dumnezeu, pentru a-L trage la răspundere, ca să spunem așa, va deveni clar că Dumnezeu este învingător și omul învins.

V5-6. Acțiunea dreaptă a lui Dumnezeu este confirmată de acțiunea noastră nedreaptă. Nu este nimic rău în asta. Un mod de viață care nu ține cont de Dumnezeu trebuie să provoace mânia lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate face altfel. El este obligat să facă acest lucru, pentru că este sfânt și drept. El nu poate face nici cea mai mică abatere de la aceste calități, sfințenia și dreptatea Sa, așa cum foarte bine facem noi din când în când.

Din moment ce Dumnezeu observă totul în lume, El nu Se poate comporta ca și cum nu s-ar întâmpla nimic. El trebuie să execute judecata asupra lumii. Faptul că nu a făcut-o încă se datorează faptului că El este îndelung-răbdător. El nu vrea ca cineva să se piardă, ci ca toți să ajungă la pocăință (2 Petru 3.9). Dar va veni un moment în care El va trebui să execute judecata. Răbdarea Sa are un sfârșit. Atunci dreptatea Sa trebuie să-și urmeze cursul și să se exercite mânia; trebuie să urmeze pedeapsa. Cine neagă acest lucru nu-L ia pe Dumnezeu în serios.

V7-8. Există, de asemenea, oameni care nu Îl iau în serios pe Dumnezeu într-un alt mod. Aceștia sunt oameni - este aproape de necrezut - care abuzează de acțiunea dreaptă a lui Dumnezeu. Ei spun: „Dacă mint, prin aceasta adevărul lui Dumnezeu va fi mai mare. Prin comportamentul meu rău nu fac decât să contribui la a-I da mai multă glorie, pentru că dreptul este de partea Lui în toate cazurile. Cu siguranță că acest lucru trebuie să fie plăcut lui Dumnezeu!? De fapt, merit o recompensă pentru asta. Atunci

de ce ar trebui să fiu judecat în continuare ca un păcătos?” Concluzia lor este: să facem răul ca să iasă binele din el.

Acești oameni chiar au răspândit în acea vreme zvonul rău că însuși apostolul Pavel ar fi învățat acest lucru. În acest fel au vrut să-și înfrumusețeze acțiunile lor nelegiuite și să îl pună pe apostol într-o lumină proastă. Pavel nu răspunde la acest lucru. Cu oameni care argumentează în acest fel nu trebuie vorbit. De aceea, răspunsul său scurt este: „condamnarea lor este dreaptă”.

Citește încă o dată Romani 3.1-8

Numește unele privilegii, pe care le ai ca și creștin.

Rom 3.9-20 | Nimeni nu este drept

9. Atunci ce, suntem noi mai buni? Nicidecum: pentru că mai înainte i-am acuzat și pe iudei și pe greci, că toți sunt sub păcat, 10. după cum este scris: „Nu este nici unul drept, nici unul măcar; 11. nu este nici unul care înțelege, nu este nici unul care-L caută pe Dumnezeu. 12. Toți s-au abătut, au ajuns toți împreună nefolositori; nu este nici unul care practică bunătatea, nu este nici unul măcar; 13. gâtlejul lor este un mormânt deschis; cu limbile lor înșelau; sub buzele lor este venin de aspidă; 14. gura lor este plină de blestem și de amărăciune; 15. picioarele lor sunt grabnice să verse sânge; 16. pustiire și necaz sunt în căile lor 17. și n-au cunoscut calea păcii: 18. nu este teamă de Dumnezeu înaintea ochilor lor“. 19. Știm însă că orice zice legea vorbește celor de sub lege, pentru ca orice gură să fie închisă și toată lumea să fie sub judecată înaintea lui Dumnezeu. 20. De aceea, din faptele legii, nici o făptură nu va fi îndreptățită înaintea Lui, pentru că prin lege vine cunoștința păcatului.

V9. După ce în versetele 3-8 a demascat obiecțiile rele ale necredinței, în versetul 9 apostolul revine la versetul 1, unde se vorbea despre avantajul iudeului.

Acum el arată că tot ceea ce îi mândrea pe iudei mărturisește împotriva lor. Oare nu li se încredinșase lor cuvintele lui Dumnezeu? Ei bine, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește în mod clar despre ceea ce este omul prin natura sa și prin comportamentul său. În privința aceasta iudeul nu este mai bun decât grecul.

V10-11. Acuzația că toți sunt sub păcat este puternic susținută cu citate din Vechiul lor Testament. Ca o oglindă, li se arată (lor și ție) o descriere în care ei (și tu) se pot (te poți) recunoaște.

„Nu este nici unul drept, nici unul măcar; nu este nici unul care înțelege, nu este nici unul care-L caută pe Dumnezeu“. Acest lucru a fost adevărat și pentru tine. Tu ai recunoscut asta. Poate că ai crezut că acționezi corect și că înțelegi, dar când Dumnezeu te-a întâlnit, ți-a devenit clar că trăiai pentru tine însuși.

V12. Te abătuseși de la scopul pe care Dumnezeu îl avea pentru viața ta; erai inutil, deveniseși nefolositor. Poate că te vedeai pe tine însuși ca pe o persoană utilă pentru cei din jurul tău, dar când Dumnezeu te-a întâlnit, ți-a devenit clar că nu trăiai pentru El. De aceea, nu făceai nimic bun, oricât

de multe fapte bune ar fi fost, cu care probabil te-ai lăudat. Binele este doar ceea ce faci din dragoste pentru Dumnezeu.

V13-17. Ceea ce este în interiorul tău se exprimă prin trupul tău, prin cuvintele și faptele tale. În versetele 13-18 găsim câteva exemple în acest sens: gâtlejul, limba, buzele și gura - toate aceste părți ale corpului sunt asociate cu moartea și stricăciunea. Cuvintele, pe care le-am rostit atunci când nu L-am căutat pe Dumnezeu, au fost cuvinte fără viață. Constați mereu acest lucru la oameni, atunci când ascuți ce spun. Nu ar trebui să fie așa la noi acum.

Despre picioarele noastre și despre căile noastre, așa cum le foloseam înainte de pocăință, trebuie spus, cu regret, același lucru. Calea păcii ne era necunoscută. Nu am ezitat mult timp să ne răzbunăm pe cineva care ne pune ceva în cale. Este puțin probabil să fi comis o crimă, dar nu cumva am urât cu adevărat pe cineva - cu sau fără vărsare de sânge la propriu? A vărsa sânge înseamnă a priva pe cineva de posibilitatea de a trăi. Pe drumul nostru am lăsat o dâră de distrugere și suferință.

V18. Cât de mult rău crezi că am făcut prin comportamentul nostru nelegiuit? Toate acestea s-au întâmplat pentru că nu a existat frica de Dumnezeu înaintea ochilor noștri. Ne-am lăsat conduși de propriile noastre poftes. Am trăit pentru noi înșine, până când Dumnezeu ne-a întâlnit și ne-a pus înaintea această oglindă. În ea ne-am recunoscut pe noi înșine. Acest lucru nu înseamnă că toți ne-am făcut vinovați în aceeași măsură de lucrurile descrise aici. Dar toate acestea trăiau în inimile noastre (și încă trăiesc, în ceea ce privește natura noastră păcătoasă).

Această descriere era în primul rând pentru iudei, pentru a-i convinge de păcatele lor prin propriile lor scrieri, cu care se lăudau. Cu toate acestea, orice om care se examinează cu sinceritate pe baza acestei descrieri va vedea că ea i se aplică și lui.

V19. În acest verset găsim apoi o concluzie. Ea se referă nu numai la pasajul pe care tocmai l-am analizat, ci la întregul pasaj de la capitolul 1.18 până aici. Această concluzie este că orice gură, atât a iudeilor, cât și a păgânilor, este astupată și întreaga lume este căzută sub judecata lui Dumnezeu.

V20. S-a arătat că nu este în nici un fel posibil să obținem prin propriile noastre eforturi plăcerea lui Dumnezeu pentru acțiunile noastre. Legea arată în mod clar că am păcătuit, pentru că am încălcat-o.

Există un singur Om, căruia nu I se aplică această descriere. Acesta este Omul Isus Hristos. Întreaga Sa viață a fost îndreptată spre Dumnezeu; a făcut totul numai pentru El. De aceea, El este și răspunsul lui Dumnezeu la toată vina și păcatul în care a căzut omul și de care nu s-a putut elibera. Aceasta este tema următoarei secțiuni.

Citește încă o dată Romani 3.9-20.

Cum poți tu să fi acum folositor pentru Dumnezeu?

Rom 3.21-31 | Îndreptărire prin credință

21. Dar acum, fără lege, s-a arătat o dreptate a lui Dumnezeu, mărturisită de lege și de profeți; 22. o dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred: pentru că nu este deosebire; 23. pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, 24. fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, 25. pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte, în îngăduința lui Dumnezeu, 26. spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus. 27. Deci unde este lauda? A fost înlăturată. Prin care lege? A faptelor? Nu, ci prin legea credinței; 28. pentru că noi socotim că omul este îndreptățit prin credință, fără faptele legii. 29. Este Dumnezeu numai al iudeilor? Nu este și al națiunilor? Da, și al națiunilor: 30. deoarece, în adevăr, este un singur Dumnezeu care va îndreptăți circumcizia din credință, și necircumcizia prin credință. 31. Deci desființăm noi legea prin credință? Nicidecum: ci noi întărim legea.

V21-24. După descrierea sumbră a omului care trăiește doar pentru el însuși - așa cum am trăit și eu și tu înainte -, în aceste versete străbate lumina.

Dumnezeu ne spune în acest pasaj ce a făcut El, pentru ca omul, căzut în păcat, să poată fi în prezența Sa fără teamă. Omul s-a dovedit a fi un caz complet fără speranță, astfel încât Dumnezeu nu a putut face nimic cu el. Dumnezeu a căutat și a găsit propria Sa soluție la această problemă. El îl poate declara neprihănit (drept) pe păcătos, dacă acesta crede în Isus Hristos. Acest lucru se aplică tuturor, fără deosebire. Nu au păcătuit toți? Prin aceasta toți rămân excluși de la gloria lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu dorește mult să-i aibă pe oameni în gloria Sa. Prin urmare, ceea ce are nevoie fiecare ființă umană este răscumpărarea de păcatele sale, adică de faptele rele pe care le-a comis. Dumnezeu nu poate tolera nici măcar un singur păcat în prezența Sa.

V25-26. Hristos Isus a realizat această răscumpărare. Dumnezeu L-a rânduit „ca ispășire [sau tron al harului, scaun al îndurării]”. Prin tron ne gândim la guvernare și la judecată. Pe un tron se face dreptate. Dumnezeu trebuia să judece păcatele. Dar lucrul măreț este că El a judecat păcatele

asupra Fiului Său, în timp ce atârna pe cruce. Acum, pentru toți cei care acceptă cu credință această răscumpărare din mâna lui Dumnezeu, tronul judecății a devenit un tron al harului.

Sângele lui Hristos este singurul temei juridic (drept) pentru Dumnezeu, pe baza căruia El poate ierta păcatele. În Evrei 9 se spune: „Fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9.22). Dumnezeu nu îl acceptă pe păcătos trecând cu vederea păcatele. El a putut să te declare drept doar pentru că au fost îndeplinite cerințele Sale sfinte și drepte. Acest lucru îți dă siguranța iertării păcatelor. Nu este vorba de ceea ce simți tu, ci de modul în care vede Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu a privit dinainte la lucrarea lui Hristos, chiar și în Vechiul Testament, El a putut „trece peste” păcatele credincioșilor care trăiau atunci. Încă o dată, El nu a trecut cu vederea aceste păcate, ci a acționat cu dreptate în iertarea lor, deoarece știa că Hristos Își va vărsa sângele pentru a face acest lucru. Același lucru este valabil și pentru timpul prezent. Pentru noi, cei care trăim în vremurile Noului Testament, lucrarea lui Hristos este în urma noastră. Poate părea puțin ciudat, dar, pentru că Dumnezeu este drept, El nu poate altfel decât să considere pe oricine care crede, ca fiind o persoană neprihănită.

Sângele lui Hristos a fost vărsat, până la urmă! Dumnezeu cunoaște valoarea acestui sânge, și anume că el îndepărtează păcatele. Prin urmare, Dumnezeu nu mai vede niciun păcat la o persoană care a recunoscut că Hristos Și-a vărsat sângele și pentru ea. Păcatele nu mai există. Ele sunt îndepărtate pentru totdeauna. O astfel de persoană nu mai este un păcătos în fața lui Dumnezeu, ci cineva care Îi aparține și pe care El vrea să-l aibă în apropierea Lui. Dumnezeu a făcut din tine o persoană neprihănită. O persoană neprihănită nu mai este văzută de Dumnezeu în vechea sa viață de păcat, ci complet separată de viața sa păcătoasă. O persoană neprihănită este asemenea Lui Însuși. Ce schimbare!

V27-28. De asemenea, acum înțelegeți că orice glorie pentru tine însuși este exclusă. Totul a venit de la Dumnezeu și a fost lucrat de El. Singurul lucru pe care puteai și trebuia să-l faci era: să crezi. Numai prin credință și nu prin propriile fapte ai primit mântuirea, iertarea păcatelor tale și justificarea.

V29-31. Dumnezeu nu este doar Dumnezeul iudeilor, ci și al națiunilor, pentru că Dumnezeu îi vede pe toți oamenii ca fiind păcătoși, pentru că toți au păcătuit. Și este adevărat pentru toți, că cineva nu poate fi îndreptățit decât prin credință.

Dar cum rămâne atunci cu Legea? Devine ea complet ineficientă? Nu, Legea rămâne în vigoare pe deplin. Când ne privim pe noi înșine în oglinda Legii, vedem foarte repede că suntem păcătoși, deoarece nu am putut respecta Legea. Legea arată că eram păcătoși și că eram incapabili să ne eliberăm de blestemul Legii.

Atunci când recunoaștem acest lucru, confirmăm autoritatea Legii. Așadar, pentru noi, asta înseamnă că am căzut sub blestemul Legii. Dar, din fericire, Hristos ne-a eliberat de blestemul Legii, prin aceea că El a purtat blestemul Legii pentru noi pe cruce. Făcând acest lucru, El a confirmat pe deplin autoritatea Legii.

Citește încă o dată Romani 3.21-31.

Ce înseamnă pentru tine „gloria lui Dumnezeu”?

Romani 4

Rom 4.1-8 | Un om fericit

1. Deci ce vom spune că a găsit, după carne, Avraam, tatăl nostru? 2. Pentru că, dacă Avraam a fost îndreptățit din fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. 3. Pentru că, ce spune Scriptura? „Și Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate“. 4. Însă celui care lucrează, plata nu i se socotește după har, ci după datorie; 5. dar celui care nu lucrează, ci crede în Cel care-l îndreptățește pe cel neevlavios, credința lui i se socotește ca dreptate. 6. După cum și David vorbește despre fericirea omului căruia Dumnezeu îi socotește dreptatea fără fapte: 7. „Ferice de cei ale căror nelegiuiri au fost iertate și ale căror păcate au fost acoperite. 8. Ferice de omul căruia Domnul nicidecum nu-i va socoti păcatul!“

V1. Pavel prezintă acum două persoane importante din Vechiul Testament, din istoria lui Israel, pentru a ne arăta că dreptatea lui Dumnezeu poate fi obținută numai prin credință.

Ai văzut deja acest lucru în capitolul anterior în legătură cu Legea. Dumnezeu depune mult efort pentru a-ți arăta că omul nu poate adăuga nimic prin el însuși. Totul a pornit de la El. Cu cât înțelegi mai mult acest lucru, cu atât Îl vei onora mai mult pentru aceasta în viața ta.

Avraam este menționat primul. El este strămoșul iudeilor. Din el, Dumnezeu a scos poporul Israel. Iudeii se laudau cu acest fapt. Au făcut-o chiar și în conversațiile lor cu Domnul Isus, când au spus: „Noi suntem sămânța lui Avraam“ (Ioan 8.33). Ei gândeau că au trecut, ca urmași ai lui Avraam. La urma urmei, Avraam primise promisiunile. Ei bine, ei nu fuseseră în stare să respecte Legea, dar Dumnezeu îi va binecuvânta totuși pentru că erau urmașii lui Avraam.

V2-3. Dar nu funcționează așa! Tu și eu nu primim o binecuvântare pentru că strămoșii noștri au fost binecuvântați. Când strămoșii noștri au primit binecuvântări, nu a fost pentru că le meritau, ci pentru că au crezut în Dumnezeu. Și noi primim binecuvântarea doar printr-o credință personală în Dumnezeu. Așa a fost cu Avraam, și așa este valabil pentru urmașii lui:

„Și Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate“. Așa spune Scriptura.

Credința nu se bazează pe un om, ci pe spusele clare ale lui Dumnezeu. În Geneza 15, Dumnezeu i-a promis lui Avraam un moștenitor și, prin el, o posteritate numeroasă (Geneza 15.4,5). Avraam a crezut acest lucru, chiar dacă îi era imposibil să aibă copii conform standardelor umane. El însuși și Sara erau deja prea bătrâni pentru a avea copii. Cu toate acestea, el a avut încredere că Dumnezeu Își va îndeplini promisiunea. Această credință i-a fost socotită ca neprihănire (Geneza 15.6).

V4-5. Când Dumnezeu Își împlinește promisiunile, El nu se așteaptă ca Avraam să ajute. Dacă Avraam ar fi putut să ajute, ar fi câștigat ceva, deoarece ar fi cooperat. La fel cum a fost cu Avraam, este valabil și pentru tine: Tu ești îndreptățit prin credință. Nu ești onorat pentru asta, dar Dumnezeu este glorificat.

V6-8. Găsești fericirea în însuși faptul că ai primit neprihănirea lui Dumnezeu fără să trebuiască să faci ceva pentru ea. În Psalmul 32, David vorbește, de asemenea, despre neprihănirea fără fapte. Acolo citești: „Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am acoperit nelegiuirea; am spus: «Voi mărturisi Domnului fărădelegile mele»” (Psalmul 32.5a). Și ce a făcut Domnul? Citește mai departe în Psalmul 32: „Și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu” (Psalmul 32.5b). Atunci când ne mărturisim fărădelegile și păcatele și nu le acoperim, Dumnezeu face exact contrariul: El iartă și le acoperă. El le dă la o parte, ele nu mai sunt de văzut. Dacă știi asta, ești fericit! Dumnezeu nu ne mai socotește păcatele pe care le-am mărturisit, pentru că Hristos Și-a vărsat sângele pentru ele. Minunat, ce har!

Apostolul Pavel (știi că de fapt este vorba de Duhul Sfânt) face tot ce poate pentru a ne prezenta tot ceea ce a făcut Dumnezeu pentru a ne face neprihăniți. Oamenii, ale căror păcate sunt iertate și acoperite, sunt oameni fericiți. Poate că avem dificultăți din când în când în viața noastră, dar nu mai trebuie să ne facem griji pentru păcatele noastre. În ceea ce privește acest aspect, totul este în perfectă ordine. Dumnezeu Însuși garantează acest lucru, pentru că El Însuși le-a iertat.

Citește încă o dată Romani 4.1-8.

Lasă să lucreze profund asupra ta faptul că Dumnezeu niciodată nu Se mai gândește la păcatele tale.

Rom 4.9-17 | Urmașii lui Avraam

9. Deci această fericire este pentru circumcizie sau și pentru necircumcizie? Pentru că spunem că lui Avraam credința „i s-a socotit ca dreptate”. 10. Deci cum i s-a socotit? Când era el în circumcizie, sau în necircumcizie? Nu în circumcizie, ci în necircumcizie. 11. Și a primit semnul circumciziei, ca pecete a dreptății credinței, pe care o avea fiind în necircumcizie, ca el să fie tată al tuturor celor care cred, fiind în necircumcizie, spre a li se socoti și lor dreptate, 12. și tată al circumciziei, pentru aceia care nu numai că sunt din circumcizie, dar și umblă pe urmele credinței tatălui nostru Avraam, când era în necircumcizie. 13. Pentru că nu prin lege a fost făcută promisiunea către Avraam sau către sămânța lui, că el va fi moștenitor al lumii, ci prin dreptatea credinței. 14. Pentru că, dacă cei care sunt din lege sunt moștenitori, credința este făcută zadarnică și promisiunea este desființată. 15. Pentru că legea lucrează mânia; dar, unde nu este lege, nu este nici călcare de lege. 16. De aceea ea este din credință, ca să fie potrivit harului, pentru ca promisiunea să fie sigură pentru toată sămânța, nu numai pentru aceea din lege, ci și pentru aceea din credința lui Avraam, care este tată al nostru, al tuturor 17. (după cum este scris: „Te-am rânduit tată al multor națiuni”) înaintea lui Dumnezeu, pe care L-a crezut, care dă viață celor morți și cheamă cele care nu sunt ca și cum ar fi;

V9-10. Pentru ca să înțelegi despre ce este vorba în versetele 9-12, trebuie să ne întoarcem pentru un moment la Geneza 17.

Când am meditat la Romani 2.28,29, m-am referit deja la acest pasaj. În Geneza 17 citești despre un legământ, pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Avraam (Geneza 17.9-14). Ca semn al acestui legământ, toți bărbații trebuiau să fie circumciși. Acesta era un semn exterior, pe care fiecare băiat îl primea în a opta zi după naștere. Prin acest semn, Dumnezeu a separat (a pus deoparte) întregul popor, care urma să iasă din Avraam, adică poporul Israel, de restul oamenilor. Ai văzut deja că era un mare privilegiu să aparții poporului pământesc al lui Dumnezeu.

Dar când vine vorba de a primi neprihănirea (dreptatea) lui Dumnezeu, nu există nicio diferență pentru El. Pentru a cunoaște fericirea iertării păcatelor și, prin aceasta, pentru a ști că ești un neprihănit înaintea lui Dumnezeu, nu contează dacă aparții sau nu poporului pământesc al lui Dumnezeu. Este vorba de ființa ta interioară, de credința ta în Dumnezeu.

Când lui Avraam i-a fost socotită credința ca neprihănire, el nici măcar nu era circumcis.

V11-12. El a primit semnul circumciziei tocmai ca o pecete a credinței sale, pe care o avea chiar și atunci când nu era încă circumcis. Acest lucru este scos aici în evidență, pentru a arăta clar că Avraam nu este doar tatăl unui urmaș în adevăratul sens al cuvântului, poporul Israel, ci și tatăl unui urmaș spiritual. De fapt, sunt implicate trei tipuri de descendenți. Voi încerca să explic acest lucru.

În primul rând, în versetul 11, el este numit tatăl celor necircumciși. Aici este vorba despre neamuri, adică despre păgâni care în starea lor de necircumcizie au crezut la fel ca Avraam când nu era încă circumcis. Acesta este primul tip de descendență.

În versetul 12 ai al doilea și al treilea tip de urmași. În acest verset el este numit tatăl circumciziei. Aici se vorbește despre urmașii săi în adevăratul sens al cuvântului, aceștia sunt poporul Israel. Dar această descendență literală este formată din două grupuri. În primul rând, există grupul care este descendent din Avraam doar în sens exterior, prin circumcizia exterioară. În al doilea rând, există grupul care nu sunt urmașii lui numai în sens exterior, ci și în sens spiritual. Acești oameni arată că sunt urmașii lui și din punct de vedere spiritual, deoarece ei merg pe calea credinței lui Avraam, pe care acesta o avea deja înainte de a fi circumcis.

V13-15. Promisiunea că Avraam - sau urmașii lui - va fi moștenitorul lumii nu a fost stabilită prin nicio lege. Legea este o altă legătură între Dumnezeu și poporul Său pământesc Israel decât circumcizia. Căci Legea era departe de a exista pe vremea lui Avraam. Aceasta a venit mult mai târziu. Iar dacă ar fi fost dată o lege în care s-ar fi afirmat că vor primi promisiuni, atunci credința nu ar mai fi fost necesară, pentru că atunci promisiunea ar fi depins din nou de meritele și efortul propriu. Rezultatul ar fi fost din nou că, în locul împlinirii promisiunii, ar fi trebuit să vină mânia, pentru că nimeni nu ar fi fost capabil să îndeplinească cerințele legii. Certitudinea promisiunii se bazează pe credință și pe har. Totul este ferm ancorat în Dumnezeu, în care păcătosul crede și care îi oferă păcătosului har.

V16-17. Pentru Avraam, Dumnezeu era un Dumnezeu personal, prezent. El a crezut în El, s-a încrezut în El și a știut că Dumnezeu poate realiza ceea

ce pentru el era o sarcină imposibilă. Pentru Avraam, Dumnezeu era Cel care aduce morții la viață, așa cum poate să cheme din nimic lucruri care nu există și să le dea formă. Privește doar creația! Psalmul 33 spune astfel: „Pentru că El a spus și a fost; El a poruncit și aceea a luat ființă” (Psalmul 33.9). Prin faptul că Avraam L-a crezut pe Dumnezeu în acest fel, Dumnezeu l-a făcut „tatăl al multor națiuni”. Așa cum Avraam L-a crezut pe Dumnezeu pe cuvânt, tot așa și tu, care ai ajuns să-L cunoști pe Dumnezeu în viața ta, poți să-L crezi pe cuvânt, având în vedere promisiunile pe care ți le-a făcut în Cuvântul Său.

Citește încă o dată Romani 4.9-17.

Sunt promisiuni, pe care Dumnezeii ți le-a dat, și te încrezi tu în El cu privire la acestea?

Rom 4.18-25 | Siguranța deplină a credinței

18. el, împotriva speranței, a crezut cu speranță, ca să devină tată al multor națiuni, potrivit cu ceea ce s-a spus: „Așa va fi sămânța ta”; 19. și, nefiind slab în credință, nu s-a uitat la propriul său trup, deja neputincios, având aproape o sută de ani, și nici la pânțelece ca și mort al Sarei, 20. și nu s-a îndoit de promisiunea lui Dumnezeu, prin necredință, ci a fost întărit prin credință, dând glorie lui Dumnezeu 21. și fiind deplin convins că, ceea ce a promis, El poate să și facă; de aceea, 22. aceasta i s-a și socotit ca dreptate. 23. Și nu s-a scris numai pentru el că i s-a socotit, 24. ci și pentru noi, cărora ni se va socoti, cei care credem în Cel care L-a înviat dintre morți pe Isus, Domnul nostru, 25. care a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră.

V18-19. Deci, ce anume a crezut Avraam rezultă clar din versetele pe care tocmai le-ai citit. În Geneza 15, Dumnezeu îl făcuse pe Avraam să iasă noaptea din cortul său și să se uite la cer (Geneza 15.5).

Acolo a văzut o mulțime de stele care nu se pot număra. Atunci Dumnezeu i-a spus: Avraame, atât de numeroși vor fi urmașii tăi. Și Avraam a crezut ceea ce Dumnezeu i-a spus. În acel moment, el avea aproximativ 100 de ani, ceea ce este într-adevăr prea bătrân pentru a putea avea copii. Sara era într-adevăr cu zece ani mai tânără, dar și ea era mult prea bătrână pentru a putea rămâne însărcinată.

Avraam nu a închis ochii în fața acestei situații. Însă el „nu era slab în credință”. El nu s-a oprit la ceea ce este imposibil pentru oameni. Credința lui era îndreptată spre Dumnezeu. Ceea ce este imposibil pentru oameni este posibil pentru Dumnezeu.

V20. De aceea el nu s-a îndoit de promisiunea lui Dumnezeu. Credința lui l-a întărit. Faptul că credința dă putere este un lucru pe care cred că l-ai experimentat și tu. Credința nu este o chestiune nebuloasă, în care imaginația joacă un rol important, ci credința Îl aduce pe Dumnezeu în câmpul tău vizual. Această credință solidă ca o stâncă în ceea ce Dumnezeul său era capabil să facă a învins îndoielile lui Avraam. El nu s-a mai uitat la el însuși și la propria sa slăbiciune. Experimentase deja destule dezamăgiri în acest sens.

V21. După ce a învățat să nu se mai uite la sine însuși și să privească la Dumnezeu în puterea credinței, a fost, de asemenea, pe deplin convins

că Dumnezeu era suficient de puternic pentru a face ceea ce promisese. Oricine L-a văzut o dată pe Dumnezeul atotputernic în acest fel nu se mai îndoiește că El poate da viață acolo unde moartea pare a fi la conducere. Printr-o astfel de atitudine, Dumnezeu este glorificat și onorat.

V22. Dumnezeu, la rândul Său, socotește această credință lui Avraam ca neprihănire. Dumnezeu vede că Avraam Îl recunoaște, are încredere în El și se gândește la El în mod corect. Prin urmare, dreptatea pe care Dumnezeu i-o atribuie lui Avraam înseamnă și că Dumnezeu îi spune lui Avraam, ca să spunem așa: „Dacă gândești așa despre Mine, Îmi aparții”.

V23-25. În aceste versete găsești o aplicație care este foarte importantă pentru tine, ca tânăr credincios. Căci ceea ce se spune despre Avraam ar trebui să te învețe și pe tine cum ai putea primi neprihănirea. Neprihănirea înseamnă - poate că mai știi - că tu, care erai păcătos și departe de Dumnezeu, acum Îi aparții lui Dumnezeu. Nu mai ai de ce să te temi de El. Faptul că Dumnezeu ți-a putut da acest loc unic nu este ceva de la sine înțeles. El a avut nevoie de o bază dreaptă pentru aceasta. El nu putea să facă așa, ca și cum tu nu ai făcut niciun păcat. Dumnezeu nu poate acționa în contradicție cu Sine Însuși, pentru că într-adevăr comiseseseși păcate. Pentru că Dumnezeu este sfânt și drept, ar fi trebuit să te pedepsească, dar nu a făcut-o. El Însuși a găsit soluția: Domnul Isus a îndeplinit cerințele Sale sfinte într-un mod atât de perfect încât Dumnezeu L-a înviat din morți.

Acesta este fundamentul drept (legitim): Isus, Domnul nostru, a fost înviat dintre morți de El! Domnul Isus a fost dat de Dumnezeu să facă lucrarea de răscumpărare pe cruce pentru păcatele tale. În ceea ce privește păcatele tale, dreptatea lui Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcută în Persoana Domnului Isus pe cruce. Apoi, Dumnezeu L-a judecat pentru păcatele tale, murind pentru ele. Dar cum ar fi putut Dumnezeu să-L lase în moarte, când El a ispășit păcatele tale? De aceea a trebuit să Îl învie. Dumnezeu era obligat față de Sine și de lucrarea Fiului Său pentru a face acest lucru. Faptul că Dumnezeu L-a înviat pe Domnul Isus este dovada fermă și neîndoielnică, că Dumnezeu nu mai are nimic de cerut în ceea ce privește păcatele tale. Toate cerințele Sale au fost îndeplinite. Păcatele tale nu mai există pentru El, El nu le mai vede, ele sunt îndepărtate pentru totdeauna. Domnul Isus este Martorul veșnic că păcatele tale au fost înlăturate. Nu

trebuie să ne temem că Dumnezeu va reveni din nou asupra lor. El Însuși a făcut totul pentru justificarea ta. El nu te mai vede în legătură cu păcatele tale, ci în legătură cu un Hristos înviat. În capitolul următor vei vedea ce mari consecințe are acest lucru pentru tine.

Citește încă o dată Romani 4.18-25.

Înțelege tu acum, că tu mai trebuie să ai nici o îndoială cu privire la siguranța mântuirii tale?

Romani 5

Rom 5.1-2 | Pace – intrare – speranță / trecut – prezent - viitor

1. Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, 2. prin care am și avut intrare, prin credință, în acest har în care stăm și ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu.

Aceste două versete sunt atât de pline de lucruri mărețe încât sunt suficiente pentru a scrie o secțiune separată despre ele. Ar fi bine să învățăm aceste versete pe de rost.

Din capitolele anterioare ai învățat desigur ce era necesar pentru ca tu să poți deveni îndreptățit. De asemenea, ai văzut cum tot ce era necesar pentru îndreptățirea ta a pornit de la Dumnezeu Însuși. Tu ai primit neprihănirea (dreptatea) lui Dumnezeu. El a adus totul la îndeplinire. Acum poți spune cu bucurie și ceea ce este scris în versetele 1-2.

V1. Tu ești îndreptățit, nu prin fapta ta, ci pentru că Dumnezeu a lucrat-o, și aceasta pentru că ai crezut. Ca urmare, ai pace cu Dumnezeu. Înainte, ai trăit în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Nu ai ascultat de El și ai făcut propria ta voință. Nu îți făcea nicio plăcere să faci voia lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a judecat ceea ce ai făcut și nu ai făcut cu totul altfel decât ai făcut tu. Dar pentru că acum ai recunoscut că Dumnezeu te-a judecat întotdeauna corect și că, prin Domnul Isus, a îndepărtat de la tine tot ceea ce era greșit, acum există pace în inima ta când te gândești la Dumnezeu. Există acum pace cu Dumnezeu, pentru că dreptul lui Dumnezeu a fost satisfăcut. Când te gândești la Dumnezeu, simți liniște și bucurie; te bucuri în prezența Lui.

V2. De asemenea, ai acces liber la El. Poți acum să „intri” la El în gândurile tale și să vorbești cu El. Tu stai în privilegiul Lui. Ce har este faptul că ai acces liber la Dumnezeul care ar fi trebuit să te judece pentru toate păcatele tale teribile. Acum poți veni la El fără restricții (fără programare sau așteptare) și fără ezitare, căci nu trebuie să te temi că El te va alunga. Îi poți spune tot ceea ce îți trece prin minte și tot ceea ce ai trăit. El apreciază faptul dacă ai un legătură intimă cu El.

În viitor, ai dreptul să fi veșnic în gloria lui Dumnezeu și te poți lăuda cu această speranță. În Biblie, „speranța” nu este niciodată ceva incert. În zilele noastre, cuvântul este folosit mai ales în acest sens: spunem „așa sper”, ceea ce înseamnă că ne dorim ceva, dar nu suntem siguri că se va întâmpla. În Biblie, „speranța” este întotdeauna ceva sigur. Cu toate acestea, speranța biblică este ceva de viitor, care trebuie încă să se împlinească. Ceea ce „sperai” tu nu s-a împlinit încă. Așa este și cu gloria lui Dumnezeu, în care vei fi pentru totdeauna, de-a lungul veșniciei. Nu ai ajuns încă acolo. Încă trăiești aici, pe pământ. Acest lucru îți devine clar în următoarele versete. Cu toate acestea, este de nezdruccinat sigur că vei ajunge în slava lui Dumnezeu. Poți chiar să te lăuzi cu aceasta.

Garanția pentru aceasta nu stă în credințioșia și puterea ta, ci se bazează de asemenea pe ceea ce a făcut Dumnezeu prin învierea Domnului Isus. Prin aceasta ai fost îndreptățit (Romani 4.24-25). Ce schimbare în poziția ta este aceasta, când îți amintești de Romani 3 (Romani 3.23). Acolo ai citit că nu puteai ajunge la slava lui Dumnezeu. Din cauza păcatelor tale, acest domeniu îți era complet închis. Este imposibil ca Dumnezeu să tolereze păcatul în prezența Sa glorioasă. Dar acum, pentru că ești îndreptățit, tânjești după prezența Sa, iar El, de asemenea, tânjește după tine. Ce minune a lui Dumnezeu! Câte motive ai să-I mulțumești.

Tocmai am spus că poți veni la Dumnezeu cu orice ai pe inimă. Dumnezeu Se bucură foarte mult când vii la El ca să-I mulțumești pentru tot ceea ce El și Domnul Isus au făcut. Pune această carte deoparte pentru o clipă și spune-I lui Dumnezeu ce ai înțeles până acum din această scrisoare, pe care El a scris-o și pentru tine. Spune-I că Îl iubești foarte mult. Atunci vei experimenta ceva din ceea ce Biblia numește „părtășie”. Vorbești cu El despre lucruri care sunt foarte valoroase pentru tine și pentru El. Fă asta mai întâi și apoi citește celelalte versete, după aceea sau mâine.

Citește încă o dată Romani 5.1,2.

Învață pe de rost aceste versete!

Rom 5.3-11 | Lauda în necaz și în Dumnezeu

3. Și nu numai atât, dar ne lăudăm și în necazuri, știind că necazul lucrează răbdare 4. și răbdarea experiență și experiența speranță; 5. și speranța nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat. 6. Pentru că, pe când eram noi încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei neevlavioși. 7. Deoarece, pentru un om drept, abia dacă va muri cineva; pentru că, pentru cel bun, poate ar îndrăzni cineva chiar să moară; 8. dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. 9. Deci cu atât mai mult, fiind îndreptățiți acum prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. 10. Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui. 11. Și nu numai atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea.

V3. La cuvântul „a se lăuda” te poți gândi la „a fi vesel”. Ei bine, cu siguranță te bucuri când îți vezi viitorul în fața ta în versetul 2.

Perspectiva, de a avea dreptul să intri în gloria lui Dumnezeu, te bucură. Dar nu ești încă acolo. Ești încă pe drumul spre ea și încă trăiești aici, pe pământ, cu toate grijile și problemele pe care le implică acest fapt. Există aici ceva cu care să te lauzi, un motiv de bucurie?

Da, pentru că se spune în versetul 3: „ne lăudăm și în necazuri”. Este ușor de spus, dar cum este posibil acest lucru? S-ar putea să te întrebi. Pentru asta trebuie să poți spune: „Noi știm”. Această cunoaștere este o cunoaștere sigură. Știi că necazurile nu sunt întâmplătoare. Dificultățile, pe care Dumnezeu le permite în viața ta, au un scop. Dumnezeu folosește lucrurile dificile, care îți ies în cale, pentru a testa autenticitatea credinței tale. Atunci când totul în viață merge bine, nu este greu să crezi. Abia atunci când apar dificultățile devine clar care este valoarea credinței tale. Dacă credința ta este autentică, vei continua să te încrezi în Dumnezeu. Atunci nu vei renunța la credința ta la primul eșec. Pur și simplu îți vei găsi temelia în faptul că nimic nu scapă de sub controlul lui Dumnezeu.

Un necaz devine cu adevărat dificil doar atunci când durează mai mult decât îți dorești. Atunci trebuie să perseverezi. Pentru a putea persevera în

dificultățile de lungă durată, trebuie să te bazezi pe credințioșia și ajutorul Domnului. El vrea să te susțină și îți va da puterea pentru a persevera.

V4. În acest fel vei experimenta sprijinul Său. Aceasta este confirmarea. Experimentezi ajutorul Său. Aceasta este o experiență măreață în mijlocul tuturor necazurilor. Consecința acestei experiențe, a probațiunii, este speranța. Când experimentezi cine este Dumnezeu pentru tine în viața ta de zi cu zi, știi că Dumnezeu nu te va abandona și că te va duce acolo unde vrea să fii, adică în gloria Sa. Așadar, vezi cum una rezultă din cealaltă.

V5. Acum se mai adaugă ceva măreț, și anume dragostea. Dragostea este natura lui Dumnezeu. Dumnezeu este dragoste și El Și-a revărsat dragostea în inima ta. Oricât de greu ți-ar fi, poți avea în inimă convingerea că Dumnezeu, în dragostea Sa, nu va permite niciodată să Îi scape situația din mâna Sa.

Pentru a experimenta această dragoste a lui Dumnezeu, nu trebuie să faci vreun efort. Îți lipsește puterea de a face acest lucru, așa cum nu ai fost în stare să te justifici în fața lui Dumnezeu. Noi avem acum o nouă sursă de putere în noi: Duhul Sfânt, care ne-a fost dat. Duhul Sfânt, care El Însuși este Dumnezeu, a revărsat dragostea lui Dumnezeu în inima ta.

V6-8. Cea mai mare dovadă a dragostei lui Dumnezeu este moartea lui Hristos pentru cei neputincioși și neevlavioși. La ființele umane, se poate întâmpla ca cineva să moară pentru altul, pentru că celălalt merită. Dar nu așa iubește Dumnezeu. Dumnezeu Își arată dragostea pentru tine prin faptul că Hristos a murit pentru tine când erai încă un păcătos.

În tine nu era nimic atrăgător pentru Dumnezeu, pentru care El L-ar fi dat pe Fiul Său să moară. Dar am spus deja: Dumnezeu este dragoste. El L-a dat pe Hristos de la Sine Însuși, pentru că El este dragoste. Nu L-ai cerut-o tu. Acum, dacă Dumnezeu Și-a dovedit astfel dragostea pentru tine, când tu nu L-ai dorit deloc, nu ar trebui El oare ca din această dragoste să aibă grijă de tine cât timp ești încă pe pământ?

V9. Îți mai amintești că ai fost îndreptățit prin sângele lui Hristos? Tu Îi aparții Lui. Dumnezeu vede întotdeauna sângele Său. El nu te mai vede ca pe un păcătos, ci te vede în legătură cu Domnul Isus. Hristos este garantul că vei fi salvat de mânie. Este imposibil ca mânia lui Dumnezeu să te mai lovească. Ea a fost deja dezlănțuită atunci când Hristos a murit pentru tine.

V10. Ai fost un dușman al lui Dumnezeu, care trebuia să fie împăcat cu El. Acest lucru s-a făcut prin moartea Fiului Său. Acum nu mai ești un dușman al lui Dumnezeu. Ești împăcat cu Dumnezeu. Iar Fiul lui Dumnezeu nu mai este mort. El a fost mort, iar acum trăiește pentru eternitate. El trăiește! Știi pentru ce trăiește El acum? Pentru a te salva. A salva înseamnă aici: a te călăuzi în siguranță prin toate pericolele vieții și a te duce în gloria lui Dumnezeu. Crezi că El poate face asta? Mai mult ca sigur că da!

V11. În acest verset se vorbește pentru a treia oară despre „a se lăuda”. Aceasta este cea mai înaltă formă de laudă. Nu este vorba de a se lăuda în speranța gloriei lui Dumnezeu, ca în versetul 2, și nici de a se lăuda în necazuri, ca în versetul 3. Această laudă din versetele 2-3 are de-a face cu viitorul care este încă în fața ta și cu viața ta de zi cu zi. Viitorul se va împlini într-o zi, iar viața de zi cu zi pe pământ va înceta într-o zi. Prin urmare, laudarea din versetele 2-3 va înceta și ea într-o zi.

Lăudarea din versetul 11 este diferită. Aici este vorba despre a se lăuda în Dumnezeu Însuși ca sursă și origine a tuturor binecuvântărilor. Atunci nu mai vorbești despre tine însuși și despre ceea ce ai primit. Dumnezeu Însuși, Cel care dăruiește, stă înaintea ta în toată măreția Sa. Prin Domnul Isus, prin care ai primit acum împăcarea, te poți lăuda cu (în) Dumnezeu. Această laudă a lui Dumnezeu este ceva ce poți începe acum și nu se va opri atunci când vom ajunge în gloria lui Dumnezeu. Noi Îl vom admira și ne vom închina Lui acolo pentru toată veșnicia.

Citește încă o dată Romani 5.3-11.

Spune-I lui Dumnezeu că Îl iubești și că Îl admiri pentru dragostea Lui, de care ai parte în fiecare zi, și pentru Darul Fiului Său.

Rom 5.12-14 | Păcatul moștenit

12. De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit 13. (deoarece, până la lege, era păcat în lume; dar păcatul nu se socotește când nu este lege; 14. dar moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar peste cei care nu păcătuiseră după asemănarea încălcării lui Adam, care este o imagine a Celui care avea să vină.

V12. Aici începe o nouă parte a acestei epistole. Este foarte important să meditezi bine la aceste versete, pentru ca să fii întărit în viața ta de credință.

Până acum, apostolul ți-a vorbit despre păcatele tale, despre faptele pe care le-ai făcut în neascultare față de Dumnezeu. De asemenea, el ți-a spus că Dumnezeu ți-a iertat păcatele și că a putut face acest lucru pentru că Isus Hristos Și-a vărsat sângele. Dumnezeu nu mai vede păcatele tale. El te vede acum ca pe unul îndreptățit, ca pe unul care are dreptul de a-I aparține. Nu mai există nimic în tine care să fie un obstacol pentru ca Dumnezeu să te aibă lângă El. Și te simți ca acasă cu El. Gândește-te din nou la versetele 1-2 din acest capitol. (Le-ai memorat deja și le ai în inimă?)

Deci, nu mai sunt probleme cu ceea ce ai făcut, cu faptele tale rele. Dar acum ajungi la conștientizarea (sau ai ajuns deja la ea, cred eu) că ești încă capabil să păcătuiești. Nu mai vrei să blestemi, să minți, să furi, să spui lucruri rele sau să superi pe cineva, și totuși continuă să se întâmple. Cum se poate așa ceva?

Pentru că - ar trebui să fii bine conștient de acest lucru - ai o natură rea. Ai făcut lucruri rele (și uneori, cu regret, încă le mai faci) pentru că ești rău. Poți compara acest lucru cu un copac și cu fructele sale. De exemplu, dacă culegi toate fructele dintr-un măr, nu mai există niciun fruct în acel copac. Cu toate acestea, el rămâne un măr. În anul următor vor crește din nou mere. Fructele, merele, pot fi comparate cu faptele noastre păcătoase pe care le-am făcut.

Dumnezeu a luat păcatele tale, faptele tale rele. Dar rădăcina acelor fapte - natura rea - este încă în tine. Acesta este păcatul care sălășluiește în noi și de care te-ai lăsat dominat când erai încă păcătos.

Acum, ceea ce a făcut Dumnezeu cu păcatul, cu natura rea, este explicat în restul acestui capitol și în cele două capitole care urmează. Dumnezeu a tratat păcatul care locuiește în tine, natura rea din care ies faptele tale rele, diferit de faptele rele în sine. De aceea, trebuie să lași învățăturile acestui întreg pasaj să lucreze bine asupra ta.

Am întâlnit mai devreme secțiuni dificile în această epistolă, și nici această secțiune nu este ușoară. Cu toate acestea, ea este de cea mai mare importanță pentru experiențe de credință echilibrate și pentru o creștere sănătoasă în viața ta de credință. Când vei vedea cât de detaliat tratează Pavel acest aspect, vei înțelege.

În versetul 12, el începe prin constatarea că păcatul a intrat în lume printr-un om, primul om, Adam. Odată cu păcatul a venit și moartea. Păcatul și moartea aparțin în mod inseparabil. Dumnezeu i-a spus deja acest lucru lui Adam în Geneza 2: „... pentru că, în ziua când vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2.17). Dar păcatul, pe care l-a făcut Adam, nu a avut consecințe nefaste doar pentru el însuși, ci toți oamenii născuți după Adam au primit de la el aceeași natură rea. Ca urmare, toate ființele umane care au trăit vreodată au murit. Din posteritatea lui Adam, nimeni nu a rămas în viață. (Cel puțin eu nu știu să existe vreo excepție, știi tu?).

Vezi aici cât de radicale sunt consecințele faptei lui Adam. Prin faptul că fiecare ființă umană păcătuiește, fiecare ființă umană arată în practică și faptul că descinde din Adam. Din fericire, acesta nu este ultimul cuvânt, așa cum vor arăta clar versetele următoare.

V13-14. Versetele 13-17 formează o intercalare. În majoritatea traducerilor, acest lucru este evidențiat de faptul că aceste versete sunt plasate între paranteze. În primul rând, versetele 13-14 subliniază încă faptul că problema păcatului nu era ceva cu care trebuiau să se confrunte doar iudeii, cărora le-a fost dată Legea. Păcatul exista de mult timp în întreaga lume și nu a apărut doar atunci când Legea a fost dată lui Israel. Legea nu poate decât să poruncească sau să interzică ceva. Dacă nu ar fi nicio lege, nu se poate încălca legea și, prin urmare, nu poate fi pedepsit cineva pe baza legii. Dar Legea nu a schimbat faptul că moartea domnea.

Adam încălcăse într-adevăr o poruncă (să nu mănânce din pomul cunoașterii binelui și răului) și murise. Dar toți cei care au trăit în perioada dintre Adam și Moise au murit și ei, chiar dacă nu încălcaseră o poruncă explicită.

În concluzie, este clar că, prin Adam și de la Adam încoace, păcatul și moartea au intrat în lume. Dar păcatul și moartea, așa cum am spus, nu au ultimul cuvânt. Din moment ce printr-un singur om, Adam, au intrat în lume lucruri atât de groaznice, a venit un alt Om, Hristos, care a făcut lucruri mărețe. Așadar, într-un anumit sens, Adam este și el un model al Celui care urma să vină, adică Hristos. Acest lucru este explicat în următoarele versete.

Citește încă o dată Romani 5.12-14.

Cunoști tu evenimente din viața ta sau a altora, care au avut urmări pentru alți oameni?

Rom 5.15-21 | Hristos și Adam

15. Dar darul de har nu este ca și greșeala. Pentru că, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au murit, cu atât mai mult harul lui Dumnezeu și darul în har, care este al unui singur Om, Isus Hristos, au prisosit pentru cei mulți. 16. Și nu este darul ca printr-unul singur care a păcătuit? Pentru că judecata a fost din unul singur spre condamnare, iar darul de har este din multe greșeli, spre îndreptățire. 17. Pentru că, dacă prin greșeala unuia singur, moartea a domnit printr-unul singur, cu atât mai mult cei care primesc plinătatea harului și a darului dreptății vor domni în viață printr-Unul singur, Isus Hristos): 18. deci, după cum printr-o singură greșală a venit judecată către toți oamenii spre condamnare, tot astfel, printr-o singură dreptate împlinită, consecințele au fost către toți oamenii spre o îndreptățire a vieții. 19. Pentru că, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa și prin ascultarea Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți drepecți. 20. Dar legea a intervenit, ca să prisosească greșeala; dar unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult, 21. pentru ca, după cum păcatul a domnit în moarte, tot așa și harul să domnească prin dreptate spre viață eternă, prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Aici se face o comparație între Adam și Hristos. Amândoi sunt capetele unei generații de oameni.

Acestea sunt cele două grupuri în care poate fi împărțită întreaga omenire. Cineva aparține ori lui Adam, capul unei generații umane căzute în păcat, ori lui Hristos, Capul unei generații umane justificate. Consecințele faptei lui Adam se aplică la întregul grup care îi aparține, așa cum consecințele faptei lui Hristos se aplică grupului care Îi aparține. Acest pasaj nu este atât de ușor de interpretat. Trebuie să lași verset cu verset să lucreze asupra ta. Voi încerca să te ajut să înțelegi diferențele dintre Adam și Hristos, așa cum sunt ele evidențiate în aceste versete.

V15. Aici se compară Darul harului (Hristos, dat de Dumnezeu) și fărădelegea (săvârșită de Adam). Atât fărădelegea, cât și Darul harului au consecințe profunde pentru ceilalți. Fărădelegea unui singur om, Adam, înseamnă moarte pentru toți oamenii. Fapta sa îi afectează pe toți urmașii săi. De la Adam încoace, prin urmare, „cei mulți” au murit și ei. Din fericire, acest lucru este pus în contrast cu Darul lui Dumnezeu în Isus Hristos.

Acest Dar îi afectează, de asemenea, pe toți cei care L-au primit. Iar acest Dar al harului este mult mai mult decât fărădelegea. Toți cei care fac parte din „cei mulți” vor recunoaște acest lucru cu mulțumire. O faci și tu?

V16. Aici Darul este comparat cu păcătuirea. Motivul judecății era „numai” un singur păcat, pe care l-a făcut Adam. Motivul pentru îndreptățirea noastră erau multele noastre fărădelegi. Dumnezeu le-a înlăturat pe toate pentru totdeauna prin dăruirea Fiului Său pe cruce.

V17. Aici sunt comparate rezultatele. Rezultatul fărădelegii unuia singur, Adam, a fost că, prin el, moartea a intrat în lume și a domnit. Totuși, ia în considerare, prin contrast, rezultatul „darului”. Oricine a primit darul îndreptățirii va domni în viață. Acest lucru a devenit posibil prin Celălalt, Isus Hristos. Oricine Îi aparține Lui a trecut din moarte în viață.

V18. Aici este vorba despre consecințele singurului act al lui Adam și ale singurului act al lui Hristos. Consecințele singurului act al lui Adam se extind la toți oamenii; aceasta înseamnă condamnare pentru toți. Așadar, dacă cineva aparține lui Adam, adică nu s-a convertit încă, va fi și el condamnat. Dar consecințele faptei lui Hristos se extind, de asemenea, la toți oamenii. Toți oamenii pot deveni părtași ai unei vieți noi, căreia nu i se mai aplică judecata.

V19. În acest verset se găsește ultima comparație. Deci, cine aparține lui Adam și cine aparține lui Hristos? Toți păcătoșii aparțin lui Adam, pentru că el a fost neascultător. Toți cei îndreptățiți aparțin lui Hristos, pentru că El a fost ascultător.

Există o diferență între versetul 18 și versetul 19. Versetul 18 spune că toți oamenii cad sub condamnare ca urmare a faptei lui Adam. Dar toți oamenii pot fi, de asemenea, îndreptățiți prin lucrarea lui Hristos. Așadar, aici este vorba de a ști la cine se extind consecințele faptei lui Adam, respectiv ale lucrării lui Hristos: la toți oamenii.

Totuși, în versetul 19 nu se vorbește despre „toți oamenii”, ci despre cei mulți. Aici este vorba de întrebarea la cine se aplică acum, de fapt, consecințele faptei lui Adam sau ale lucrării lui Hristos. Oricine aparține lui Adam se află astfel în poziția de păcătos. Cel care aparține lui Hristos se află astfel în poziția de om neprihănit.

V20. Când a venit Legea, omul era deja păcătos. Dar prin Lege a devenit mult mai evident că era păcătos, deoarece el a încălcat Legea. Astfel, omul a devenit un caz din ce în ce mai disperat. Dar apoi ce citești? „Dar unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult”. Harul lui Dumnezeu depășește întotdeauna cu mult păcatul omului.

V21. Pentru tine nu mai este valabil că moartea domnește prin păcat. Pentru tine, domnește harul. Dar observă cu atenție, că harul domnește prin neprihănire și nu pentru că Dumnezeu S-ar comporta așa ca și cum păcatul nu ar mai exista. Tu ai parte de har, pentru că a fost îndeplinită dreptatea lui Dumnezeu. Rezultatul acestui fapt este că tu ai primit viața veșnică. Și în curând - cine știe cât de curând - vei avea voie să savurezi această viață în toată plinătatea ei, în gloria lui Dumnezeu, și toate acestea prin Isus Hristos, Domnul nostru. Ce Dumnezeu avem și ce Domn!

Citește încă o dată Romani 5.15-21.

Caută să constăți care sunt și alte diferențe între Hristos și Adam (vezi de exemplu 1 Corinteni 15.45).

Romani 6

Rom 6.1-7 | Botezul

1. Deci ce vom spune? Să rămânem în păcat, ca să prisosească harul? 2. Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în el? 3. Sau nu știți că toți câți am fost botezați pentru Hristos Isus, am fost botezați pentru moartea Lui? 4. Deci am fost înmormântați cu El prin botez, pentru moarte, pentru ca, după cum Hristos a fost înviat dintre morți prin gloria Tatălui, tot așa și noi să umblăm în înnoirea vieții. 5. Pentru că, dacă ne-am făcut una cu El în asemănarea morții Lui, tot așa vom fi și în a învierii Lui, 6. știind aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca noi să nu mai fim robi ai păcatului. 7. Pentru că cine a murit a fost îndreptățit față de păcat.

V1. Mai întâi de toate, o întrebare directă: Ai fost botezat deja? Dacă nu ai fost botezat încă, sper că vei fi botezat foarte curând. În pasajul de dinaintea noastră aflăm acum ce înseamnă să fii botezat.

Chiar dacă ai fost deja botezat, este bine să te gândești din nou la acest lucru.

De fapt, aici se vorbește despre botez acelor creștini care au fost deja botezați. Unii uitaseră ce înseamnă botezul. Dădeau loc unor gânduri care contraziceau ceea ce au exprimat prin botez. De aceea, Pavel le amintește de botezul lor. Și tu ai nevoie de astfel de reamintiri. Cu siguranță te-ai mirat de harul nespus de mare pe care Dumnezeu ți l-a arătat prin Hristos. Cu cât păcatul era mai mare, cu atât mai abundent a devenit harul.

V2. Dar asta nu înseamnă că atunci poți continua să trăiești în păcat, nu-i așa? Dacă ai gândi astfel, nu ai înțelege nimic despre lucrarea lui Hristos și despre ceea ce a făcut Dumnezeu cu păcatul. Îți mai amintești ce a făcut Dumnezeu cu păcatul? El a judecat în Hristos păcatul, adică sursa, rădăcina din care ies faptele rele. Și tu ai murit în Hristos sub judecata lui Dumnezeu. La fel de sigur cum Hristos a mers în moarte, la fel de sigur ai murit și tu față de păcat în moartea Sa. Prin urmare, este de fapt imposibil să continui să trăiești în păcat.

V3-4. Pentru a sublinia acest simplu șir de gânduri, Pavel se referă aici la botez. Cine se lasă botezat recunoaște și declară în mod public că moartea a fost singura soluție pe care Dumnezeu a avut-o pentru păcat. Dumnezeu nu poate face nimic altceva cu o persoană care trăiește în păcat, decât să pronunțe sentința de moarte asupra ei. Prin faptul că te lași botezat, recunoști acest lucru și, în mod simbolic, te lași să fii îngropat cu Hristos. Este exact ca în viața de zi cu zi: cine a murit trebuie să fie îngropat. Pentru o astfel de persoană, viața pe pământ s-a încheiat, iar după înmormântare nu se mai vede nimic din ea. Acest lucru este valabil și pentru tine, dacă te-ai lăsat botezat. Prin aceasta, vechea ta viață de păcat a expirat. Viața pe care o trăiești de acum încolo este o viață nouă.

Pentru ca acest lucru să fie posibil, gloria Tatălui a coborât în mormântul Domnului Isus și L-a înviat din morți. Gloria Tatălui a putut coborî în mormântul Domnului Isus, pentru că păcatul a fost judecat. Acestei glorie îi aparții tu acum.

V5. Tu ești făcut una cu El în moartea Sa. Dar tu ești, de asemenea, făcut una cu El în învierea Sa. Tu ai voie să arăți acest lucru în lumea din jurul tău, în care nimic nu s-a schimbat. Dar tu ești schimbat. Acum trăiești într-un mod diferit, nou. Lumea, în care odinioară te simțeai ca acasă, nu mai are acum nimic de oferit. Cu ce ai mai putea aduce bucurie unui mort? Nu are rost să îi oferi ceva, pentru că nu mai poate primi nimic. Nu se mai poate aștepta nimic de la o persoană moartă. Ea nu mai poate întreprinde nicio activitate.

V6. Lucrarea lui Hristos pe cruce este extrem de radicală. Acolo, omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu Hristos, iar trupul păcatului a fost înlăturat. „Trupul păcatului” înseamnă: tot ceea ce în întreaga ta ființă putea fi folosit de păcat pentru a se exprima. Nu era tot ceea ce ai făcut, cât timp ai fost păcătos, în mâinile păcatului? Nu trăiai în întregime pentru tine însuși? Ei bine, întreaga ta ființă a fost răstignită împreună cu Hristos. Acum, păcatul nu mai are nicio putere asupra ta și nu mai poate folosi nimic din ceea ce este al tău, pentru că totul a fost îndepărtat, decuplat, făcut inefficient. Tu nu mai slujești păcatului, pentru că ai murit.

V7. Toți vor spune că este firesc să nu mai așteptăm nicio activitate de la cel care a murit. Din punct de vedere spiritual este la fel. Cel care a murit

este îndreptățit (eliberat de) față de păcat. Nu mai există nici o acuzație împotriva lui. Din punct de vedere juridic, o astfel de persoană este liberă de păcat.

Poate că acum spui: Toate bune și frumoase, într-adevăr asta se spune aici, dar eu încă experimentez că păcatul mă poate folosi pe deplin în continuare. Pavel se va ocupa mai târziu de această experiență. Deocamdată, este important să accepți prin credință că ceea ce s-a întâmplat cu Hristos când a fost răstignit, a murit și a fost îngropat, s-a întâmplat și cu tine. Dumnezeu te-a judecat în El. Trebuie să crezi acest lucru, așa cum ai crezut că păcatele tale, faptele tale rele, sunt iertate prin sângele Său.

Citește încă o dată Romani 6.1-7.

Cât de important consideri tu că este să fi botezat? De ce?

Rom 6.8-14 | Trăiește pentru Dumnezeu!

8. Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El, 9. știind că Hristos, fiind înviat dintre morți, nu mai moare: moartea nu mai are stăpânire asupra Lui. 10. Pentru că, în ceea ce a murit, a murit față de păcat odată pentru totdeauna; iar în ceea ce trăiește, trăiește față de Dumnezeu. 11. Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus. 12. Deci păcatul să nu domnească în trupul vostru muritor, ca să ascultați de poftele lui. 13. Nici să nu dați păcatului mădularele voastre, ca unelte ale nedreptății, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, dintre morți; și dați mădularele voastre lui Dumnezeu, ca unelte ale dreptății. 14. Pentru că păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har.

V8. Deci, tu ai murit cu Hristos. Reține bine acest fapt. Așa te vede Dumnezeu. Crede asta. Orice vezi sau experimentezi în tine însuși, nu lăsa să te irite. Tu ai murit!

Mai este ceva, pe care ai voie să-l crezi („a crede” înseamnă aici din nou: a ști sigur!), și anume că tu vei trăi cu Hristos. Dumnezeu te-a văzut pe deplin una cu Hristos, atunci când El a murit. Și Dumnezeu te vede pe deplin una cu Hristos în viitor, când vei fi la El.

V9. Tu ai voie să ști aceasta, pentru că Hristos nu a rămas în moarte, ci a înviat dintre morți. El a lăsat moartea în urmă. Niciodată moartea nu va mai obține putere asupra Lui. El nu mai moare. Moartea nu mai domină asupra Lui. Prin moartea Sa, El a terminat o dată pentru totdeauna, pentru eternitate, cu păcatul. Nu va mai fi niciodată necesar ca El să moară pentru păcat.

V10. Pentru a rezolva problema păcatului, El a venit pe pământ ca Om. În timpul vieții Sale pe pământ, El a avut de-a face zilnic cu păcatul și a intrat în atingere cu el. El a fost înconjurat de acesta. El Însuși nu a făcut niciun păcat (1 Petru 2.22); El nu a cunoscut păcatul (2 Corinteni 5.21); păcatul nu era în El (1 Ioan 3.5). Numai pe cruce, în cele trei ore de întuneric, El a fost făcut păcat, a purtat păcatele și a murit pentru ele. Așadar, moartea Sa a avut loc cu privire la păcat și, prin urmare, este o chestiune rezolvată pentru totdeauna. Nu este nevoie să se mai adauge ceva. În ceea ce privește viața Sa actuală, El trăiește pentru Dumnezeu.

V11. Semnificația pe care o au pentru tine versetele precedente este exprimată în versetul 11. Acest verset spune de unde primești tu puterea de a trăi pentru Dumnezeu. Acest verset începe cu cuvintele: „tot așa și voi”, ceea ce înseamnă: în același mod. Privește ce a făcut Hristos pentru păcat și ce face acum în viața Sa. A murit El? Atunci și eu am murit. Acesta este un lucru pe care tu trebuie să-l realizezi în practica vieții tale de creștin. De aceea, aici este considerată o sarcină ca tu să te consideri mort față de păcat. Dumnezeu te consideră mort împreună cu Hristos. Atunci consideră-te și tu astfel! Nu se spune că trebuie să mori, ci că ai murit. S-a făcut. Observă acest lucru și nu trăi ca și cum nu ai fi murit.

Cu viața lui Hristos este la fel ca și cu moartea Sa. Trăiește Hristos și trăiește El pentru Dumnezeu? Da! De aceea, în Hristos Isus, și tu trăiești pentru Dumnezeu. Așa te vede Dumnezeu.

V12. De aceea, păcatul nu mai are niciun drept asupra trupului tău. Nu mai există niciun motiv să te supui poftelor trupului tău muritor. Tu ai murit! De aceea spune „Nu” păcatului, atunci când acesta încearcă să te folosească.

V13. Nu permite ca mădularele trupului tău să devină din nou instrumente ale păcatului, pentru a face nelegiuirea (lucruri perverse). Nu permite ca mâna ta să fure; nu permite ca gura ta să blesteme sau să mintă. Ochii tăi să nu privească lucruri necurate, și urechile tale să nu audă muzica acestei lumi.

Mădularele trupului tău nu mai sunt la dispoziția păcatului. Trupul tău este acum un instrument al vieții din Dumnezeu, și tu poți și ai voie să-l folosești acum pentru Dumnezeu. Îți poți folosi mâinile pentru a-i ajuta pe alții. Îți poți folosi gura pentru a rosti cuvinte bune și mângâietoare și pentru a-L lăuda pe Dumnezeu cu ea. Îți poți folosi ochii pentru a admira frumusețile creației lui Dumnezeu și pentru a citi lucruri glorioase despre Domnul Isus. Cu urechile tale poți asculta ce au alții de spus, poate despre problemele lor, poate despre viața lor cu Domnul. Mădularele tale își păstrează propria lor funcție, dar au devenit instrumente pe care Dumnezeu le poate folosi pentru a lucra neprihănirea (lucruri bune).

V14. Astfel, predă-te lui Dumnezeu, căci nu ești sub Lege, ci sub har. Există o diferență enormă între Lege și har. Legea dovedea că erai un păcătos și

un călcător de Lege. Ea a arătat că nu puteai îndeplini cerințele ei. Harul, însă, nu cere, dimpotrivă, dăruiește! Dumnezeu a făcut totul și dă puterea de a trăi pentru El. El a pus capăt vieții tale anterioare de păcat, lăsându-te să mori în moartea lui Hristos. Datorită acestui fapt, păcatul nu va mai avea stăpânire asupra ta. Ai murit. Și pentru că păcatul și-a exercitat puterea asupra ta prin Lege, nici tu nu mai ai nimic de-a face cu vreo Lege. Acum ești sub har. Harul înseamnă că nu aștepți absolut nimic de la tine însuși și că te abandonezi complet lui Dumnezeu. Numai sub har există puterea de a trăi pentru Dumnezeu.

Citește încă o dată Romani 6.8-14.

Cum vrei să pui astăzi (sau mâine) mădularele tale în slujba lui Dumnezeu.

Rom 6.15-23 | Slujire sub har

15. Atunci ce, să păcătuim, pentru că nu suntem sub lege, ci sub har? Nicidecum! 16. Nu știți că, dacă vă dați pe voi înșivă robi cuiva spre ascultare, sunteți robi ai aceluia de care ascultați, fie ai păcatului, spre moarte, fie ai ascultării, spre dreptate? 17. Dar mulțumiri fie lui Dumnezeu că erați robi ai păcatului, dar ați ascultat din inimă de modelul învățaturii în care ați fost instruiți. 18. Și, fiind eliberați de păcat, ați devenit robi ai dreptății. 19. Vorbesc omenește, din cauza slăbiciunii cărnii voastre. Pentru că, după cum ați dat mădularele voastre în robie necurăției și nelegiurii, spre nelegiuire, tot așa, acum dați mădularele voastre în robie dreptății, spre sfințire. 20. Pentru că, atunci când erați robi ai păcatului, erați liberi față de dreptate. 21. Deci ce rod aveți atunci în acele lucruri de care acum vă este rușine? pentru că sfârșitul acelora este moarte. 22. Dar acum, eliberați de păcat și devenind robi ai lui Dumnezeu, aveți rodul vostru spre sfințire, și sfârșitul: viața eternă. 23. Pentru că plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viață eternă în Hristos Isus, Domnul nostru.

V15-16. Faptul că acum nu mai ești sub Lege nu înseamnă că acum poți face tot ce poțezi.

Ști ce s-a întâmplat cu tine? Tu ai primit un alt „Stăpân”. Înainte erai un sclav, iar acum încă mai ești. Un sclav nu are dreptul la nimic, pe care ar putea să-l revendice pentru el însuși. El trăiește întotdeauna pentru altul, care decide asupra lui.

Nu există nicio ființă umană care să fie liberă. Fiecare ființă umană este un sclav. Dar al cui sclav ești tu? Dacă te pui în slujba păcatului, pentru a te supune păcatului, ești un sclav al păcatului. Atunci viața ta se sfârșește în moarte. Dacă te pui în slujba ascultării, pentru a face ceea ce spune Dumnezeu, acest lucru se va vedea în viața ta. Vei ține seama de voia lui Dumnezeu în viața ta și o vei arăta prin acțiuni care sunt corecte și pozitive înaintea lui Dumnezeu. Există doar aceste două opțiuni: fie să fii sclavul păcatului, fie să fii sclavul neprihăririi.

V17. Îi poți mulțumi lui Dumnezeu pentru că ai fost sclavul păcatului. Acesta este trecutul! Îi poți mulțumi, de asemenea, pentru că altceva i-a luat locul. Ai ajuns să-L cunoști pe Domnul Isus. El este conținutul învăță-

turii în care ai fost instruit. El este exemplul tău, de la care poți învăța cum trebuie să se comporte un sclav al neprihănirii.

În capitolele anterioare ai văzut tot ceea ce a făcut Dumnezeu prin El. Acest lucru te-a impresionat și de aceea ai devenit ascultător din inimă. Aceasta nu este ascultarea față de o lege oarecare, ci ascultarea față de o Persoană, față de Dumnezeu, căruia I-ai dăruit inima ta. Ai fost eliberat de păcat, cu adevărat complet liber.

V18. În lume, libertatea este ceva pentru care trebuie să lupti. Oamenii asupriți tânjesc după libertate. Ei răsufală ușurați când li se permite din nou să meargă și să stea unde vor, fără să se teamă de autoritate. Acest lucru este cu atât mai adevărat în ceea ce privește păcatul. Acesta nu mai are putere asupra ta. Acum ești sclavul neprihănirii.

V19. În trecut făceai lucruri necurate și murdare și trăiai în nelegiuire. Fărădelegea înseamnă că nu recunoșteați nicio autoritate și nu ascultai de nimeni. Trăiai pentru tine însuși și îți stabileai propriile standarde. Deși credeai că ești liber, atunci erai un sclav, așa cum sunt încă toți oamenii fără Dumnezeu. Acum poți sluji dreptății cu scopul sfințeniei.

Sfințenia înseamnă că trăiești complet separat pentru Dumnezeu în această lume. A trăi în sfințenie nu înseamnă să umbli cu o aureolă pe cap. Sfințirea înseamnă pur și simplu că nu mai mergi alături de lume, ci că te orientezi spre Dumnezeu.

V20-21. Ca sclav al păcatului, tu nu făceai voia lui Dumnezeu; nici nu puteai. Ți-ai urmat propriile poftă și dorințe. Când te gândești la asta, nu poți decât să fii profund rușinat. Singurul rezultat al acelei vieți a fost moartea. Din fericire, Dumnezeu nu a executat sentința de moarte asupra ta, ci asupra Domnului Isus. Astfel, ai fost eliberat de păcat și ai devenit un sclav al lui Dumnezeu.

V22. Acum, din viața ta iese o roadă foarte diferită, nu o roadă de care să-ți fie rușine, ci o roadă de care să te bucuri; această roadă este sfințenia. Când trăiești ca un sclav al lui Dumnezeu, trăiești într-o predare totală față de Dumnezeu și întorci spatele păcatului și lumii. Dumnezeu caută acest rod al sfințeniei în viața ta. Cu cât se vede mai mult din acest rod, cu atât mai mult primești o privire asupra scopului final glorios: viața veșnică, pe care o vei savura în chip desăvârșit, atunci când vei fi în cer.

V23. Acest verset rezumă din nou cele precedente în cuvinte scurte. (Memorează și acest verset!) Prin păcat primești ceea ce meriți. Toți, fără excepție, au meritat moartea ca plată a păcatului. Dumnezeu contrastează acest lucru cu ceva care nu poate fi meritat. Este un dar al harului, un dar la care nu se are niciun drept legal: viața veșnică! Dumnezeu o dăruiește în Isus Hristos, Domnul nostru.

Tot, ceea ce Dumnezeu are de dat, este în legătură cu Domnul Isus. Prin El vin la tine toate binecuvântările care sunt în inima lui Dumnezeu. El a înlăturat toate obstacolele pentru tine. Dumnezeu te vede acum în legătură cu El. De aceea, Dumnezeu poate să-ți dea această mare binecuvântare a vieții veșnice.

Citește încă o dată Romani 6.15-23.

Cu stau la tine lucrurile în legătură cu sfințenia?

Romani 7

Rom 7.1-6 | Liber față de Lege

1. Nu știți, fraților (pentru că vorbesc celor care cunosc legea), că legea are stăpânire asupra omului atât timp cât trăiește el? 2. Pentru că femeia măritată este legată prin lege de soțul ei cât timp trăiește el; dar, dacă soțul ar muri, este dezlegată de legea soțului. 3. Astfel deci, cât timp trăiește soțul, ea se va numi adulteră, dacă va fi a altui bărbat; dar, dacă soțul moare, ea este liberă față de lege, astfel că nu este adulteră, chiar dacă ar fi a altui bărbat. 4. Astfel că și voi, frații mei, ați fost făcuți morți față de lege, prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia, care a fost învoiat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu. 5. Pentru că, atunci când eram în carne, pasiunile păcatelor care erau prin lege lucrau în mădularele noastre spre a aduce rod pentru moarte; 6. dar acum am fost dezlegați de lege, fiind morți față de ceea ce ne ținea, ca să slujim în înnoirea duhului, și nu în învechirea literei.

Esti liber de vină. Acest lucru ți-a fost explicat în mod clar în secțiunea de la capitolul 3.21 până la capitolul 5.11.

Tu ai fost, de asemenea, eliberat de puterea păcatului. Acest lucru rezultă din încheierea capitolului 5 și din capitolului 6. Acum trebuie să mai înveți ceva, și anume, că tu ai fost eliberat și de Lege. Despre aceasta este vorba în acest capitol.

Faptul de a fi eliberat de Lege este cel mai dificil lucru pe care trebuie să-l accepți prin credință, deoarece poate fi experimentat într-un mod complet diferit. Cât de dificil este acest lucru este prezentat în acest capitol. Aici întâlnești pe cineva care are o viață nouă și, prin urmare, vrea să facă binele, dar continuă să facă răul. Prin urmare, se simte foarte nefericit.

Și eu am trecut printr-o astfel de perioadă în viața mea. Se dorește să se trăiască pentru Domnul Isus, și totuși se eșuează mereu. Acest lucru se datorează faptului că cineva își impune obligații, în mod conștient sau inconștient. Vrei să slujești lui Dumnezeu și crezi că poți face asta mai bine dacă respecti anumite reguli, dacă împlinești Legea. La urma urmei, Legea este dată de Dumnezeu. Consecința, însă, este că se simte un eșec enorm.

Bucuria credinței se diminuează, nu mai poți fi o mărturie. Ești preocupat doar cu sine însuși. Cuvintele „eu” și „al meu/mie” apar de aproximativ 40 de ori în acest capitol. Eliberarea din această stare nenorocită se găsește abia la sfârșitul capitolului, în versetul 25. De aceea trebuie să lași întregul capitol să lucreze asupra ta.

V1. Versetele 1-6 sunt un fel de introducere. Când vine vorba de aplicarea Legii, este clar pentru toți că ea stăpânește asupra omului atâta timp cât el trăiește. Ar fi cel mai mare nonsens să impui o amendă cuiva care a comis o infracțiune rutieră, de exemplu, dar care a murit. O amendă este impusă doar cuiva care poate fi considerat responsabil pentru infracțiunea comisă și care poate, de asemenea, să o plătească. Acest lucru nu este posibil în cazul unei persoane moarte.

V2-3. Pavel ilustrează din nou acest lucru cu exemplul unei căsnicii. El vrea să îți arate că o legătură între două părți este valabilă atâta timp cât ambele sunt în viață. Există un singur mod în care o astfel de legătură poate fi dizolvată, și anume atunci când una dintre părți moare. Doar atunci - în cazul unei căsătorii - femeia este liberă să se căsătorească cu un alt bărbat. Ea ar fi o adulteră dacă ar deveni soția altui bărbat în timp ce primul ei soț este încă în viață.

V4. Aplicând acest lucru la legătura dintre credincios și Lege, Pavel spune următoarele: potrivit Legii, păcătosul trebuia să fie omorât. Dar tu ai murit deja față de Lege prin trupul lui Hristos. Când Hristos a murit, ai murit și tu. Dar Hristos a fost înviat dintre morți. Prin urmare, nu mai ești în legătură cu Legea, ci cu un Hristos înviat, care, de asemenea, nu mai are nimic de-a face cu Legea. La urma urmei, Legea a avut efect deplin asupra Lui. Deoarece nu mai ești în legătură cu Legea, ci cu un Hristos înviat, poți acum să aduci roade pentru Dumnezeu.

V5. Când erai încă în carne, adică atunci când erai încă necredincios și făceai propria voință, ai cedat poftelor păcatului. Cu cât Legea îți interzicea mai mult să faci ceva, cu atât mai mult doreai să faci acel lucru. Știi cum se întâmplă: tocmai ceea ce este sau devine interzis este cel mai tentant să-l faci până la urmă. Dar totul era un rod pentru moarte și nu un rod pentru Dumnezeu.

V6. În acea vreme trăiai ca un prizonier al Legii. Legea îți spunea ce să faci și își exercita autoritatea asupra ta. Erai sclavul ei. Dar pentru că ai murit, Legea nu mai poate stăpâni asupra ta. Acum slujești într-un mod cu totul nou, nu mai ești în învechirea literei, adică într-un mod în care totul era prescris cu exactitate. Acum slujești în înnoirea Duhului, adică într-un mod în care lași să lucreze noua viață spirituală, cea care este concentrată asupra Domnului Isus.

Citește încă o dată Romani 7.1-6.

Pune-ți întrebarea: Trăiesc eu dintr-o legătură cu Domnul Isus sau dintr-o legătură cu Legea?

Rom 7.7-13 | Prin Lege vine cunoștința păcatului

7. Deci ce vom spune? Este legea păcat? Nicidecum! Dar eu nu aș fi cunoscut păcatul dacă nu ar fi fost legea; pentru că n-aș fi avut nici conștiința poftei, dacă legea nu ar fi spus: „Nu pofti!” 8. Dar păcatul, găsind prilej prin poruncă, a lucrat în mine tot felul de pofti; pentru că, fără lege, păcatul este mort. 9. Iar eu odinioară eram viu fără lege; însă, venind porunca, păcatul a prins viață, și eu am murit. 10. Și porunca, ea, care era spre viață, s-a dovedit pentru mine spre moarte. 11. pentru că păcatul, găsind prilej prin poruncă, m-a amăgit și, prin ea, m-a ucis. 12. Astfel că, în adevăr, legea este sfântă și porunca este sfântă și dreaptă și bună. 13. Deci ceea ce este bun devine moarte pentru mine? Nicidecum! Dar păcatul, ca să se arate păcat, a lucrat moarte pentru mine prin ceea ce este bun, pentru ca păcatul, prin poruncă, să devină peste măsură de păcătos.

S-au spus deja multe despre Lege în această epistolă. Ea va fi menționată și în capitolele următoare și în alte epistole ale apostolului Pavel. Prin urmare, în această secțiune trebuie să acorzi o atenție deosebită motivelor pentru care a fost dată de fapt Legea. Acesta nu este (din nou) un pasaj ușor, dar (din nou) foarte important.

V7. S-ar putea să crezi că Legea este ceva păcătos. Ea pare doar să te determine să faci lucruri greșite. Dar nu este așa. În capitolul 3 am citit deja că prin Lege vine cunoașterea păcatului (Romani 3.20). Observă cuvântul „cunoaștere”! Așadar, nu se spune aici că Legea te face să păcătuiești. Totuși, Legea arată ce este păcatul. Să luăm exemplul lăcomiei. Pofta este ceva ce nu poți vedea. Se află în inima ta. Nu ai fi știut că pofta este un păcat, dacă Legea nu ar fi spus: „Să nu poftești”. Dar pentru că este scris atât de clar în Lege, simțiți că așa este. Păcatul care sălășluiește în tine trezește în tine pofta, tocmai pentru că este dată o poruncă care îți interzice să poftești.

Un exemplu poate ilustra acest lucru. Copiilor noștri li se permite întotdeauna să ia un biscuit din cutia de biscuiți atunci când vin acasă de la școală. Imaginează-ți că într-o anumită dimineață le spun: „Când veniți acasă, nu aveți voie să vă duceți la cutia de biscuiți sau să vă uitați înăuntru”. Consecința ar fi că, atunci când vin acasă, ar trebui să se abțină,

pentru a se supune poruncii mele. Prin intermediul poruncii, pofta a fost trezită în ei. Păcatul se folosește de poruncă pentru a trezi pofta.

V8. Atâta timp cât nu dădusem porunca, nu era nimic. Păcatul era prezent, dar mort, adică nu era experimentat. Dar când a venit porunca (legea), păcatul a prins viață și ei au devenit conștienți de faptul că era prezent. Aici vezi funcția Legii în practică.

V9-11. Înainte, când nu erai încă convertiți, trăiai fără Lege. Nu îți păsa de porunca „să nu poftești”. Ea nu exista pentru tine. Dar când L-ai lăsat pe Dumnezeu să intre în viața ta, te-ai gândit la Legea Lui. Acest lucru ți-a dat un ochi pentru păcat, pentru că porunca ți l-a arătat. Dar ai mai descoperit și altceva, și anume că Legea te-a condamnat, pentru că nu o puteai respecta.

Porunca, care fusese dată pentru viață - căci Dumnezeu spusese în Leviticul 18: „prin care omul, dacă le va împlini, va trăi” (Leviticul 18.5) - a însemnat moartea pentru tine. Aceasta a venit prin păcatul care locuiește în tine. Păcatul a folosit (sau mai degrabă a abuzat) Legea pentru a te ispiti să faci lucruri anormale, păcătoase.

V12-13. Deci nu este din cauza Legii, căci Legea vine de la Dumnezeu și este sfântă, iar poruncile legii sunt sfinte, drepte și bune. Trebuia oare ca binele, pe care Dumnezeu l-a dat, pentru ca tu să trăiești prin el, să însemne pentru tine moartea? Acest lucru este imposibil! Cum se face, atunci, că acum te afli sub condamnarea la moarte a Legii? Este din cauza păcatului. Păcatul a folosit binele, pentru a aduce moartea pentru mine. Ceea ce Dumnezeu a dat pentru bine, păcatul a folosit pentru rău.

Dar s-a mai întâmplat ceva: Legea a arătat păcatul în forma sa reală, ba chiar a devenit extrem de păcătos prin Lege. Ai văzut deja ce înseamnă acest lucru în capitolul 5 (Romani 5.20). Păcatul era deja în lume înainte ca Legea să fie dată. Acum, că Legea a fost dată, păcatul devine și mai rău, pentru că Legea arată ce este păcatul, iar tu și eu știm acum acest lucru. Un exemplu poate ajuta la clarificarea acestui lucru. În Anglia este o lege care prevede că trebuie să conduci pe stânga. Așadar, dacă ai veni în Anglia și nu ai ști că în Anglia mașinile circulă pe stânga și ai conduce pe dreapta acolo, ai comite o infracțiune rutieră. Dar dacă ți s-ar fi spus că în Anglia mașinile circulă pe stânga și ai fi condus în continuare pe dreapta, ai fi fost

vinovat în mod deosebit. La fel se întâmplă și cu păcatul și Legea. Prin Lege afli ce este păcatul. De asemenea, ești deosebit de responsabil pentru păcatul pe care îl comiți, pentru că acum știi ce este permis și ce nu este permis.

Citește încă o dată Romani 7.7-13.

Prin ce se arată partea bună a Legii?

Rom 7.14-25 | Lupta sub Lege

14. Pentru că știm că legea este spirituală, dar eu sunt carnal, vândut păcatului. 15. Pentru că ceea ce fac nu recunosc: pentru că ceea ce nu vreau, aceasta fac; 16. iar ceea ce urăsc, aceasta practic. Iar dacă ceea ce nu vreau, aceea practic, recunosc că legea este dreaptă. 17. Atunci însă nu mai fac eu aceasta, ci păcatul care locuiește în mine. 18. Pentru că știu că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun: pentru că voința este cu mine, dar înfăptuirea binelui, nu. 19. Pentru că nu binele pe care-l vreau îl practic, ci răul pe care nu-l vreau, pe acela îl fac. 20. Iar dacă ceea ce eu nu vreau, aceea practic, nu mai fac eu aceasta, ci păcatul care locuiește în mine. 21. Găsesc deci legea aceasta că, pentru mine, care vreau să practic binele, răul este cu mine. 22. Pentru că, după omul dinăuntru, îmi place legea lui Dumnezeu, 23. dar văd o lege diferită în mădularele mele, luptând împotriva legii minții mele și ducându-mă în robia legii păcatului, care este în mădularele mele. 24. O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții? 25. Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru. Astfel deci eu însumi, cu mintea, slujesc legii lui Dumnezeu, dar, cu carnea, legii păcatului.

În aceste versete întâlnești o persoană care se luptă cu problema Legii. Este vorba despre cineva care este convertit și are viață din Dumnezeu.

Acest lucru este evident mai ales din versetul 22, unde se spune că această persoană are plăcere de Legea lui Dumnezeu. Un necredincios nu spune așa ceva. Este vorba despre cineva care se luptă cu păcatul care locuiește în el. În această luptă, el se afundă tot mai adânc. El este ca o persoană care a căzut într-o mlaștină. Știi bine că mlaștina este un teren în care te afunzi treptat și mai adânc și în care fiecare încercare de a te elibera de ea nu face decât să te afunzi mai repede. „Alergătorul în mlaștină” – așa vrem să numim această persoană - vrea să se elibereze de puterea păcatului prin ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, el suferă mereu înfrângere, se scufundă tot mai adânc. El continuă să facă ceea ce urăște, continuă să facă răul, deși își dorește atât de mult să facă binele.

Ți se pare cunoscută această luptă? Cred că această luptă va fi o experiență necesară și pentru tine, dacă vrei cu adevărat să trăiești serios cu Dumnezeu și cu Domnul Isus. Asta nu înseamnă că această luptă trebuie să dureze toată viața ta! Există o cale de ieșire. Cei care nu cunosc această luptă sunt

adesea creștini superficiali. Pentru că prin această luptă experimentezi în propriul tău trup că nimic bun nu locuiește în tine, adică în carnea ta.

V14. Cum apare de fapt o astfel de luptă? Ea ia naștere dintr-o utilizare greșită a Legii. Cum ar trebui să te porți cu Legea? Știi că Legea este spirituală, într-un sens general, adică te îndreaptă spre Dumnezeu și îți arată cum să-L slujești. Dar de ce nu reușești? Pentru că ești carnal, vândut sub păcat. Iată unde este câmpul de tensiune.

V15-16. Tu nu poți înțelege: vrei să-L slujești pe Dumnezeu cu plăcere, dar nu o faci. Dimpotrivă, faci ceea ce urăști. Totuși, această experiență îți clarifică un lucru: dacă faci ceea ce nu vrei, recunoști că Legea este bună. Legea nu vrea ca tu să faci ceea ce nu trebuie. Așadar, în acest sens ești de acord cu Legea.

V17-20. Deci trebuie să fie altceva, care face ceea ce este greșit. Și așa este, și anume păcatul care locuiește în tine. Nu poți da vina pe păcat pentru răul pe care îl faci, ci depinde de tine, pentru că tu permiți păcatului să te folosească. Asta pentru că nu ai putere în tine însuși să te împotrivești păcatului. Vrei să faci binele, dar nimic bun nu locuiește în carnea ta, în natura ta păcătoasă. Acesta este motivul pentru care faci răul. Dar atunci nu mai ești tu cel care îl face, ci păcatul care locuiește în tine.

V21-22. Ceea ce găsești în tine însuși este acest lucru: în dorința ta de a face binele (și această dorință este bună!), răul se impune asupra ta. În inima ta simți bucurie pentru Legea lui Dumnezeu și dorești să trăiești în consecință. Această dorință provine din noua natură pe care ai primit-o.

V23. Dar ai încă o natură veche, care vrea să se afirme în același timp. Vechea natură, legea păcatului, te face prizonierul ei și se luptă pentru a-și păstra stăpânirea în viața ta. Această luptă are loc în mădulele trupului tău, pentru că este vorba de cine are stăpânire asupra mădulelor tale. Măinile, ochii, picioarele, mintea etc. sunt în slujba lui Dumnezeu după convertirea ta (Romani 6.13).

V24. Dar tu experimentezi cum în această luptă păcatul are încă control asupra ei. Acest lucru te face să te simți ca cea mai nenorocită persoană de pe pământ. Trupul tău este un trup în care acționează moartea și de care ai vrea să te eliberezi. Cum ar trebui să continui acum?

Observă acum cuvântul „cine” din versetul 24. Este ca și cum „alergătorul în mlaștină” (care ești de fapt tu, atunci când ai de-a face cu o astfel de luptă), după toate încercările de a se elibera, pentru care a căutat puterea în el însuși, acum se uită în jurul său și așteaptă răscumpărarea, salvarea de la altcineva.

V25. Acesta este totodată și sfârșitul luptei sale. Privirea lui se îndreaptă spre Dumnezeu. El vede că Dumnezeu a pregătit de mult timp eliberarea, pentru că Isus Hristos a adus-o deja la îndeplinire. Cel care recunoaște acest lucru Îi va mulțumi imediat lui Dumnezeu pentru aceasta. (Cum s-a produs această eliberare, trebuie să citești din nou în prima parte a acestui capitol).

Ultimul verset conține apoi concluzia cu privire la caracteristicile celor două naturi, pe care le posedă un credincios. Vei păstra aceste două naturi atâta timp cât vei trăi pe pământ. Acest lucru nu trebuie să te mai deranjeze, pentru că vechea natură nu mai exercită acum stăpânire asupra ta. În capitolul următor vei vedea ce altceva ți-a mai dat Dumnezeu, pentru ca tu să trăiești o viață de biruitor.

Citește încă o dată Romani 7.14-25.

Ai tu din când în când sentimentul descris în aceste versete? Ce ar trebui să faci în acest caz?

Romani 8

Rom 8.1-7 | Umblarea prin Duhul

1. Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus. 2. Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții. 3. Pentru că, ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne, 4. pentru ca cerința dreaptă a legii să fie împlinită în noi, care umblăm nu potrivit cărnii, ci potrivit Duhului. 5. Pentru că, cei care sunt potrivit cărnii gândesc cele ale cărnii; și cei care sunt potrivit Duhului, cele ale Duhului. 6. Pentru că gândirea cărnii este moarte; iar gândirea Duhului, viață și pace. 7. Pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate.

V1. După ce ai luptat să ieși din mlaștina din capitolul 7, acum ai un teren solid sub picioare. Fermitatea ta este în Hristos.

Nu există nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos. Ce ușurare este aceasta! Dumnezeu te vede astfel și, prin urmare, te poți vedea și tu în acest fel. Orice teamă de judecată este înlăturată, deoarece Hristos a purtat judecata și a înviat dintre morți.

V2. Când ai ajuns atât de departe în viața ta de credință, încât nu mai privești la tine însuși, ci la Hristos, vei descoperi că Duhul Sfânt Își poate face lucrarea în tine. Duhul Sfânt este numit aici „Duhul de viață”. El nu aduce moartea, ci viața. El era activ în felul acesta în viața lui Isus Hristos. Oriunde a venit Domnul Isus, El a adus viață. Când Domnul Isus a murit, El Însuși a înviat din morți în puterea Duhului de viață. Exact în același mod ai fost eliberat și tu din puterea păcatului și a morții prin acest Duh de viață.

V3. Îți amintești încă cum Legea promitea viață oricui o respecta. Dar nimeni nu putea să țină Legea. Nu pentru că Legea nu era bună, ci pentru că în carne nu exista puterea de a o respecta. Am citit odată următoarea comparație, care poate clarifica acest lucru: Imaginează-ți un sculptor în

lemn priceput, care poate sculpta cele mai frumoase figuri dintr-o bucată de lemn; mai mult, el are chiar și cele mai bune unelte. Dați-i acestui om o bucată de lemn putred. El nu poate face nimic cu el. Nu este din cauza lui, căci are abilitățile necesare. Și nici din cauza uneltelor sale, căci acestea sunt de cea mai bună calitate. Care este atunci problema? Bucata de lemn, bineînțeles. La fel se întâmplă și cu Legea și cu noi.

Nu este din cauza lui Dumnezeu, căci El este desăvârșit de „priceput”. Nu este nici din cauza Legii, căci ea este „sfântă, dreaptă și bună”, așa cum am văzut în capitolul anterior. Așadar, depinde de noi, că Legea nu și atinge scopul. Din cauza cărnii noastre, Legea este neputincioasă. Când de mare este, așadar, faptul că Dumnezeu nu ne-a lăsat să continuăm să „putrezim”. Când s-a dovedit că era imposibil ca Legea să te elibereze de păcat și de moarte, Dumnezeu a trecut la treabă. L-a trimis pe propriul Său Fiu în lume ca Om. Pe crucea de pe Golgota, Dumnezeu a judecat păcatul în Fiul Său.

Trebuie să observi bine că ceea ce este scris aici, în versetul 3: „în asemănare cu carnea păcatului” se referă la întrupare, adică la faptul că Domnul Isus a devenit Om. Prin aceasta, El a devenit asemenea nouă, oamenilor. Dar observă: cu excepția păcatului. Așadar, El nu a luat carnea rea, păcătoasă, pe care noi, ca oameni, o avem prin natura noastră încă de la naștere, deoarece descindem din părinți păcătoși. În înfățișare exterioară, El a devenit ca noi. În această privință El nu se deosebea de noi cu nimic. Numai atunci când Domnul Isus a atârnat pe cruce, și asta numai în cele trei ore de întuneric, Dumnezeu a condamnat păcatul în carne. El l-a luat în considerare în totalitate și l-a înlăturat pentru totdeauna.

V4. Noua sursă de putere, care va lucra în viața ta de acum încolo, este Duhul Sfânt. Dacă te lași călăuzit de El, vei împlini și tu cerința dreaptă a Legii. Deci, mai ești încă supus Legii? Nu, nicidecum! Dar crezi tu că Duhul Sfânt te va determina să faci ceva care este contrar Legii? Bineînțeles că nu! Prin urmare, dacă te lași călăuzit de Duhul, vei face (ca și cum ar fi automat) ceea ce spune Legea. Cu toate acestea, nu acesta este scopul umblării prin Duhul. A umbla prin Duhul înseamnă mult mai mult. Înseamnă că dai libertate Duhului Sfânt în viața ta și că El va umple gândirea ta.

V5-6. Prin felul tău de gândire se exprimă ceea ce te ghidează. La ce te gândești? La ce tânjești? Tu ești convertit și ai o viață nouă. Ai primit Duhul Sfânt. În ciuda luptei pe care o vei avea din când în când, te vei orienta totuși spre lucruri foarte diferite de cele pe care le aveai înainte de convertire. Atunci erai orientat spre lucruri carnale, viața ta era în întregime centrată pe tine însuși. Care a fost rezultatul acestui fapt? Nimic altceva decât moartea.

Acum ești orientat spre lucruri spirituale, viața ta este orientată spre Dumnezeu. Care este rezultatul acestui fapt? Viața și pacea! Viața reală, adevărată, pe care ai primit-o în interior se exprimă și devine vizibilă prin modul tău de viață. Privești lucrurile din jurul tău într-un mod complet diferit de cum ai făcut-o întotdeauna înainte. Abia acum viața ta a căpătat un conținut. Îl cunoști pe Dumnezeu și Îl cunoști pe Hristos. Pentru că totul este în ordine cu Dumnezeu, pacea sălășluiește în inima ta. Poți citi din nou capitolul 5.1-2 (Romani 5.1-2). Vei experimenta această pace din ce în ce mai profund, pe măsură ce îți predai viața lui Dumnezeu în toate lucrurile și rămâi orientat spre El.

V7. Cu carnea este complet diferit. În carne nu există deloc dorința de viață și de pace. Dimpotrivă, tot ceea ce dorește carnea este doar vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Carnea este incorigibil de rea. Ea nu vrea și nu poate să se supună Legii lui Dumnezeu. Fii deplin conștient de ceea ce este enumerat aici ca fiind caracteristic cărnii și ceea ce este caracteristic Duhului. Atunci vei recunoaște rapid dacă o anumită dorință provine din carne sau din viața nouă.

Citește încă o dată Romani 8.1-7.

Care este diferența între umblarea potrivit cărnii și umblarea potrivit Duhului?

Rom 8.8-14 | Dacă Duhul locuiește în tine ...

8. Și cei care sunt în carne nu pot să-I placă lui Dumnezeu. 9. Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi; dar, dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui. 10. Dar, dacă Hristos este în voi, trupul este muritor din cauza păcatului, dar duhul este viață, datorită dreptății. 11. Dar, dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus dintre morți locuiește în voi, Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morți va face vii și trupurile voastre muritoare, datorită Duhului Său care locuiește în voi. 12. Astfel deci, fraților, suntem datori nu cărnii, ca să trăim potrivit cărnii; 13. pentru că, dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri; dar, dacă trăiți prin Duh, omorâți faptele trupului și veți trăi. 14. Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu.

V8. Pentru cel care este în carne, este imposibil să facă ceva care să fie plăcut lui Dumnezeu. A fi în carne înseamnă a fi concentrat asupra propriei persoane, asupra propriilor capacități, eforturi, planuri și intenții.

Chiar dacă cineva, care este în „în carne”, ar încerca să Îi placă lui Dumnezeu prin respectarea Legii, tot ar fi inacceptabil pentru El, pentru că punctul de plecare este greșit. Dumnezeu a terminat o dată pentru totdeauna cu carnea, cu natura umană stricată prin păcat. Cum ar putea El să mai accepte ceva din ea? Există o linie de separare definitivă între Dumnezeu și carnea păcătoasă.

V9. Dar cel care a primit Duhul lui Dumnezeu nu mai este în carne, ci în Duh. Accentul este pus pe Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este Cel care locuiește acum în tine. Duhul lui Dumnezeu nu te face pe tine important, ci pe Hristos. Prin Duhul lui Dumnezeu ești legat de Hristos, Îi aparții.

Cine nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui. De ce este menționat deodată aici Duhul lui Hristos? Cred că pentru a-ți arăta că Duhul, pe care L-ai primit, este același Duh care L-a călăuzit pe Hristos în viața Sa pe pământ. Când citești evangheliile, constăți acest lucru tot timpul. De exemplu, gândește-te la ispitirea din pustiu din Luca 4 (Luca 4.1). Citești acolo cum Domnul Isus, plin de Duhul Sfânt, s-a întors de la Iordan și a mers în pustiu. Și chiar și atunci când era în pustiu, El S-a lăsat călăuzit de Duhul Sfânt. Ca urmare, El a rămas victorios în ispită. El a rămas total consacrat lui Dumnezeu.

V10. Aceasta vrea Duhul Sfânt să facă și la tine. Duhul lui Dumnezeu locuiește în tine, pentru că Hristos este în tine. Duhul lui Dumnezeu nu se poate lega decât cu ceva care Îi aparține lui Hristos. Acest lucru implică faptul că trupul, așa cum este folosit de păcat pentru practici greșite, este mort. Altfel, Duhul nu ar fi putut să-Și facă locuință în el.

Dar acum, când Hristos este în tine, este pe deplin potrivit ca Duhul să locuiască acolo, pentru a exercita autoritatea în viața ta, așa cum a făcut cu Hristos.

V11. Mai este ceva important legat de locuirea Duhului lui Dumnezeu în tine. Are legătură cu învierea trupului tău muritor. Trupul tău este încă supus consecințelor păcatului. El poate fi bolnav și, de asemenea, poate muri. Dar privește ce a făcut Dumnezeu cu Domnul Isus. Dumnezeu L-a înviat dintre morți.

Cum poate fi făcut acest lucru cu privire la tine? Trupul tău este încă muritor. Cum este compatibil acest lucru cu Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în tine și care are totul de-a face cu viața? Răspunsul este că Dumnezeu îți va face și trupul tău muritor viu, așa cum a făcut cu Domnul Isus, și tocmai pentru că Duhul Său locuiește în noi. Din alte pasaje, de exemplu Filipeni 3, poți ști că acest lucru se va întâmpla la a doua venire a Domnului Isus (Filipeni 3.20-21).

V12. Toate acestea îți impun o anumită obligație. Ai devenit dator să trăiești în conformitate cu poziția pe care ți-a dat-o Dumnezeu. El te-a echipat cu tot ceea ce este necesar pentru aceasta: viața nouă și Duhul Sfânt. Tu nu mai ai nicio obligație față de carne. Aceasta nu mai are niciun drept asupra ta, pentru că ești mort în ceea ce privește viața anterioară.

V13. Într-adevăr, tu mai ai încă carnea în tine, dar să nu-i dai nicio șansă de a face ce vrea. Dar dacă trăiești conform cărnii, vei muri. Nu există o altă cale. Judecata lui Dumnezeu asupra cărnii este irevocabilă. Dar tu ai posibilitatea de a îndepărta cărnii orice ocazie să ajungă să domnească din nou în viața ta. Prin puterea pe care ți-o dă Duhul Sfânt, poți reduce la tăcere stimulentele păcatului din trupul tău, care vor să te ademenească să faci lucruri greșite.

V14. Dacă faci aceasta, vei experimenta viața cu Dumnezeu așa cum a vrut Dumnezeu să fie. Fiecare om, care este condus de Duhul lui Dumnezeu,

este asemenea Fiului lui Dumnezeu, Domnului Isus. Fiii lui Dumnezeu sunt oameni în a căror viață Dumnezeu Îl recunoaște pe Fiul. Fiul lui Dumnezeu a făcut totul desăvârșit spre gloriificarea lui Dumnezeu. În El, Dumnezeu Și-a găsit bucuria, desfătarea Sa. Dacă te lași condus de Duhul lui Dumnezeu, Dumnezeu Își va găsi și în tine bucuria Sa.

Citește încă o dată Romani 8.8-14.

Cum poți tu omorî acțiunile trupului?

Rom 8.15-21 | Moștenitori ai lui Dumnezeu

15. Pentru că voi nu ați primit un duh de robie, din nou spre frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!” 16. Însuși Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. 17. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă, în adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El. 18. Deoarece socotesc că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria viitoare, care va fi descoperită față de noi. 19. Pentru că și creația așteaptă cu dorință vie descoperirea fiilor lui Dumnezeu. 20. Deoarece creația a fost supusă deșertăciunii nu de bunăvoie, ci din cauza celui care a supus-o, în speranța 21. că și creația însăși va fi eliberată de robia stricăciunii, pentru a se bucura de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu.

V15. A fi condus de Duhul lui Dumnezeu este cu totul altceva decât a trăi după o lege oarecare.

Dacă regula ta de viață este o lege, te faci ca un sclav. Un sclav nu trăiește dintr-o legătură intimă cu stăpânul său. El trebuie pur și simplu să facă ceea ce i se spune să facă. Teamă de a face ceva greșit joacă întotdeauna un rol fundamental pe planul secund. Duhul, adică viața nouă pe care ai primit-o acum, nu are nimic de-a face cu sclavia și cu frica. Duhul, pe care L-ai primit, este un Duh de filiație. Aceasta este ceva complet diferit. Prin acest Duh Îl chemi pe Dumnezeu ca Tată. Îi spui: „Ava, Tată!”. Acest cuvânt indică o relație intimă și prietenoasă. Îl cunoști pe Tatăl tău ca pe cineva care îți este foarte apropiat și de care ai fost adus foarte aproape. El te iubește și ai încredere deplină în El. Ai fost adus într-o relație de familie cu El. Ai devenit copilul Său.

V16. Duhul Sfânt, care locuiește în tine, dă mărturie cu propriul tău duh (adică cu viața nouă pe care ai primit-o) că ești un copil al lui Dumnezeu. Ești un copil al părinților tăi, pentru că te-ai născut din ei. Acesta este un fapt incontestabil și irevocabil. Nimic și nimeni nu poate schimba acest lucru. Ești un copil al lui Dumnezeu pentru că te-ai născut din Dumnezeu. Nimic și nimeni nu poate schimba acest lucru. De aceea: odată devenit copil al lui Dumnezeu, ești pentru totdeauna copil al lui Dumnezeu! Într-un copil ies la iveală trăsăturile de caracter ale părinților săi. La fel și la

un copil al lui Dumnezeu ies la iveală însușirile lui Dumnezeu. Poți citi despre acestea în Filipeni 2 (Filipeni 2.14-16). Dar acolo este vorba mai mult despre responsabilitatea ta. Aici, în Romani 8, este vorba mai mult despre privilegiile tale. De asta este plin acest capitol și el devine din ce în ce mai frumos și mai bogat.

V17. Dacă ești un copil, ești și moștenitor. Un moștenitor este cineva care primește un anumit bun de la altcineva. Dumnezeu este proprietarul creației. El îți va da posesiunea Sa, atunci când vei fi glorificat împreună cu Hristos, pentru că Hristos este Moștenitorul. Tu ești împreună-moștenitor cu El. Ceea ce primești, primești întotdeauna în legătură cu El.

Cu toate acestea, condiția prealabilă este ca și tu să suferi împreună cu El. Dacă suferi împreună cu El, aceasta este dovada că posezi viața nouă, pentru că aici este vorba de o suferință pe care a cunoscut-o și Domnul Isus când era pe pământ. El a suferit în această creație, când a văzut cum păcatul a făcut și încă își face lucrarea devastatoare.

V18. În acest fel vei suferi și tu, când vei vedea în jurul tău consecințele păcatului. Ce abuz face omul de tot ceea ce a creat Dumnezeu! El folosește totul pentru a-și face un nume și pentru a obține satisfacție. Tânjești și tu după momentul în care moștenirea (creația) va fi din nou în mâinile Proprietarului ei de drept? Pavel cu siguranță a tânjit după acest lucru. El tânjea după gloria viitoare, pe care o va vedea într-o zi. În schimb, suferințele pe care a trebuit să le îndure în acel moment s-au micșorat în nimic. Aceasta este o lecție încurajatoare pentru tine. Cu cât mai mult acest viitor glorios este o realitate pentru tine, cu atât mai mult vei fi capabil să înduri dificultățile pe care le experimentezi ca credincios.

V19-20. Știi ce înseamnă „descoperirea fiilor lui Dumnezeu”? Înseamnă că va veni un moment în care toți fiii lui Dumnezeu (adică toți credincioșii) vor apărea în mod vizibil în această creație, pentru a domni peste creație împreună cu Domnul Isus. Prin proasta gestionare, pe care o face acum omul, creația este departe de a produce ceea ce Dumnezeu a pus în ea. În ciuda tuturor eforturilor oamenilor de a distribui în mod corect bogățiile creației, haosul nu face decât să se amplifice. Omul se încrede în propriile capacități, dar uită că este o creatură care a căzut în păcat. Prin căderea

sa, el a dus cu el și creația. Prin urmare, creația nu a fost supusă în mod voluntar la nimicnicie, ci prin păcatul conștient al omului.

V21. Există însă o speranță pentru creație. Ea va fi eliberată. Acum blestemul apasă asupra ei ca un jug de sclav. Acest lucru poate fi văzut în vremelnicia care cuprinde toate lucrurile. Acest caracter trecător este o dovadă că creația a fost coborâtă la un nivel inferior. Ea nu mai are starea glorioasă a paradisiului. Această decădere vine prin stricăciunea care și-a făcut intrarea în creație odată cu păcatul. Dar momentul în care credincioșii vor fi conduși în glorie este foarte aproape. Când Domnul Isus îi va fi răpit, ei vor deveni complet liberi și de neatins de stricăciunea din creație. La scurt timp după aceea, creația va fi, de asemenea, eliberată. Tânjești și tu după aceasta?

Citește încă o dată Romani 8.15-21.

Poți tu spune din inimă ceea ce spune Pavel în versetul 18?

Rom 8.22-27 | Duhul vine în ajutor slăbiciunii tale

22. Pentru că știm că toată creația suspină împreună și este împreună în dureri de naștere până acum. 23. Și nu numai atât, ci și noi înșine, care avem cele dintâi roade ale Duhului, și noi înșine suspinăm în sinea noastră, așteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru. 24. Pentru că am fost mântuiți în speranță; dar o speranță care se vede nu este speranță; pentru că ceea ce vede cineva, de ce să și spere? 25. Dar, dacă sperăm ceea ce nu vedem, așteptăm cu răbdare. 26. Și în același fel și Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre, pentru că noi nu știm ce să cerem așa cum ar trebui, dar Duhul Însuși mijlocește cu suspine de nespus. 27. Dar Cel care cercetează inimile știe care este gândirea Duhului, pentru că El mijlocește pentru sfinți potrivit cu voia lui Dumnezeu.

V22. Ar trebui să îți faci timp să te uiți cât de des apar cuvintele „știm” în diferitele epistole. Acestea sunt cuvinte care se potrivesc doar în gura unui creștin credincios.

Omul fără Dumnezeu se laudă cu așa-zisa sa „cunoaștere”. El încearcă să pătrundă totul prin cercetare. Cu toate acestea, cel mai simplu creștin posedă o sursă de cunoaștere de care savanții acestei lumi habar nu au. Prin Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în el, el are o înțelegere a adevăratei stări a creației. El simte strâmtorarea în care se află aceasta. Poți găsi gemetele creației în regnul animal, de exemplu, unde cei slabi și bolnavi nu au nicio șansă de supraviețuire. Sau gândește-te la regnul vegetal. Și de acolo se aude o chemare pentru o nouă creație, din cauza scurtei durate a splendorii.

Aceste suspine sunt comparate cu o femeie în durerile nașterii, care urmează să dea naștere unei noi vieți. Durerile de naștere ale creației indică noua ei naștere. În Matei 19, Domnul Isus numește acest lucru „înnoirea tuturor lucrurilor” (Matei 19.28). Atunci, Fiul Omului (Domnul Isus) va sta pe tronul gloriei Sale și va dirija totul astfel încât creația să fie conform scopului ei: să fie o binecuvântare, pe care Dumnezeu i-a dat-o omului să se bucure de ea.

V23. Lăuntric ai experimentat deja reînnoirea. Ai primit primele roade (cele dintâi roade) ale Duhului, atunci când ai primit viața nouă. Viața nouă este o lucrare a Duhului Sfânt. Tu ești deja o creație nouă (compară cu 2 Corintheni 5.17; Galateni 6.15), pentru că Dumnezeu te vede pe deplin în legătură

cu Hristos și cu lucrarea Sa terminată. Doar trupul tău mai trebuie să fie răscumpărat. Când te gândești că trupul tău poate fi în continuare bolnav și obosit și poate suferi dureri, înțelegi că ești încă legat cu creația prin intermediul trupului tău. De aceea, pe lângă suspinele creației, există, de asemenea, un suspin în tine însuși. Aștepți și tânjești după răscumpărarea trupului tău. Acest lucru se va întâmpla atunci când Domnul Isus va veni din nou să ne răpească și să ne ia în casa Tatălui. El va transforma atunci trupul tău de smerenie în asemănarea trupului Său de slavă, așa cum El îl posedă deja. Așa citești în Filipeni 3 (Filipeni 3.21). În versetul anterior se spune că noi Îl așteptăm pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor (Filipeni 3.20). Mântuitor înseamnă salvator.

Așadar, vezi aici că Domnul Isus nu este doar Mântuitorul pentru păcatele tale, ci și pentru trupul tău. Primul aspect a avut loc atunci când Mântuitorul a murit pe cruce. Cel de-al doilea se va întâmpla la venirea Sa. Prin urmare, nu te lăsa pus în încurcătură de oamenii care spun că nu trebuie să fii bolnav. Boala a venit în lume prin păcat. Păcatul a fost judecat de Dumnezeu în Hristos, dar acest lucru nu înlătură toate consecințele păcatului, nici în creație, nici în trupul tău. Dumnezeu Se folosește de boală pentru a-ți păstra vie dorința de a obține rezultatul deplin al lucrării lui Hristos. Când totul merge bine, uiți aceasta atât de ușor.

V24-25. Dumnezeu vrea ca tu să trăiești în speranță, să fii orientat spre viitor. Atunci mântuirea va fi completă: sufletul și trupul tău nu vor mai putea fi atunci atinse de consecințele păcatului. Deci, mântuirea completă nu este încă aici. Dacă ar fi așa, nu ar mai fi nimic de sperat. Deși nu ai văzut încă ceea ce speri, știi cu siguranță că va veni. Dar pentru că nu o ai încă și trebuie să aștepți, este necesară perseverența. Dificultatea este că așteptarea poate fi prelungită. De asemenea, ea poate deveni uneori destul de dificilă, astfel încât multe lucruri nu le mai înțelegi.

V26. Poți avea momente sau chiar timpuri în care nu știi cum să-I spui lui Dumnezeu ceea ce simți. Nu găsești cuvintele potrivite. Dar Duhul, care locuiește în tine, știe. El Se face una cu sentimentele tale în această creație, care se află sub blestem.

V27. El Îi spune lui Dumnezeu ceea ce tu nu poți pune în cuvinte. Dumnezeu îți cercetează inima și Îl întâlnește acolo, ca să zic așa, pe Duhul

Sfânt. Ceea ce Îi spune apoi Duhul Sfânt lui Dumnezeu nu dă niciodată greș la Dumnezeu. Duhul știe exact cum să Îi comunice lui Dumnezeu toate experiențele tale. Cât de bun este Dumnezeu, că ne ajută în acest fel în slăbiciunile noastre.

Citește încă o dată Romani 8.22-27.

Ce speri tu?

Rom 8.28-30 | Chemat potrivit planului Său făcut mai dinainte

28. Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său. 29. Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați. 30. Iar pe cei pe care i-a rânduit dinainte, pe aceștia i-a și chemat; și pe cei pe care i-a chemat, pe aceștia i-a și îndreptățit; iar pe cei pe care i-a îndreptățit, pe aceștia i-a și glorificat.

V28. De data aceasta ne vom ocupa doar cu trei versete. Deoarece sunt pline de binecuvântări, trebuie să le citești în liniște și să le lași să lucreze asupra ta.

La fel ca în versetul 22, și acest pasaj începe din nou cu cuvintele „știm” - în contrast cu versetul 26, care spunea că „nu știm” ce să cerem. Atunci când simți în trup și în duh cât de mult este totul afectat de păcat, rezultă un sentiment de neputință. Ai putea deveni deprimat. Și apoi urmează cuvintele, care conțin o mare încurajare: „Dar știm”. Acesta este limbajul credinței. Când vezi că totul în jurul tău trece și că și propriul tău trup este atât de fragil, poți ști că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu.

Ce mare mângâiere să știi că Dumnezeu este mai presus de orice vremelnicie. El chiar o folosește pentru a-i îmbogăți pe ai Săi prin ea (în viața lor de credință, atenție). Nu este și experiența ta, că ceva dificil, pe care l-ai trăit, te-a adus mai aproape de Dumnezeu? Observă că aici se spune: „pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu”. Nu este atât de ușor să spunem că toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru. Acest lucru este adevărat doar pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu. Dragostea ta pentru Dumnezeu te va asigura că nu te vei îndoi de El, chiar și atunci când lucrurile sunt furtunoase în viața ta.

El chiar face ca toate lucrurile să lucreze împreună pentru binele tău. Nu există nicio excepție. Se aplică acest lucru și în cazul păcatelor pe care le comiți? Da! Petru a avut această experiență. L-a renegat pe Domnul de trei ori. S-a pocăit și a primit iertare. Pocăința este într-adevăr necesară! Dar prin aceasta L-a iubit și mai mult pe Domnul Isus, când și-a dat seama că Domnul său nu l-a părăsit. A ajuns să se cunoască mai bine pe

sine și pe Domnul. Dar „toate lucrurile” se referă în primul rând la viața noastră de zi cu zi. Tot ceea ce se poate întâmpla în ea, Dumnezeu face să lucreze pentru binele nostru. Boala, șomajul, sărăcia, o invaliditate parțială sau totală, o infirmitate fizică, o nenorocire, o moarte, toate acestea El le folosește pentru a te detașa de lucrurile din jurul tău și a-ți concentra atenția și dorința asupra lucrurilor veșnice.

Cât de reale sunt lucrurile veșnice pentru tine? Știi tu că din veșnicie Dumnezeu a intenționat să te cheme? Erai departe de a te fi născut, și totuși Dumnezeu Se gândea deja la tine.

V29. El te-a recunoscut cu mult timp înainte ca pe o persoană cu care avea planuri mari. Căci nu este puțin lucru faptul că El a vrut să te facă asemenea chipului Fiului Său! Acest lucru este aproape de necrezut, dar Dumnezeu spune așa. El a conceput aceasta când nimic nu era încă creat, când nici un om nu era încă viu și când păcatul nu era încă în lume. Și ceea ce Dumnezeu concepe și spune, El și împlinește. El este capabil să facă ființele umane, care nu sunt altceva decât niște creaturi sărmene, josnice, răzvrătite și pierdute, asemenea chipului Fiului Său. Acest lucru înseamnă o schimbare extraordinară pentru ele. Această schimbare a fost realizată prin lucrarea Domnului Isus. De aceea, El va ocupa cel mai înalt loc de onoare și prestigiu printre toți oamenii care sunt asemenea Lui. Aceasta Îl interesează pe Dumnezeu. El dorește cu plăcere ca Fiul Său să fie centrul radiant al tuturor celor răscumparați, printre care te poți număra și tu.

V30. Prin aceste versete îți devine clar că Dumnezeu lucrează conform propriului Său scop. În aceste versete nu se vorbește despre ceea ce ai făcut tu ca păcătos. Poți să privești în inima lui Dumnezeu aici și să vezi că nimic nu scapă de sub controlul Său, chiar dacă uneori pare altfel în jurul tău. El are un scop cu viața ta și îl va realiza. În versetul 30 vezi cum El realizează acest scop. Mereu vezi ce a făcut El.

El te-a destinat deja scopului din versetul 29 când încă nu te-ai născut. După ce te-ai născut, te-ai dovedit a fi un păcătos, care nu putea avea parte de gloria lui Dumnezeu. Atunci Dumnezeu te-a chemat la Sine, pentru a-ți arăta clar, că El nu voia ca tu să mergi în pierzare, ci că avea un plan care te includea și pe tine. Dar, așa cum erai tu, El nu a putut duce la îndeplinire acel plan. De aceea, El te-a justificat. Ai citit deja ce înseamnă acest lucru

în capitolele anterioare: tu ești o persoană care aparține lui Dumnezeu, pentru că tot ceea ce nu se potrivea cu Dumnezeu a fost înlăturat prin lucrarea Domnului Isus. În schimb, ai primit o viață nouă, care se simte ca acasă cu Dumnezeu. Și pentru ca totul să fie complet: Dumnezeu te vede ca fiind glorificat. Pentru El, toate acestea s-au întâmplat deja. Ceea ce Dumnezeu Își propune să facă, se va întâmpla. Dacă El garantează acest lucru, te mai poți îndoii de împlinirea lui?

Citește încă o dată Romani 8.28-30.

Mulțumește lui Dumnezeu pentru planul Său.

Rom 8.31-39 | Dumnezeu este pentru tine!

31. Ce vom spune deci față de aceste lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră? 32. El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El? 33. Cine va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îndreptățește. 34. Cine este cel care condamnă? Hristos este Cel care a murit și, mai mult, a și fost înviat, Cel care și este la dreapta lui Dumnezeu, Cel care și mijlocește pentru noi. 35. Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necaz sau strâmtorare sau persecuție sau foamete sau lipsă de îmbrăcăminte sau primejdie sau sabie? 36. După cum este scris: „Pentru Tine suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca oi de înjunghiere”. 37. Dar, în toate acestea, suntem mai mult decât învingători prin Acela care ne-a iubit. 38. Pentru că sunt convins că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele prezente, nici cele viitoare, nici puteri, 39. nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru.

V31. Tocmai ai citit un acord final înălțător. Pavel a ajuns la el, pentru că era sub impresia a tot ceea ce Dumnezeu a făcut.

El a descris acest lucru în detaliu în capitolele anterioare. Dacă lași totul să acționeze încă o dată asupra ta, nu vei putea să faci altceva, decât să ajungi la exclamația: „Ce vom spune deci față de aceste lucruri?” Dumnezeu Însuși este pentru noi. Poate că te-ai îndoit vreodată de acest lucru. Știi că Domnul Isus a murit pentru păcatele tale, așa că Dumnezeu nu te va mai putea pedepsi. Acest lucru în sine a fost o mare ușurare. Cu toate acestea, a rămas o anumită teamă față de Dumnezeu ca Judecător sever, care era împotriva ta. Dar acum ai văzut, că este exact invers.

V32. Dumnezeu Însuși a rânduit totul, prin aceea că L-a dat pe Fiul Său. El nu putea să dovedească mai clar dragostea Sa față de tine. El nu L-a cruțat, pentru ca să te poată cruța pe tine. Și asta încă nu este totul. Dumnezeu îți va da totul, împreună cu Fiul Său. Asta cuprinde tot ceea ce Dumnezeu I-a dat Domnului Isus ca răsplată pentru lucrarea Sa; tu vei avea parte de acestea împreună cu El. Este asta nimic?

V33. Mai este vreun om sau vreun înger care să te acuze? Dumnezeu intervine pentru tine. Ești o persoană, pe care El a ales-o pentru a fi la El odată. El este cel care justifică. El te achită, pentru că te vede în Hristos.

V34. De aceea nimeni nu te mai poate condamna, căci Hristos a murit pentru păcatele tale, ba mai mult, a și înviat pentru îndreptățirea ta. Hristos este acum în cer și Dumnezeu I-a dat un loc de glorie la dreapta Sa. Hristos a câștigat victoria și a primit răsplata care I se cuvenea.

Dar acest lucru nu înseamnă - spus cu respect - că El stă acolo pentru a se odihni pe laurii Săi. El Se folosește pe Sine prin mijlocirea Sa pentru ai Săi, care sunt încă pe pământ. El vorbește în mod constant cu Dumnezeu despre tine, deoarece știe din propria experiență cât de dificilă este viața într-o lume care nu-i pasă de Dumnezeu și de Cuvântul Său. El știe din propria Sa experiență toate de câte tu ai parte. El poate simți împreună cu tine, pentru că nu a uitat ce a îndurat El Însuși când a trăit pe pământ.

V35-37. Oricât de mari ar fi suferințele tale, nimic nu te poate despărți de dragostea lui Hristos. Chiar atunci când ești asuprit sau persecutat, dragostea Lui este cu atât mai mult acolo pentru tine, pentru că tu vrei să-L urmezi și să faci voia lui Dumnezeu. Dragostea Lui te face capabil să poți trece prin toate pericolele și să le depășești. Ești atunci mai mult decât un biruitor. Ești un învingător, care dă toată gloria Celui care te-a iubit.

V38-39. Poți spune cu certitudine absolută că nu există nimic care să te despartă de dragostea lui Dumnezeu. Moartea nu te poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, pentru că atunci când mori te duci imediat la Domnul Isus, prin care dragostea lui Dumnezeu a venit la tine. Nici viața nu te poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, pentru că toate problemele, necazurile și durerile pe care le poți întâlni în viață Îi oferă lui Dumnezeu ocazia de a-ți arăta dragostea Sa.

Nici măcar îngerii nu te pot despărți de dragostea lui Dumnezeu. Diavolul este un prinț angelic puternic, care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, târând cu el și alți îngeri. Aceștia urmăresc mereu să te despartă de dragostea lui Dumnezeu. Dar ei sunt dușmani înfrânți. Domnul Isus i-a învins, și ei sunt supuși Lui. Același lucru este valabil și pentru autorități sau guverne. Ele pot face lucrurile să fie foarte dificile pentru credincioși, făcând tot

felul de legi, la care credincioșii nu se pot supune, pentru că aceste legi i-ar împiedica să-L slujească pe Dumnezeu.

Chiar și tot felul de lucruri, care se întâmplă sau se vor întâmpla în jurul tău, nu te pot despărți de dragostea lui Dumnezeu. Poți auzi despre dezastre naturale sau despre amenințarea războiului. Aceasta nu trebuie să te sperie. Dragostea lui Dumnezeu rămâne cu tine. Cu privire la stăpâniri te poți gândi la puterile spirituale, care încearcă într-un mod foarte viclean să-ți submineze credința, astfel încât să te îndoiești de adevărul lui Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu este întotdeauna mai mare.

Nu te lăsa impresionat nici de marile realizări ale omului, care, în aroganța sa, vrea să ajungă tot mai sus în toate domeniile. Dragostea lui Dumnezeu merge mult mai departe. Isus Hristos, Domnul nostru, S-a înălțat mai presus de toate cerurile (Efeseni 4.10). El Și-a luat locul acolo ca biruitor la dreapta lui Dumnezeu.

Poate o cădere adâncă să te despartă de dragostea lui Dumnezeu? Indiferent cât de adânc ai căzut, dragostea lui Dumnezeu este și ea acolo. Dragostea lui Dumnezeu în Hristos Isus, Domnul nostru, s-a coborât până la tine, o creatură nenorocită și căzută. S-a coborât și mai adânc, până la judecata păcatelor tale, care L-a lovit pe Hristos cu toată forța ei, și L-a așezat în țărâna morții. Dumnezeu a făcut acest lucru pentru a te înălța și a te aduce la inima Sa de Tată.

Realmente, nu există nimic și nimeni care să te poată despărți de această dragoste a lui Dumnezeu, care a devenit vizibilă într-un mod atât de covârșitor în Isus Hristos, Domnul nostru, pentru bieții păcătoși pierduți. Ia-ți timp acum să mulțumești și să-L lauzi pe Dumnezeu și pe Domnul Isus. El merită, pentru că totul a venit de la El.

Citește încă o dată Romani 8.31-39.

Cântă o cântare de biruință spre onoarea lui Dumnezeu!

Romani 9

Rom 1-5 | Dragostea lui Pavel pentru Israel și privilegiile lui Israel

1. Spun adevărul în Hristos, nu mint, conștiința mea mărturisind împreună cu mine în Duhul Sfânt, 2. că am mare întristare și necurmată durere în inima mea, 3. pentru că aș fi dorit să fiu eu însumi anatema de la Hristos, pentru frații mei, rudele mele după carne, 4. care sunt israeliți, ale căror sunt: înfierea, și gloria, și legămintele, și darea legii, și slujba, și promisiunile, 5. ai căroră sunt părinții și din care, după carne, este Hristosul, care este mai presus de toate, Dumnezeu binecuvântat pentru totdeauna! Amin.

Cu capitolul 9 începe o nouă temă în această epistolă. Această nouă temă se referă la Israel.

Dumnezeu a făcut multe promisiuni lui Israel. După tot ceea ce ai descoperit până acum în această epistolă, se pare că nimic din ele nu ar mai putea fi împlinit. Pentru că ai văzut că în înaintea lui Dumnezeu nu există nicio diferență între iudei și păgâni. Toți sunt la fel de vinovați înaintea lui Dumnezeu și toți pot fi salvați și îndreptățiți doar prin credința în Hristos. Dar atunci se pune întrebarea: Cum rămâne cu promisiunile, pe care Dumnezeu le-a făcut lui Israel? Se vor mai împlini ele în viitor? Mai are Israel un loc deosebit în gândurile lui Dumnezeu?

Poate că nu știi atât de multe despre profețiile, prezicerile care au fost rostite despre Israel în Vechiul Testament. În acest caz, capitolele 9-11 din această epistolă sunt o bună ocazie pentru tine de a avea acces la ele. În aceste capitole, Pavel tratează trecutul, prezentul și viitorul lui Israel: în capitolul 9 trecutul, în capitolul 10 prezentul și în capitolul 11 viitorul. Dacă urmărești puțin evenimentele din Israel și din jurul lui, vei vedea cât de relevante sunt aceste capitole pentru zilele noastre. Vei vedea, ca să spunem așa, cum aceste capitole se împlinesc sub ochii tăi. Vrem să ne uităm mai întâi mai atent la primele cinci versete.

V1. Se observă imediat ce dragoste profundă avea Pavel pentru poporul său. Este complet absurd când oamenii afirmă că pentru Pavel poporul Israel era terminat. Dorința lui profundă era ca tocmai ei, dintre toți oa-

menii, să aibă parte de neprihănirea care vine de la Dumnezeu. Dacă lași să lucreze asupra ta limbajul puternic al versetului 1, vei simți că el nu dorește să apară nicio neînțelegere în ceea ce privește atitudinea sa față de Israel.

V2. În versetul 2, el îți permite să arunci o privire asupra sentimentelor din inima sa. Nu este o exprimare exagerată! El își exprimă aici sentimentele sale cu privire la cât de înflăcărat iubea el acest popor, în timp ce poporul continua să-L respingă pe Hristos.

V3. În versetul 3 citești chiar că a dorit să fie îndepărtat de Hristos printr-un blestem, dacă ei ar putea fi salvați prin aceasta. Aceasta este o rază a dragostei divine, pe care o avea în inima sa pentru acest popor. Și Moise a spus odată ceva asemănător din dragoste pentru poporul său (Exodul 32.32). Dar atât Pavel, cât și Moise erau oameni păcătoși și, prin urmare, Dumnezeu nu ar fi putut să le asculte dorința. Cu toate acestea, putem învăța de la acești doi oameni ai lui Dumnezeu că dragostea lor arzătoare pentru poporul lui Dumnezeu nu era doar o simplă vorbă. Ei au vrut să se sacrifice pe ei înșiși pentru el.

V4-5. Pavel era legat de acest popor prin legături naturale. După carne (trupește), ei erau frații lui. El îi numește israeliți, conform numelui pe care Dumnezeu i-l dăduse lui Iacov în Geneza 32 (Geneza 32.28). El enumeră apoi opt privilegii pe care Dumnezeu le dăduse acestui popor.

1. Înfierea. Dumnezeu adoptase acest popor ca fii. Există o zicală care spune că un fiu bun este asemenea tatălui său. Dumnezeu dorea atât de mult ca acest popor să fie ca El. Aceasta ar fi fost o bucurie pentru inima Lui.

2. Gloria. Gloria lui Dumnezeu locuia la poporul Său în stâlpul de nor. Cu ea El i-a protejat și prin ea i-a călăuzit prin pustiu. Mai târziu, gloria a locuit în Templu.

3. Legământele. Voi menționa două dintre ele: legământul lui Dumnezeu cu Avraam a implicat faptul că Dumnezeu și-a asumat (am putea spune că s-a angajat) să îl binecuvânteze pe Avraam. Acesta era un legământ, care nu era legat de nicio condiție prealabilă din partea lui Avraam. Poți citi despre acest lucru în Geneza 15 (Geneza 15.7-21). Apoi, a existat legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu poporul Israel pe Muntele Sinai. Acesta era un legământ în care poporul s-a angajat să îndeplinească anumite cerințe.

Dacă le îndeplineau, urmau să primească binecuvântarea lui Dumnezeu. Poți citi despre acest lucru în Deuteronomul 27-28.

4. Darea Legii. Prin aceasta, Dumnezeu dăduse poporului legi drepte, pentru a le face viața cât mai ușoară.

5. Slujba. Dumnezeu le dăduse reglementări cu privire la întreaga slujbă divină, pentru ca ei să știe ce jertfe dorea El să primească și cu ce ocazii trebuiau aduse.

6. Promisiunile. Dumnezeu făcuse promisiuni lui Avraam, Isaac și Iacov cu privire la binecuvântările pe care avea să li le dea.

7. Părinții. Aceștia sunt în primul rând Avraam, Isaac și Iacov, cărora Dumnezeu li S-a făcut cunoscut într-un mod cu totul special și personal. De asemenea, te poți gândi la oameni mari, cum ar fi Moise, David etc.

8. Hristosul. Acesta este punctul culminant absolut al tuturor privilegiilor menționate. Domnul Isus S-a născut din acest popor. Cu toate acestea, Pavel veghează asupra gloriei Sale și adaugă: „care este mai presus de toate, Dumnezeu binecuvântat pentru totdeauna”. O mărturie importantă despre umanitatea și divinitatea Domnului Isus, ambele fiind perfect și complet unite în Persoana Sa. În cele din urmă este vorba despre El în toate și pentru totdeauna. El să fie lăudat în vecii vecilor. Amin.

Citește încă o dată Romani 9.1-5.

Este cineva în viața ta pentru care ai face totul pentru ca el/ea să devină mântuit/mântuită? Roagă-te încă o dată în mod deosebit pentru aceasta!

Rom 9.6-13 | Predestinarea lui Israel făcută de Dumnezeu

6. Totuși, aceasta nu este ca și cum Cuvântul lui Dumnezeu a fost fără putere; pentru că nu toți cei din Israel sunt Israel; 7. nici nu sunt toți copiii, pentru că sunt sămânța lui Avraam; ci: „În Isaac ți se va numi sămânța”. 8. Adică nu copiii cărnii sunt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii promisiunii sunt socotiți ca sămânță. 9. Pentru că acesta este cuvânt de promisiune: „Pe vremea aceasta voi veni și Sara va avea un fiu”. 10. Și nu numai atât, ci și Rebecăi, fiind însărcinată de la unul singur, de la Isaac, tatăl nostru, 11. copiii, în adevăr, nefiind încă născuți și nefăcând ceva bine sau rău (ca planul lui Dumnezeu, potrivit alegerii, să rămână nu din fapte, ci de la Cel care cheamă), 12. i s-a spus: „Cel mai mare va fi rob celui mai mic”; 13. după cum este scris: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât”.

V6. Dumnezeu a vrut să binecuvânteze pe poporul Său Israel. Această binecuvântare putea fi dată numai dacă poporul Îl accepta pe Domnul Isus.

Căci Dumnezeu nu dă nicio binecuvântare nimănui independent de Persoana Domnului Isus. Atunci când Dumnezeu binecuvântează, aceasta este întotdeauna în legătură cu El. După ce poporul lui Dumnezeu L-a respins pe Domnul Isus, Dumnezeu pune binecuvântarea Sa și la dispoziția păgânilor. Acum nu mai există nicio diferență între iudei și păgâni. Înseamnă aceasta că cuvântul, pe care Dumnezeu l-a rostit despre poporul Său, a devenit depășit? Nu se va mai împlini nimic din el? Nu, spune Pavel, ascultă cu atenție, cuvântul lui Dumnezeu nu a devenit efemer. Ceea ce a spus Dumnezeu, El va și împlini.

Dar nu cumva crezi că Dumnezeu va da binecuvântările Sale unui popor care l-a întors spatele? Aceasta vrea să spună Pavel prin a doua parte a versetului 6. Cineva se poate numi israelit, pentru că aparține acestui popor prin naștere (așa cum noi ne numim germani pentru că ne tragem din părinți germani), dar acest lucru nu este suficient. Mai trebuie să se adauge ceva; trebuie să fie și o chestiune care ține de inimă. Pentru majoritatea israeliților, apartenența la acest popor era doar ceva exterior, un nume. Asta, spune Pavel, nu este Israel, chiar dacă cineva se naște israelit.

V7-9. În versetul 7 spune același lucru în legătură cu strămoșul Avraam. Nu orice urmaș al lui Avraam este numit „copil al lui Avraam”. Dacă ar fi fost așa, și Ismael ar fi trebuit să fie considerat astfel și să aibă parte de bi-

necuvântare. Dar Dumnezeu a rânduit ca binecuvântarea să se odihnească pe linia lui Isaac.

Ismael este fiul după carne. Avraam îl născuse pe acest fiu cu Agar, roaba soției sale Sara. El nu se încredea în Dumnezeu în acel moment, căci Dumnezeu îi promisese că i se va naște un fiu din Sara. Prin urmare, Sara a născut pe fiul făgăduinței, Isaac, la vremea lui Dumnezeu. Așadar, când vine vorba de binecuvântarea pe care Dumnezeu vrea să o dea, trebuie să existe o legătură cu Avraam prin fiul său Isaac, căci „copiii promisiunii sunt socotiți ca sămânță”.

V10-12. Găsim, însă, o imagine și mai clară a predestinării lui Dumnezeu. În cazul lui Avraam era vorba încă de fiul unei roabe. În cazul lui Isaac nu este așa. Isaac a primit doi fii de la aceeași femeie, Rebeca. Când acești doi fii (Iacov și Esau) erau încă în pânțele, Dumnezeu stabilise deja cum trebuia să fie relația dintre ei: „Cel mai mare va fi rob celui mai mic”.

Modul în care se vor comporta unul față de celălalt nu se știa deloc în acel moment. Când Dumnezeu a pronunțat această hotărâre, ei nu făcuseră încă nimic bun sau rău. Așadar, indiferent de comportamentul și de faptele lor, Dumnezeu hotărâse alegerea lui Iacov, cel mic. El îl predestinase pe Iacov pentru a primi binecuvântarea. Iacov avea prioritate față de Esau. Așadar, Dumnezeu a hotărât acest lucru chiar înainte de nașterea celor doi băieți.

V13. Prin aceasta nu s-a spus nimic defavorabil despre Esau. Trebuie să înțelegi bine acest lucru, pentru că, fără îndoială, vei întâlni oameni, care vor dori să te facă să crezi că Dumnezeu a predestinat și oameni la condamnare veșnică. În cursul acestui capitol vei constata că nu se face nici o mențiune despre acest lucru.

Astfel de oameni citează versetul 13 din capitolul nostru ca dovadă. Ei spun: acolo stă scris „pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât”. Bineînțeles că se spune acest lucru, dar este precedat de altceva: „după cum este scris”. Unde este scris acest lucru? Îl găsești chiar la sfârșitul Vechiului Testament, în cartea Maleahi. Este la sfârșitul unei lungi istorii, în care descendenții lui Iacov și Esau au putut să arate ce era în ei. Adevărații urmași ai lui Iacov și-au arătat de-a lungul timpului slăbiciunile, dar și dorința lor de a primi binecuvântarea lui Dumnezeu. Așa s-a arătat și în viața lui Iacov însuși. De aceea, Dumnezeu spune: „Pe Iacov l-am iubit”. Descendenții

lui Esau, pe de altă parte, au arătat de-a lungul timpului că nu au prețuit deloc binecuvântarea lui Dumnezeu. În Evrei 12, Esau este numit un om nelegiuit, care și-a vândut dreptul de întâi născut pentru o mâncare (Evrei 12.16-17). El a fost respins pentru că nu a găsit loc pentru pocăință. Vei găsi aceeași trăsătură de caracter la urmașii săi. Și de aceea Dumnezeu spune: „Pe Esau l-am urât”.

Dumnezeu vrea să arate în aceste versete că El a acționat conform predestinării Sale deja atunci când a luat ființă poporul Israel. Binecuvântarea Sa curge către anumiți oameni, nu pentru că acești oameni ar fi meritat-o, ci pentru că El i-a ales. Totul purcede de la „Cel care cheamă”. Este important pentru tine să vezi că Dumnezeu a acționat deja în acest mod în trecut. În același mod, Dumnezeu acționează și acum. Pentru că atunci când Dumnezeu acționează conform alegerii Sale, El nu trebuie să se limiteze la Israel, ci Își poate extinde alegerea Sa și asupra națiunilor. Tu ești dovada vie a acestui fapt. Deși (cel mai probabil) nu aparții poporului Său pământesc și, de asemenea, trebuie să recunoști că nu meriți, Dumnezeu te-a ales să primești binecuvântarea.

Vor urma mai multe pe această temă, dar dacă ai înțeles puțin acest pasaj, Îl vei admira mai mult pe Dumnezeu.

Citește încă o dată Romani 9.6-13.

Lasă să lucreze asupra ta faptul că Dumnezeu te-a ales. Cum reacționezi?

Rom 9.14-18 | Dumnezeu este suveran

14. Deci ce vom spune? Este nedreptate la Dumnezeu? Nicidecum! 15. Pentru că El spune lui Moise: „Mă voi îndura de cine Mă îndur, și voi avea milă de cine am milă”. 16. Așadar, nu este de la cine vrea, nici de la cine aleargă, ci de la Dumnezeu, care Se îndură. 17. Pentru că Scriptura spune lui Faraon: „Tocmai pentru aceasta te-am ridicat, ca să arăt în tine puterea Mea și pentru ca Numele Meu să fie vestit pe tot pământul”. 18. Astfel deci, El Se îndură de cine vrea și împietrește pe cine vrea.

V14. Prin exemplele din secțiunea anterioară a devenit foarte clar că Dumnezeu acționează conform alegerii Sale. Acest lucru provoacă imediat împotrivire.

Este posibil să simți această împotrivire în tine însuși, cam așa: este necinstit și nedrept ca Dumnezeu să Se poarte cu oamenii în acest fel. Motivul pentru care putem spune sau gândi astfel de lucruri este că punem prea mult accent pe oameni și nu pe Dumnezeu. Pavel taie imediat o astfel de gândire cu cuvintele: „Nicidecum!”.

Pentru a explica acest „Nicidecum!”, el dă alte două exemple din Vechiul Testament. Ele servesc pentru a ne arăta că Dumnezeu acționează conform voinței Sale. Dumnezeu are o voință suverană, așa cum aceasta este numită uneori. El este singurul care poate și are voie să acționeze conform propriei Sale voințe, fără a trebui să dea socoteală vreunei ființe umane. Totuși, acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu ar acționa în mod samavolnic. El nu este un conducător capricios, care ia și execută decizii fără Să Se stăpânească. Cu privire la ceea ce face Dumnezeu, El S-ar putea apăra față de oricine și în orice moment. Dar atunci când noi, oamenii, credem că Îl putem judeca pe Dumnezeu, adoptăm o atitudine care nu ni se cuvine. Atunci nu suntem capabili să înțelegem ceea ce face Dumnezeu. Dacă vrem să înțelegem ceva din ceea ce face Dumnezeu, trebuie să adoptăm o atitudine diferită. Trebuie să începem prin a recunoaște că El este Dumnezeu, care are dreptul să facă ceea ce crede El că este bine. Trebuie să recunoaștem, de asemenea, că suntem numai niște ființe umane neînsemnate, niște creaturi total dependente de Creatorul lor.

V15. În această atitudine putem înțelege ceva din ceea ce Dumnezeu îi spune lui Moise: „Mă voi îndura de cine Mă îndur, și voi avea milă de

cine am milă”. La prima vedere, acest lucru pare să confirme nedreptatea și bunul-plac al lui Dumnezeu. Ei bine, dacă vei cerceta de ce Dumnezeu îi spune acest lucru lui Moise, care este prilejul să spună aceasta, atunci veți gândi imediat altfel. Ce se întâmplase? Pentru că Moise a întârziat atât de mult timp, poporul făcuse un vițel de aur și se închinase înaintea lui. Aceasta era idolatrie pură! Și asta de către întregul popor! Asta însemna că Dumnezeu ar fi trebuit să judece întregul popor. Dar, datorită mijlocirii lui Moise, El a arătat milă și har. Dumnezeu este atât de milostiv și plin de îndurare încât nu mătură tot poporul de la fața Sa, ci iartă un număr și are milă de el.

V16. Această întâmplare arată clar că nu este vorba de faptul că omul face sau nu face ceva („nu este de la cine vrea, nici de la cine aleargă”), ci de Dumnezeu cel iertător.

V17-18. Acest exemplu de îndurare a lui Dumnezeu este urmat acum de un exemplu de judecată a lui Dumnezeu. Versetul 17 începe cu cuvintele: „Pentru că Scriptura spune lui Faraon”. Dacă vei căuta acest citat în Exodul 9, vei vedea că Dumnezeu Însuși este Cel care îi spune acest lucru lui Faraon (Exodul 9.16). Deci, când se spune aici, în Romani 9, că „Scriptura” spune acest lucru, înseamnă că Dumnezeu și Scriptura sunt unul și același lucru. (Apropo: acest lucru subliniază cât de important este să cunoaștem Biblia și astfel să știm ce a spus Dumnezeu. De aceea, însușește-ți Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci vei ajunge să-L cunoști pe Dumnezeu și vei fi protejat de erori). Dumnezeu l-a ridicat pe Faraon cu un dublu scop: Dumnezeu a vrut să-Și arate puterea Sa în el și a vrut să proclame Numele Său pe tot pământul. În acest scop, Dumnezeu l-a folosit pe Faraon. Dar să nu crezi că Faraon a fost o unealtă fără voință proprie. Faraon a rămas complet responsabil în fața lui Dumnezeu pentru atitudinea și toate acțiunile sale. Numai după ce și-a împietrit inima de mai multe ori, Dumnezeu i-a împietrit inima. Abia atunci Dumnezeu l-a folosit ca exemplu al judecății, pe care trebuie să o aducă asupra oamenilor care I se opun. Dumnezeu iartă pe cine vrea (de exemplu, o parte din Israel, deși tot Israelul merita judecata) și împietrește pe cine vrea (de exemplu, pe Faraon, care merita și el judecata).

Ai mai putea întreba: Ce legătură are cu „ridicarea”? Înseamnă că Dumnezeu l-a chemat pe Faraon la existență în acest scop? Nu! „Ridicarea”

înseamnă aici că Dumnezeu a dirijat istoria vieții acestui om în așa fel încât Faraon a trebuit să arate ce avea în inima sa pentru Dumnezeu. Era în mod clar istoria răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. De asemenea, el a arătat că nu era în niciun fel dispus să țină cont de avertismentele pe care Dumnezeu le-a dat prin diferitele plăgi care au lovit țara. Următoarea secțiune tratează acest subiect și mai mult.

Citește încă o dată Romani 9.14-18.

Consideri și tu câteodată că Dumnezeu este nedrept? Cum te porți atunci?

Rom 9.19-23 | Vase ale mâniei și vase ale îndurării

19. Atunci îmi vei zice: „De ce mai găsește vină? Pentru că cine rezistă voii Sale?” 20. Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, care răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Va spune lucrul întocmit Celui care l-a întocmit: „Pentru ce m-ai făcut astfel?” 21. Sau nu are olarul autoritate asupra lutului, să facă din aceeași frământătură un vas spre onoare și altul spre dezonoare? 22. Și ce să spunem dacă Dumnezeu, voind să-Și arate mânia și să-Și descopere puterea, a îngăduit cu multă îndelungă-răbdare niște vase ale mâniei, pregătite pentru distrugere; 23. – și ca să descopere bogățiile gloriei Sale peste niște vase ale îndurării, pe care le pregătise dinainte pentru glorie,

V19. Știi tu ce ne stă atât de des în cale? Logica noastră omenească, mintea noastră firească, întunecată.

Argumentăm în felul următor: „Dumnezeu a ales un număr de oameni dintre toți oamenii, pentru a-i binecuvânta. Prin urmare, toți ceilalți oameni nu sunt binecuvântați și sunt astfel destinați de Dumnezeu să fie pierduți. Dacă este așa, ce reproșuri poate face Dumnezeu? Cine se poate împotrivi voinței Sale? De la naștere, totul este deja stabilit, nu-i așa? Care om mai poate schimba asta?” Un astfel de raționament arată că avem pretenția de a-L judeca pe Dumnezeu. Repet ceea ce am mai spus: primul lucru de care trebuie să fim pătrunși este faptul că Dumnezeu este suveran în acțiunile Sale. El determină totul fără a avea nevoie să dea socoteală omului. Dumnezeu îl judecă și îl condamnă pe om, nu invers. Dreptul de a judeca Îi aparține Lui și numai Lui, nu omului.

V20-21. Pavel vrea să ne facă să înțelegem că Dumnezeu are autoritatea de a face orice, fără ca omul să aibă vreun drept de obiecție. Dumnezeu are autoritatea absolută și dreptul absolut de a aduce la îndeplinire voia Sa. Ce drept avem noi să Îl tragem la răspundere pe Dumnezeu și să Îl întrebăm de ce ne-a făcut așa și nu altfel?

Suveranitatea lui Dumnezeu este comparată cu cea a unui olar. El are, de asemenea, autoritatea de a face atât un vas frumos, cât și unul urât din aceeași masă de lut. Încă o dată, accentul este pus aici pe suveranitatea lui Dumnezeu. Acest lucru nu înseamnă, totuși, că Dumnezeu ar fi acționat în același mod.

V22-23. Pavel arată în următoarele versete cum a acționat El cu adevărat. Pentru a înțelege acest lucru, trebuie să compari versetul 22 cu versetul 23. Acolo vei găsi două feluri de vase: vase ale mâniei (versetul 22) și vase ale îndurării (versetul 23). Acum, fii foarte atent la modul în care se vorbește despre aceste vase. Despre vasele mâniei se spune:

1. Dumnezeu a vrut să-Și arate mânia Sa asupra lor și să facă cunoscută puterea Sa;
2. El le-a îngăduit cu multă îndelungă-răbdare;
3. ele sunt pregătite pentru distrugere.

Cea mai mare dificultate este punctul 3). Cine a pregătit aceste vase pentru distrugere? A făcut-o Dumnezeu? Dacă afirmi acest lucru, Îl faci pe Dumnezeu autorul răului, ca și cum El chiar i-a determinat pe oameni să facă acte care aduc cu sine distrugere. Cât despre Dumnezeu, tocmai citim aici despre îndelunga Sa răbdare. Ce rost ar avea să vorbim despre îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu, dacă El ar fi preocupat să pregătească aceste vase pentru distrugere? În 2 Petru 3 citim că îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu este cea care amână judecata (2 Petru 3.9). Nu, vasele însele sunt cele care se pregătesc pentru distrugere. (Înțelegi că „vase” înseamnă oameni.) Un exemplu despre astfel de vase, care se pregătesc pentru distrugere, este Faraon, așa cum ai văzut în versetul 17.

Despre vasele de îndurare citim următoarele:

1. Dumnezeu a vrut să facă cunoscute în ele bogățiile slavei Sale;
2. le-a pregătit dinainte pentru glorie.

Aici se arată marea diferență față de vasele mâniei: Dumnezeu (și nu vasele în sine) le pregătește pentru glorie. Și, de asemenea: Dumnezeu a făcut-o dinainte (și nu a făcut-o să depindă de comportamentul lor în această viață).

Prin urmare, în aceste două tipuri de vase, ni se arată următoarele: pe de o parte, responsabilitatea omului, iar pe de altă parte, sfaturile, planurile, scopurile lui Dumnezeu. Găsim aceste două laturi ale aceluiași adevăr peste tot în Biblie. Noi, oamenii, nu le putem combina. Numai Dumnezeu poate. Ele au fost comparate uneori cu cele două șine ale unei căi ferate. Acestea merg întotdeauna în paralel una cu cealaltă. Dacă te uiți în de-

părtare, se pare că ele se întâlnesc acolo. În același mod, cele două linii ale responsabilității omului și ale planurilor lui Dumnezeu din Biblie merg una lângă alta.

La cruce vedem cum aceste două linii se întâlnesc, ca să spunem așa. În acest sens, în Faptele apostolilor 2 (Faptele apostolilor 2.22-23) este scris că Domnul Isus

1. a fost dat după sfatul hotărât și după știința dinainte a lui Dumnezeu (Dumnezeu a vrut așa), și

2. a fost bătut pe cruce și ucis de iudei prin mâinile unor oameni fără de lege (omul a făcut acest lucru și pentru aceasta este considerat responsabil).

Cine poate face legătura între aceste două laturi ale crucii, decât numai Dumnezeu?

Nu încerca să înțelegi acest lucru de neînțeles. Acest lucru nu ne este dat nouă, oamenilor. Mulțumește-I pentru că ți-a permis să vezi cele două laturi ale acestui adevăr. Este important să vezi din ce în ce mai mult responsabilitatea pe care o ai ca și creatură față de Dumnezeu. Vei ține seama apoi de acest lucru și în practica vieții tale. Și faptul că înțelegi din ce în ce mai bine planurile și scopurile lui Dumnezeu nu ar trebui să nu aibă un efect asupra vieții tale. În acest fel, viața ta devine o viață foarte bogată. Ceea ce Dumnezeu așteaptă de la tine poate fi dificil uneori, dar atunci când îți dai seama de planurile și scopurile Sale, acest lucru te va motiva să Îl onorezi mai mult în viața ta.

Citește încă o dată Romani 9.19-23.

Gândește-te la măreția lui Dumnezeu.

Rom 9.24-33 | Națiunile și Israel

24. *pe noi, pe care ne-a și chemat, nu numai dintre iudei, ci și dintre națiuni?*
 25. *După cum spune și în Osea: „Pe «Nu-i poporul Meu» îl voi numi «Popor al Meu»; și pe «Nu e preaiubită», «Preaiubită».* 26. *Și va fi: În locul unde li s-a spus: «Voi nu sunteți poporul Meu», acolo vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu”. 27. Iar Isaia strigă despre Israel: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, rămășița va fi mântuită. 28. Pentru că El duce cuvântul la bun sfârșit și îl grăbește în dreptate, deoarece Domnul va împlini în grabă cuvântul pe pământ”. 29. Și, după cum a spus Isaia mai înainte: „Dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul oștirilor o sămânță, am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora”. 30. Deci ce vom spune? Că națiunile care nu umblau după dreptate au obținut dreptate, dar o dreptate care este din credință; 31. iar Israel, umblând după o lege a dreptății, n-a ajuns la acea lege. 32. De ce? Pentru că nu era din credință, ci ca din fapte. Ei s-au împiedicat de piatra de poticnire, 33. după cum este scris: „Iată, pun în Sion o piatră de poticnire și o stâncă de cădere; și cine crede în El nu va fi dat de rușine”.*

V24. Punctul de plecare al acțiunii lui Dumnezeu este clar precizat. El este Dumnezeu și are dreptul de a acționa așa cum crede de cuviință.

Dumnezeu este suveran chiar și atunci când vine vorba de a-Și arăta îndurarea. Dumnezeu nu este obligat să Își limiteze îndurarea la iudei. El are dreptul de a chema și oameni dintre națiuni, păgâni, adică cei care nu sunt iudei.

V25. De fapt, acest lucru se vede deja în Vechiul Testament. Pavel dă câteva exemple din Osea și Isaia. Din acestea reiese clar că, chiar și atunci, Dumnezeu și-a extins harul său nemărginit asupra celor care nu sunt iudei.

Primul citat se află în versetul 25 și este luat din Osea 2 (Osea 2.23). Acolo este vorba despre poporul lui Israel. Deoarece își dovediseră necredința totală față de Dumnezeu și lipsa lor de căință, Dumnezeu a trebuit să-i numească „nu-i poporul Meu” și „nu e preaiubit”. Dumnezeu nu mai recunoștea legătura cu poporul Său. Acum, Pavel aplică acest verset din Osea în așa fel încât spune: Dumnezeu îl va numi din nou pe Israel „poporul Meu” și „preaiubit”. Acest lucru nu poate însemna nimic altceva decât că în poporul Israel vor exista din aceia care se vor întoarce la Dumnezeu și vor crede în Domnul Isus. Aceștia vor fi atunci poporul pe care Dumne-

zeu îl va recunoaște ca fiind „poporul Meu”. Poate că acest lucru poate fi aplicat chiar și națiunilor din jurul lui Israel. Acestea au fost întotdeauna „nu-sunt-poporul-Meu” și „nu sunt preaiubite”, pentru că Dumnezeu nu a avut niciodată o legătură specială cu ele. Dar dacă există și oameni din popoarele păgâne care se întorc la Dumnezeu și Îl acceptă pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn, atunci și ei se pot număra printre acest „poporul Meu”.

V26. În orice caz, citatul din Osea 1 se referă în mod clar la chemarea păgânilor (Osea 1.10). Acolo Se vorbește despre „fii [copii] ai Dumnezeului celui viu”. Aceasta este o expresie tipică pentru relația cu Dumnezeu, în care sunt aduși creștinii credincioși. Cu iudeii și cu păgânii, Dumnezeu nu mai putea avea nicio relație. Amândurora li se spusese: „Voi nu sunteți poporul Meu”. Acest lucru era valabil pentru iudei încă de când Dumnezeu a trebuit să rupă legăturile cu ei ca urmare a infidelității lor. Captivitatea a fost tristul rezultat. Pentru păgâni, acest lucru fusese întotdeauna valabil. Dumnezeu îi lăsase să meargă pe drumul lor. Pavel, apostolul neamurilor, aduce acum acest verset ca dovadă că toți cei pe care Dumnezeu i-a chemat dintre iudei și păgâni sunt acum numiți de El „fii [copii] ai Dumnezeului celui viu”.

V27. Prorocul Isaia a făcut și el afirmații cu care Pavel își poate susține relatarea sa despre harul suveran al lui Dumnezeu. Oricât de numeros ar fi fost Israel - dacă dreptatea lui Dumnezeu și-ar fi urmat cursul, toți ar fi fost judecați. Nu ar fi rămas nimic. Dar harul nelimitat al lui Dumnezeu a prevăzut salvarea unei rămășițe.

V28-29. Lucrul pe care Dumnezeu îl va împlini pe pământ (versetul 28) este judecata dreaptă, care se va abate asupra poporului necredincios Israel. Aceasta nu va avea loc decât după răpirea Adunării. Faptul că va exista totuși o rămășiță se datorează lui Dumnezeu Însuși, Domnul oștirilor. Deși se pare că planurile Sale nu s-ar împlini, El va fi totuși Domnul unui popor mare, care se va ridica din această rămășiță. Toate acestea se datorează faptului că Domnul Isus a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu pentru această rămășiță. Rămășița va ști acest lucru. Alți profeți vorbesc despre acest lucru.

V30-33. Concluzia o întâlnim în versetul 30 și în versetele următoare. Națiunile au obținut neprihănirea prin credință. În capitolele anterioare ale acestei epistole ai văzut deja că credința este singurul mijloc de a fi îndreptățit înaintea lui Dumnezeu. Israel, căutând să obțină propria lor neprihănire înaintea lui Dumnezeu, a eșuat în acest sens. De ce? Pentru că au crezut că Dumnezeu le va da neprihănirea Sa pe baza respectării Legii. Dar când a venit Hristos, ei s-au poticnit de El. El a făcut evident faptul că, pentru ei, respectarea Legii nu servea decât pentru a se înălța pe ei înșiși. Venirea Sa „în Sion” (adică în Israel) și apariția Sa printre ei au scos la lumină gândirea lor rea. Ei nu au putut suporta acest lucru și, prin urmare, L-au respins. S-au poticnit de El și astfel au căzut. Prin aceasta au pierdut binecuvântarea.

Capitolul se încheie cu reamintirea faptului că inima lui Dumnezeu îi urmărește pe toți (fără a face distincție între iudei și păgâni). Singura condiție, pentru a obține ceea ce Dumnezeu vrea să dea, este credința. Cel care crede în El nu va fi dat de rușine.

Citește încă o dată Romani 9.24-33.

De ce este important să se cunoască și Vechiul Testament?

Romani 10

Rom 10.1-4 | Hristos este sfârșit al Legii

1. Fraților, plăcerea inimii mele și cererea mea către Dumnezeu pentru ei este spre mântuire. 2. Pentru că le mărturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar nu potrivit cunoștinței. 3. Pentru că, necunoscând dreptatea lui Dumnezeu și căutând să-și stabilească propria lor dreptate, nu s-au supus dreptății lui Dumnezeu. 4. Pentru că Hristos este sfârșit al legii, spre dreptate, pentru oricine crede.

În capitolul 9, Pavel a arătat clar că Dumnezeu S-a revelat în trecut ca un Dumnezeu suveran. El le oferă păgânilor accesul la binecuvântare. Și o rămășiță din poporul Israel primește binecuvântarea, deoarece Dumnezeu este un Dumnezeu al harului.

V1. Poporul ca întreg este lepădat de Dumnezeu. Motivul pentru aceasta este prezentat în capitolul 10. Dar vreau să îți atrag imediat atenția asupra faptului că în capitolul 11 se spune că această lepădare nu este definitivă. Nici nu este așa, că Pavel se bucură de această lepădare și este ca și cum ar spune: Este corect așa, ei ar fi trebuit mai bine să asculte. Nu, primul verset ne arată deja spre ce erau îndreptate inima lui și rugăciunea lui către Dumnezeu: mântuirea lor. Aceasta este din nou o dovadă a legăturii sale intime cu acest popor.

V2. El nu a trecut cu vederea binele, care se găsea printre ei, și anume, zelul pe care îl aveau pentru Dumnezeu. În Galateni 1 găsești cum acest zel era și la el înainte de convertire (Galateni 1.13-14). Zelul pentru Dumnezeu este bun, dar trebuie să fie combinat cu cunoașterea. Acest lucru este important și pentru tine. Dacă tu doar de curând L-ai cunoscut pe Domnul, nu vei înțelege încă aceasta. Tu vrei să fii o mărturie! Aceasta este un lucru bun. Dar dacă te lași ghidat doar de entuziasm, fără cunoașterea voii lui Dumnezeu, este ușor să faci cioburi. Nu spun acest lucru pentru a te descuraja în activitățile tale. Sunt multe de făcut. Sper din toată inima mea că vei vedea multă muncă, pe care o poți face pentru Domnul și că o vei face cu sârguință. Dar, la Domnul, învățătura și fapta merg mână în mână. Poartă de grijă ca să dobândești înțelegere cu privire la voia Domnului. Ceea ce tocmai citești, te poate ajuta să faci acest lucru.

V3. Revenim la Romani 10. Se pot numi două motive pentru căderea lui Israel. În primul rând, ei nu au cunoscut neprihănirea lui Dumnezeu. Asta înseamnă că nu au luat în considerare acțiunea dreaptă a lui Dumnezeu. Știi că acesta este tocmai marele subiect al acestei epistole. Pentru a înțelege ce se înțelege prin aceasta, trebuie să te uiți la Domnul Isus și la lucrarea Sa pe cruce. Acolo vezi acțiunea dreaptă a lui Dumnezeu. Numai prin Domnul Isus este posibil să obții neprihănirea lui Dumnezeu. Israel L-a respins pe Domnul Isus. În schimb (și acesta este al doilea motiv al căderii lor) au căutat (și încă mai caută) să-și realizeze propria neprihănire. Astfel, ei trec pe lângă faptul că nimeni nu este capabil să trăiască în așa fel încât Dumnezeu să îl poată declara neprihănit. Chiar și astăzi, mulți oameni încearcă să își realizeze propria neprihănire. Aceștia sunt oameni care spun că pentru ei nu a ar fi fost necesar ca Hristos să moară. De asemenea, ei nu se supun neprihănitării lui Dumnezeu. Ei cred că Dumnezeu va trebui să îi primească, pentru că, așa cum ei afirmă liniștiți, nu au făcut niciodată nimic rău.

Dumnezeu judecă altfel. Pentru El există o singură neprihănire, care este valabilă, și aceasta este Hristos. Hristos și Legea, Hristos și faptele proprii, Hristos și neprihănirea proprie se exclud complet reciproc.

V4. Odată cu venirea lui Hristos pe pământ, a venit în același timp și sfârșitul Legii ca mijloc de justificare. Dumnezeu poate acum să dea neprihănirea Sa doar celor care recunosc prin credință că au nevoie de Hristos. Pentru aceștia, Legea a ajuns la sfârșit, deoarece și-a atins scopul de îndată ce cineva recunoaște că este imposibil să fie justificat prin Lege. Cei care își lasă deoparte propriile eforturi și privesc cu credință la ceea ce a făcut Hristos, se supun neprihănitării lui Dumnezeu. Dumnezeu îi indică fiecărei persoane pe Hristos ca singura cale de a intra în legătură cu El. Cât de minunat este să ni se permită să vedem acest lucru. Să-L arătăm pe Hristos tuturor acelor oameni care cred că trăiesc atât de onorabil încât Dumnezeu ar trebui să fie destul de mulțumit de ei. Fiecare om care se compară cu El va trebui să realizeze, cu rușine, că viața lui nu poate fi comparată cu a Lui. Mai presus de toate, va trebui să realizeze, rușinat, că moartea și învierea lui Hristos au fost necesare pentru ca el să fie mântuit. Acest aspect este tratat în următoarele versete.

Citește încă o dată Romani 10.1-4.

Cum stau lucrurile cu râvna ta pentru Dumnezeu?

Rom 10.5-11 | Să crezi din inimă și să mărturisești cu gura

5. Pentru că Moise scrie despre dreptatea care este din lege: „Omul care practică acestea va trăi prin ele”. 6. Dar dreptatea care este din credință vorbește astfel: „Nu spune în inima ta: „Cine se va sui în cer?”, adică să-L coboare pe Hristos. 7. Sau: „Cine va coborî în Adânc?”, adică să-L ridice pe Hristos dintre morți. 8. Dar ce spune ea? „Cuvântul este aproape de tine, în gura ta și în inima ta”: acesta este cuvântul credinței, pe care-l predicăm: 9. că, dacă vei mărturisi cu gura ta pe Isus ca Domn și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit. 10. Deoarece cu inima se crede spre dreptate și cu gura se mărturisește spre mântuire, 11. pentru că Scriptura spune: „Oricine crede în El nu va fi dat de rușine”.

V5. În Leviticul 18, Domnul îi spusese deja lui Moise că viața nu poate fi obținută decât prin ascultarea de Lege (Leviticul 18.5).

Dumnezeu dă să se înțeleagă că cineva își poate câștiga propria neprihănire prin împlinirea Legii. Dar tu știi deja, că nu a existat nimeni (nici o creatură) care a împlinit Legea.

V6. Există însă o altă posibilitate de a deveni îndreptățit, și anume prin credință. Dar atunci nu mai este vorba de propria îndreptățire. Când este vorba de credință, orice efort propriu pentru a ajunge în cer este exclus. Pavel chiar exprimă acest lucru atât de categoric la sfârșitul versetului 6, încât eforturile proprii pentru a intra în cer sunt o negare a înălțării la cer a lui Hristos. Ar fi același lucru cu a spune: „Lasă-L să Se coboare din nou. Lucrarea Lui nu a fost necesară pentru mine, pentru că o voi face prin propria mea putere”. Și asta, în timp ce lucrarea Lui a fost atât de necesară pentru a-ți da neprihănirea lui Dumnezeu. Ca dovadă că Dumnezeu a acceptat pe deplin lucrarea Sa, El S-a înălțat la cer. Cu siguranță că atunci nu veți spune în inima ta: „Cine se va sui în cer?”. În cuvântul „a se sui” se află gândul de a ajunge la cer prin propria putere. Atâta timp cât cineva gândește așa, el diminuează lucrarea lui Hristos, iar Hristos este coborât din nou.

V7. Și nu spune în inima ta: „Cine va coborî în Adânc?”. Aceasta înseamnă că nici tu nu trebuie să te cobori în abis, pentru a-ți răscumpăra propria vină într-un fel de exercițiu de penitență. Chiar și asta ar fi imposibil! Cine ar putea să coboare vreodată în adâncul suferinței în care a coborât Hris-

tos? Cine încearcă totuși să facă acest lucru, Îl lasă pe Hristos să Se ridice dintre morți, ca să zicem așa, pentru că era de prisos ca El să moară; un astfel de om crede că el însuși poate să-și ispășească vina.

V8. Dar dacă tu crezi în acțiunea dreaptă a lui Dumnezeu, știi că Dumnezeu S-a apropiat foarte mult de tine în Hristos. Tu nu trebuie să mergi la El, El a venit la tine. El a venit atât de aproape de tine, încât a pus cuvântul Său în gura și în inima ta. Ai fost mântuit, pentru că ți-a fost predicat cuvântul credinței.

V9. Conținutul predicii este: să-L mărturisești pe Isus ca Domn cu gura ta și să crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți. Dacă crezi acest lucru, știi că Dumnezeu nu mai are nimic împotriva ta. El nu mai este împotriva ta - dimpotrivă, acum El este pentru tine.

Ordinea este foarte remarcabilă: mai întâi gura și apoi inima. Gura este menționată mai întâi, pentru că credința ta este perceptibilă pentru ceilalți doar prin ceea ce se aude și se vede de la tine. Nu poți spune despre cineva că este mântuit, dacă nimic din aceasta nu este perceptibil în vorbirea și comportamentul său. Este vorba despre mărturisirea lui Isus ca Domn. Nu este posibil să Îl accepți pe Isus doar ca Mântuitor, ca Răscumpărător din păcatele tale. A existat un moment în viața ta, în care ți-ai dat seama că nu te poți mântui singur și că nu poți sta în fața lui Dumnezeu, pentru că ai eșuat în toate. Ai eșuat în toate pentru că ai ascultat de un alt stăpân, diavolul. Atunci Dumnezeu ți-a arătat că L-a dat pe Domnul Isus să moară pentru păcatele tale. Domnul Isus te-a eliberat atunci de povara păcatelor, pe care nu o puteai purta singur. Îi ești extrem de recunoscător pentru asta, nu-i așa? Acum ești proprietatea Lui. Sper, că și alții pot vedea în tine că Domnul Isus este Domnul tău.

V10. Bineînțeles, inima este cea care contează. Cu ea crezi spre dreptate. Dar ea trebuie să fie vizibilă și în exterior, căci cu gura mărturisești pentru mântuire.

V11. Poate că simți că mărturisirea ta este foarte săracă, că ar putea fi măcar un pic mai bună. S-ar putea să fie așa. Adesea îmi doresc și eu să fie mai bună. Dar ține cu tărie de ceea ce spune Scriptura: „Oricine crede în El nu va fi dat de rușine”. Credința are de-a face cu încrederea. Te-ai încrezut în Dumnezeu pentru mântuirea ta prin credință și nu te-ai mai

încrezut în tine însuși. Aceeași încredere a credinței îți dă putere să dai mărturie, pentru că nu este îndreptată spre tine, ci spre Dumnezeu. Prin citirea Bibliei ajungi să Îl cunoști mai bine pe Dumnezeu și pe Domnul Isus. Acest lucru îți va crește încrederea în credință. Cu cât studiezi mai mult Scripturile, cu atât mai mult acest lucru se va vedea în practica ta, în cuvânt și în faptă.

Citește încă o dată Romani 10.5-11.

Care este la tine relația între gură și inimă?

Rom 10.12-15 | Picioare plăcute

12. Pentru că nu este deosebire între iudeu și grec; pentru că același Domn al tuturor este bogat față de toți care-L cheamă. 13. Pentru că „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit”. 14. Deci cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? și cum vor auzi fără cineva care să predice? 15. și cum vor predica dacă nu vor fi trimiși? După cum este scris: „Ce frumoase sunt picioarele celor care vestesc Evanghelia păcii, ale celor care vestesc Evanghelia lucrurilor bune!”

V12. În capitolul 3 ai citit că prin păcat nu a existat (și nu există) nici o diferență între iudei și greci (= păgâni) (Romani 3.22).

Fiecare om este păcătos și, prin urmare, vinovat înaintea lui Dumnezeu. Acum citești aici că același Domn este bogat pentru toți cei care Îl cheamă - fie că este iudeu sau grec.

V13. Vei fi observat că Pavel citează întotdeauna texte din Vechiul Testament pentru a susține ceea ce a spus. El face acest lucru pentru a dovedi că Dumnezeu nu este doar Dumnezeul iudeilor, ci și al păgânilor. Tu însuși, ca păgân, poți să știi acum, din propria experiență, că El este un Domn bogat în har și care S-a îndurat și de tine, ca sărman păcătos! El nu este un Domn cu inima neîndurătoare, care a vrut să te țină în afara domeniului harului. Când în versetele 11-13 se spune „oricine”, acest lucru nu permite nicio restricție. Totuși, există o condiție: în versetul 11 „a crede” și în versetul 13 „a chema Numele Domnului”. Pentru a deveni mântuit, a trebuit să chemi Numele Domnului. Asta înseamnă să Îi dai onoare, să te închini Lui. Sunt sigur că ești de acord cu mine că, înainte de convertire, nu I-ai dat onoarea care I se cuvenea. În trecut, alte lucruri erau foarte importante pentru tine și erai complet absorbit de ele: sportul, studiile, cariera, banii sau înfățișarea ta, adică aspectul tău fizic. Poate că erai chiar religios.

Oricum ar fi, nimic din toate acestea nu te-a făcut fericit și nu ți-a oferit nicio perspectivă de mântuire. De aceea, în cele din urmă ai chemat Numele Domnului pentru a deveni salvat. Când ai făcut acest lucru, L-ai onorat cu adevărat pentru prima dată. El vrea înainte de toate să fie Mântuitorul tău. Exact asta înseamnă Numele Isus: „Domnul este Mântuitorul”. Versetul 13 este un citat din Vechiul Testament, din Ioel 2 (Ioel 2.32). Nu este uimitor

faptul că Cel care este numit „DOMNUL” în Vechiul Testament este același care primește numele Isus în Noul Testament?

V14. Așadar, Domnul Isus este DOMNUL din Vechiul Testament, dar în Noul Testament El vine la poporul Său ca Om. Nu există nicio îndoială că numai în El a existat mântuire pentru iudei. Dar cum rămâne cu noi, cei care aparțineam păgânilor? El nu venise la noi, noi nu-L cunoșteam și nu credeam în El. Cum puteam, așadar, să-L chemăm? Totuși, și noi eram pierduți și aveam nevoie să fim salvați. Dar pentru a fi salvați, trebuia să credem în El. Apoi, trebuia să ni se vorbească despre El. Și cum am fi putut auzi despre El, dacă nimeni nu ni L-ar fi predicat? Aici vezi din nou că nu este vorba de împlinirea Legii, ci de predicare și de aceea de ascultare de predică.

V15. Pentru a predica, cineva trebuie să fie trimis. Această trimitere nu se face prin vreo biserică sau societate misionară, ci prin Domnul Însuși. El este cel care trimite. Și nu este aceasta o slujbă măreață, pentru care și tu ai primit o însărcinare? Este o slujbă, care constă în a vesti pacea, în a vesti binele. Cei care fac aceasta au „picioare frumoase”, spre deosebire de trecut, când picioarele se grăbeau să verse sânge (Romani 3.15). Citatul cu „picioarele frumoase” provine din Isaia 52 (Isaia 52.7; compară cu Naum 1.15). Dacă citești versetul de acolo, vei vedea că este vorba despre un mesager al bucuriei, adică despre o persoană. Aceasta nu poate fi nimeni altcineva decât Domnul Isus. Nu este oare un gând încurajator faptul că în vestirea păcii și a binelui poți fi urmașul Lui? Ai voie să fii un mesager al păcii și al binelui într-o lume total lipsită de pace, într-o lume în care domnește răul. Sunt mulți oameni în jurul tău care așteaptă acest mesaj. Vrei să-i lași în nenorocirea lor sau vrei să mergeți la ei pentru a le vorbi despre acest Domn bogat?

Citește încă o dată Romani 10.12-15.

Cu cine ai vorbit ultima dată despre Domnul Isus?

Rom 10.16-21 | Respingerea mesajului

16. Dar nu toți au ascultat de Evanghelie. Pentru că Isaia spune: „Doamne, cine a crezut cele auzite de la noi?” 17. Astfel credința este din auzire, iar auzirea, prin Cuvântul lui Dumnezeu. 18. Dar eu spun: „Oare n-au auzit?” Da, desigur. „Glasul lor a ieșit pe tot pământul și cuvintele lor până la marginile pământului locuit”. 19. Dar eu spun: „N-a cunoscut Israel?” Întâi, Moise spune: „Eu vă voi provoca la gelozie prin aceia care nu sunt o națiune; vă voi întărâta printr-o națiune fără pricepere”. 20. Iar Isaia îndrăznește și spune: „Am fost găsit de cei care nu Mă căutau, M-am arătat celor care nu se interesau de Mine”. 21. Dar lui Israel îi zice: „Toată ziua Mi-am întins mâinile către un popor neascultător și împotrivoitor cu vorba”.

V16. Poate că versetele anterioare ți-au vorbit. Astăzi, cu un nou curaj, vrei să vestești pacea și binele.

Vei spune cu entuziasm ce a făcut Domnul pentru tine și cât de fericit ești acum. Vezi deja: nu poate fi altfel decât ca alții să fie impresionați de aceasta și să se întoarcă la Domnul.

Dar există o dezamăgire amară. Rezultatele, pe care le așteptai și pe care le sperai atât de mult, nu apar. În loc să se convertească datorită mărturiei tale, oamenii se întorc împotriva ta. Isaia are și el ceva de spus în privința aceasta (Isaia 53.1; compară cu Ioan 12.38). El a vorbit mult despre Mesia, care urma să vină la poporul Său. Dar cine a crezut predica lui? Stătea mulțimea poporului înșiruită pentru a-L aștepta pe Mesia cel promis? Tu știi mai bine! Și de ce nu L-au acceptat? Pentru că El nu S-a ridicat la înălțimea așteptărilor lor. Li s-a părut deranjant faptul că El a venit ca un Copil într-o iesle. Dacă ar fi fost unul care ar fi apărut în mare putere și glorie, da, ar fi putut foarte bine să-L accepte. Dar acum? La o parte cu El! Domnul Isus a fost respins și s-a întors în ceruri. Tu nu-L poți vedea acum.

V17-18. Cine vrea să intre în legătură cu El trebuie să creadă, iar acest lucru trebuie să fie exprimat prin vestire. Vestirea trebuie să aibă ca și conținut Cuvântul lui Dumnezeu. Numai prin aceasta un om se recunoaște pe sine și descoperă cine este Dumnezeu și ce a făcut El pentru a-l salva.

Dar acum o întrebare: Când Cuvântul lui Dumnezeu nu a ajuns încă la păgâni prin predicare, Dumnezeu nu le-a vorbit atunci? Ba, da! Pavel citează din Psalmul 19, în care David cântă despre gloria lui Dumnezeu

și despre lucrarea mâinilor Sale, așa cum se vede în creație. Mărturia lui Dumnezeu, care emană din creație, nu se limitează la Israel, ci poate fi percepută în întreaga lume (Psalmul 19.4). Aici găsim dovada că Dumnezeu a avut o vestire și pentru păgâni în Vechiul Testament, pentru ca aceștia să-L cunoască și să creadă în El.

V19. Acum o altă întrebare: Putea Israel să știe că Dumnezeu dorea să Se facă cunoscut și păgânilor sau Israel nu poate fi învinuit că a avut probleme cu faptul că Dumnezeu dorea să binecuvânteze și pe păgâni? În versetul 19, Moise este primul la cuvânt (Deuteronomul 32.21). Moise era marele lor conducător, pentru care aveau un mare respect. Tocmai el le-a prezentat infidelitatea lor și a vorbit și despre faptul că Dumnezeu Se va întoarce spre un alt „popor” din cauza infidelității lor. Prin aceasta, el a vrut să le stârnească gelozia, pentru ca ei să se întoarcă la El.

V20. Este citat și Isaia (Isaia 65.1). Pavel scrie: „Isaia îndrăznește și spune”, ca și cum ar fi fost o cutezanță din partea lui Isaia. Așa a fost! A fost, desigur, un atac direct la mândria lor națională ca popor al lui Dumnezeu, atunci când au auzit că Dumnezeu căuta un alt popor.

V21. Ultimul verset al capitolului nostru vorbește în modul cel mai energic. Aici vorbește Dumnezeu Însuși (Isaia 65.2). Se simte durerea inimii Lui, când citim ce trebuie să spună poporului Său. Îl vedem pe Dumnezeu stând cu mâinile întinse pentru a-Și strânge poporul Său la inima Sa. Aceasta este atitudinea pe care Dumnezeu o ia nu doar pentru o clipă, ci toată ziua, adică în tot timpul în care este preocupat de poporul Său. Există ceva care doare mai tare decât să fii respins în felul acesta? Dumnezeu a făcut totul din partea Sa pentru a binecuvânta pe poporul Său.

Cu toate acestea, singurul răspuns din partea poporului Său a fost neascultarea și răzvrătirea. Ei s-au întors de la El. Poporul și-a rupt legătura cu Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu a fost nevoit să îi dea la o parte, dar, din fericire, nu pentru totdeauna. În capitolul 11, o „nouă zi” răsare pentru popor.

Citește încă o dată Romani 10.16-21.

Ce simți tu, când mărturia ta este respinsă?

Romani 11

Rom 11.1-6 | O rămășiță potrivit unei alegeri a harului

1. Spun deci: A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum! Pentru că și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Beniamin. 2. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut dinainte. Nu știți ce spune Scriptura despre Ilie? Cum se roagă lui Dumnezeu împotriva lui Israel: 3. „Doamne, au omorât pe profeții Tăi, au surpat altarele Tale; și eu am rămas singur și-mi vor viața!” 4. Dar ce-i spune răspunsul divin? „Mi-am păstrat șapte mii de bărbați care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal”. 5. Astfel deci, și în timpul de acum este o rămășiță potrivit unei alegeri a harului. 6. Iar dacă este prin har, nu mai este din fapte; altfel, harul nu mai este har.

V1. După tot ce s-a întâmplat înainte, te poți întreba dacă Dumnezeu a lepădat pe poporul Său. Ca și în cazul întrebărilor anterioare, Pavel dă un răspuns clar: „Nicidecum!”

Făcând acest lucru, el poate arăta spre el însuși. Nu este el un israelit? El aparține descendenților lui Avraam, cărora Dumnezeu le-a făcut promisiunile Sale. Mai mult, el este din seminția lui Beniamin. Această seminție aproape că ar fi dispărut din Israel, exterminată de celelalte seminții, pentru că nu au vrut să judece păcatul. Poți citi despre asta în Judecători 19-21.

V2-3. Dacă Dumnezeu ar fi lepădat pe poporul Său, nici pentru Pavel nu ar mai fi fost loc. Nu, Dumnezeu nu a lepădat pe poporul Său în totalitate. Dumnezeu cunoștea deja pe poporul Său și știa cum se va comporta. Infidelitatea poporului nu a fost o surpriză pentru Dumnezeu. Ea l-a oferit doar ocazia de a-Și arăta harul într-un mod foarte clar.

Pentru a ilustra acest lucru, Pavel se referă la ceea ce spune Scriptura în istoria lui Ilie. (Ar trebui să citești această istorisire emoționantă din 1 Împărați 18 și 19). Pe scurt, găsim acolo cum Ilie s-a dovedit a fi un erou pe Muntele Carmel, atunci când a depus acolo mărturie pentru Domnul Dumnezeu împotriva numeroșilor profeți falși, care pretindeau că Baal era adevăratul Dumnezeu. Poporul a urmărit acțiunea de la o oarecare distanță. Ilie a obținut acolo o mare victorie pentru Domnul, iar poporul

a strigat: „Domnul este Dumnezeu”. Când însă Izabela l-a amenințat cu moartea la scurt timp după aceea, el a fugit pentru a-și salva viața. Complet descurajat, a ajuns la muntele lui Dumnezeu, Horeb. Și acolo, omul lui Dumnezeu începe să acuze poporul Israel (1 Împărați 19.10,14). El Îi spune lui Dumnezeu toate greșelile pe care le-au comis. El este singurul credincios. Și acum vor să-l omoare și pe el. Nu este acesta un motiv pentru a acuza poporul în fața lui Dumnezeu?

Te recunoști puțin în asta? Poate că nu (încă), dar eu da. Este minunat să trăiești pentru Domnul și să obții succese precum Ilie pe Muntele Carmel. Tu auzi strigătele de bucurie ale poporului. Într-adevăr, nu sunt pentru tine (ci pentru Domnul), dar a fost realizat prin tine. Minunat! La scurt timp după aceea ești amenințat, batjocorit, luat în răs și fugi. Nimeni nu îți ia apărarea. Cât de singur te simți! Abandonat! „Ei bine”, Îi spui lui Dumnezeu, „este de ajuns. M-am săturat. Eu sunt singurul care Te slujește cu credință. Ceilalți toți sunt prea comozi, iar acum încearcă să mă reducă și pe mine la tăcere”. Gândești că Dumnezeu este deplin de acord cu toate acestea. Căci vorbești doar despre fapte.

V4. Dar ascultă răspunsul divin: „Mi-am oprit în Israel 7.000” (1 Împărați 19.18). Acest răspuns stă. Dumnezeu are întotdeauna mult mai mulți oameni care l-au rămas credincioși decât îi putem vedea noi doi. În cazul lui Ilie, mai erau încă 7000, un număr desăvârșit. Ai citit bine, cum scrie acolo? „Eu Mi-am oprit”, adică Dumnezeu Însuși a purtat de grijă.

V5-6. Am aplicat istoria lui Ilie de aici personal la tine și la mine. Totuși, în Romani 11 este citată pentru a arăta că din poporul Israel există întotdeauna o rămășiță conform alegerii harului, chiar dacă noi nu o vedem. Dumnezeu dovedește astfel că, chiar și sub judecata pe care trebuie să o exercite asupra lui Israel, lepădarea lui Israel nu este totală. Ca să nu ia naștere nicio neînțelegere: dacă o rămășiță este păstrată, aceasta se datorează harului, nu faptelor, adică vreun merit din partea rămășiței.

Pe scurt, în legătură cu acuzația lui Ilie: știi că aceasta este singura dată când păcatul unui credincios din Vechiul Testament este menționat în Noul Testament? Nu trebuie să-l privim de sus pe Ilie pentru acest lucru. El rămâne un exemplu strălucit de curaj al credinței. La urma urmei, el a înfruntat mulțimea preoților lui Baal fiind singur, în timp ce niciunul

dintre cei 7000 nu era descoperit. Dar de îndată ce ceva se laudă cu credințioșia sa și îi acuză pe alții în fața lui Dumnezeu, acela este muștrat de Dumnezeu.

Acuzarea este un păcat, pe care îl comitem cu toții foarte ușor; dar ea este o lucrare a lui satan. El este numit „acuzatorul fraților” în Apocalipsa 12 (Apocalipsa 12.10). Când vedem infidelitate la frații și surorile noastre, să facem mai degrabă ceea ce face Domnul Isus: El este Avocatul, care merge la Dumnezeu să Se roage pentru ai Săi, ca să-i ajute să redevină credințioși.

Citește încă o dată Romani 11.1-6.

Verifică-te pe tine însuși, dacă tu în rugăciunile tale îi acuzi sau mijlocești pentru frații tăi și pentru surorile tale.

Rom 11.7-14 | Căderea și primirea lui Israel

7. Ce este deci? Ceea ce caută Israel, nu a obținut; iar cei aleși au obținut, și ceilalți au fost împietriți, 8. după cum este scris: „Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi ca să nu vadă și urechi ca să nu audă, până în ziua aceasta”.

9. Și David spune: „Masa lor să le fie ca o cursă și ca o capcană și ca un prilej de poticnire și ca o răsplată pentru ei; 10. să li se întunece ochii, ca să nu vadă; și îndoiaie-le spatele întotdeauna!” 11. Spun deci: s-au poticnit ei ca să cadă? Nicidecum! Ci, prin greșeala lor, a venit mântuire pentru națiuni, ca să-i provoace la gelozie. 12. Dacă însă greșeala lor este o bogăție a lumii și paguba lor, o bogăție a națiunilor, cu cât mai mult este plinătatea lor? 13. Pentru că vouă vă vorbesc, națiunilor: Întrucât eu sunt apostol al națiunilor, îmi glorific slujba mea; 14. poate, în vreun fel, îi voi provoca la gelozie pe cei care sunt carnea mea și îi voi salva pe unii dintre ei.

V7. Când Dumnezeu alege o rămășiță, o face prin har, nu pentru că rămășița merită ceva. Asta s-a întâmplat și cu tine, nu-i așa?

Israel a căutat să obțină o neprihănire proprie înaintea lui Dumnezeu; cu toate acestea, nu a reușit din cauza eșecului lor. Dumnezeu a dăruit această neprihănire celor aleși. Restul au fost împietriți. Dumnezeu împietrește doar atunci când nu există nicio posibilitate de a aduce pe cineva la pocăință.

V8-10. Pavel dă trei exemple de împietrire din Vechiul Testament. El citează texte din profeți (Isaia), din Lege (Deuteronomul 5) și din Psalmi (Isaia 29.10; Deuteronomul 29.4; Psalmul 69.22,23; 35.8). În Isaia și în Deuteronomul 5, Dumnezeu însuși este Cel care exercită această judecată de împietrire prin trimiterea unui duh de amorțire. Răbdarea lui Dumnezeu a ajuns la sfârșit. În Psalmul 69, David cere judecata lui Israel, pentru că L-a lepădat pe Mesia, Domnul Isus. Astfel de cereri nu au ce căuta în gura noastră. Trăim în timpul harului și avem voie să cerem lui Dumnezeu să ierte pe dușmanii noștri. Așa a făcut-o Domnul Isus pe cruce: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Prin aceasta, harul poate fi oferit acum și celui mai mare păcătos. Pavel însuși este un mare exemplu în acest sens. El spune că lui i s-a făcut parte de îndurare, el, cel mai mare păcătos (1 Timotei 1.13-16). Și rămășiței aleasă prin har i s-a făcut parte de ea, datorită mijlocirii

Domnului pe cruce. Dar restul va cădea sub judecata, pe care Dumnezeu trebuie să o aducă asupra lor, pentru că L-au ucis pe Domnul Isus.

În legătură cu poporul Său pământesc (în Vechiul Testament și în curând, când Adunarea va fi răpită), este așa, că credincioșii Îi cer lui Dumnezeu să pedepsească răul. Și Dumnezeu va face acest lucru. El este un Dumnezeu al dreptății, care va face dreptate aleșilor Săi. În curând, în timpul necazului cel mare (Adunarea va fi deja răpită, deci noi doi vom fi atunci în cer), când rămășița credincioasă va fi teribil de persecutată și mulți dintre ei vor fi uciși, Domnul Isus va reveni pe pământ pentru a-i răscumpăra pe credincioși. El va face acest lucru judecându-i pe persecutorii lor. Din mulți psalmi se poate vedea ce se întâmplă cu credincioșii în această perioadă teribilă. Tu citești acolo despre dorința lor de a fi salvați: ei Îl imploră pe Dumnezeu pentru salvarea care vine prin judecarea de către Dumnezeu a dușmanilor lor. Practic, asta face David aici.

V11. Poate te întrebi dacă toate acestea s-au abătut asupra lui Israel pentru a-i duce la cădere. Și aici, orice motiv pentru un astfel de gând este îndepărtat prin afirmația „Nicidecum!”. Ei nu s-au poticnit pentru a fi lepădați. Însă Dumnezeu, deoarece ei trebuiau să fie dați la o parte, a oferit mântuirea națiunilor. El a făcut acest lucru cu intenția de a provoca gelozia lui Israel. Nu trebuie să consideri aici gelozia cu invidia, ca și cum Israel nu ar trebui să le dorească națiunilor mântuirea oferită, ci în sensul că Israel ar trebui să dorească și el această mântuire oferită națiunilor.

V12. Este bine să ne dăm seama că această bogăție a ajuns la noi ca urmare a fărâdelegii lui Israel. Așadar, mântuirea nu ne-a fost oferită pentru că am fi fost mai buni în vreun fel.

Dacă prin fărâdelegea și infidelitatea lui Israel, adică prin ceva negativ, o astfel de bogăție a ajuns la lume și la națiuni, atunci ce binecuvântare pentru lume și națiuni trebuie să rezulte din faptul că Israel se va converti din nou și va fi restaurat. Atunci o binecuvântare măreață va ieși de la acest popor, de care vor avea parte întreaga lume și toate națiunile. Așa se va întâmpla în Împărăția de pace de 1000 de ani.

V13-14. Deși Pavel este apostolul națiunilor, el rămâne legat cu inima și sufletește de poporul său. El are un ochi pentru starea lor actuală de împietrire, dar și pentru restaurarea lor viitoare. Chemarea la slujirea sa este

strâns legată de acest popor. Când vorbește aici despre „unii”, înseamnă că nu se gândește că poate conduce întregul popor la convertire. El consideră chiar că ar fi o gloriificare a slujbei sale dacă ar putea salva o parte din acest popor prin Evanghelie. Acești „unii”, care vin acum din poporul lui Israel pentru a se converti, formează rămășița în acest moment, conform alegerii harului.

Citește încă o dată Romani 11.7-14.

Care este poziția ta față de Israel?

Rom 11.15-17 | Mărturia lui Dumnezeu pe pământ

15. Pentru că, dacă lepădarea lor este împăcare a lumii, ce va fi primirea lor, decât viață dintre morți? 16. Iar dacă cel dintâi rod este sfânt, plămădeala de asemenea; și, dacă rădăcina este sfântă, ramurile de asemenea. 17. Iar dacă unele dintre ramuri au fost rupte și tu, fiind un măslin sălbatic, ai fost altoit printre ele și ai devenit împreună-părtaș al rădăcinii și grăsimii măslinului,

V15. Lepădarea lui Israel a însemnat că împăcarea putea fi oferită lumii, națiunilor.

În 2 Corinteni 5 se spune că, în Hristos, Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine (2 Corinteni 5.19). Acest lucru nu înseamnă că întreaga lume este cu adevărat împăcată cu Dumnezeu. Se aplică doar celor care au recunoscut că pentru ei era necesar ca Hristos să realizeze lucrarea de împăcare.

Nu există „ împăcarea tuturor”. Împăcarea tuturor înseamnă că oricine, chiar și diavolul și îngerii săi, va fi mântuit. Se spune apoi că, Dumnezeu este totuși un Dumnezeu al dragostei. Dar nu te lăsa păcălit în această privință! Biblia vorbește foarte clar despre o judecată veșnică, de exemplu în Apocalipsa 14 (Apocalipsa 14.9-11). Versetul nostru se referă la locul lui Israel, pe de o parte, și al lumii, pe de altă parte, în raport cu Dumnezeu. În prezent, Dumnezeu nu este preocupat în mod public de Israel ca națiune. Când Israel ca națiune va fi primit din nou (și acest lucru se va întâmpla), aceasta nu va fi altceva decât viață din morți. O descriere vie a acestor evenimente o poți găsi în Ezechiel 37 (Ezechiel 37.1-14).

V16. Dumnezeu vrea să aibă pe pământ un popor care să dea mărturie despre El și să vestească virtuțile Sale. În trecut, Israel a eșuat în a da mărturie despre singurul Dumnezeu adevărat și până astăzi este incapabil să facă acest lucru. Această mărturie trebuie să fie dată în zilele noastre de creștinătate. Dar este ea oare mai credincioasă în acest sens?

Pasajul care urmează este foarte important. Ar trebui să te ajute să înțelegi ceva din modul în care Dumnezeu Se poartă cu Israel acum și în viitor, dar și cum Se poartă Dumnezeu cu creștinătatea. Dumnezeu Se așteaptă ca atât Israel, cât și creștinătatea să dea mărturie despre El în această lume. Ce s-a întâmplat cu acest lucru este arătat de Pavel prin imaginea măslinului și a ramurilor sale. El procedează în felul următor: în versetul 16 citești mai întâi despre un prim rod și despre plămădeală. Cele dintâi

roade sunt primele roade ale recoltei. Ele sunt sfinte, adică puse deoparte pentru Domnul. Din aceste prime roade, de exemplu din prima recoltă de grâu, se face plămădeala. Acest aluat era de asemenea sfânt. Aceeași idee se aplică și la rădăcina și ramurile unui copac. Așadar, aceste două exemple despre primele roade/aluat și rădăcină/ramuri vor să ne arate că, dacă originea este sfântă, atunci tot ceea ce iese din această origine este, de asemenea, sfânt.

V17. Se vorbește apoi despre un măslin sălbatic, din care se rup ramuri, care sunt apoi altoite într-un măslin (nobil, versetul 24). În acest fel, ramurile măslinului sălbatic primesc o parte din rădăcina și din grăsimea măslinului (nobil). Și din măslinul nobil au fost rupte ramuri. Acest lucru a fost făcut pentru a face loc ramurilor care au fost rupte din măslinul sălbatic. Acum trebuie să încerci să înțelegi ce vrea să spună Pavel prin această imagine. Faptul că este vorba de un limbaj figurat devine clar atunci când vezi cum vorbește despre ramuri ca despre persoane și, de asemenea, lasă ramurile însele să vorbească. Așadar, ele reprezintă persoane. Ne întoarcem acum pe scurt la versetul 16. Rădăcina, așa cum am spus, este o referire la originea din care ceva crește și devine vizibil pe pământ.

Prin urmare, în versetul 17, apare următoarea imagine:

1. unele ramuri (= partea necredincioasă a poporului Israel) au fost rupte (= puse deoparte de Dumnezeu).
2. alte ramuri (= o rămășiță credincioasă) au rămas.
3. ramuri din măslinul sălbatic (= credincioșii dintre păgâni) au fost altoite în locul ramurilor rupte.
4. prin aceasta, acești păgâni (care nu aveau dreptul la nimic înainte) au ajuns să aibă parte din rădăcina și grăsimea măslinului (= parte din promisiunile și binecuvântările promise lui Avraam și urmașilor săi).

Înainte de a încheia această secțiune, tu trebuie să reții bine următorul lucru: acest pasaj se referă la mărturia lui Dumnezeu pe pământ și la modul în care Dumnezeu judecă acest lucru. Atât Israel, cât și creștinătatea sunt responsabili pentru modul în care dau această mărturie despre Dumnezeu. Dumnezeu nu a putut să-l folosească pe Israel ca martor al Său. Creș-

tinăitatea l-a urmat pe Israel ca martor al lui Dumnezeu pe pământ. Dar fac creștinii mai bine decât Israel? Vom vedea în secțiunea următoare.

Citește încă o dată Romani 11.15-17.

În ce fel poți tu vesti virtuțile lui Dumnezeu? Vezi 1 Petru 2.9.

Rom 11.18-22 | Mândria vine înaintea căderii

18. nu te lăuda față de ramuri; iar dacă te lauzi, nu tu ții rădăcina, ci rădăcina pe tine. 19. Vei spune deci: „Au fost rupte ramurile, ca să fiu altoit eu”. 20. Bine: au fost rupte prin necredința lor, și tu stai prin credință. Nu te îngâmfa, ci teme-te: 21. pentru că, dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. 22. Privește deci la bunătatea și la asprimea lui Dumnezeu: asprime peste cei care au căzut și bunătate a lui Dumnezeu peste tine, dacă vei stărui în bunătate; altfel, și tu vei fi tăiat.

V18. Noi, creștinii, suntem acum purtătorii mărturiei, pe care Dumnezeu vrea să o dea despre Sine în această lume. Israel a eșuat în purtarea acestei mărturii și de aceea a fost pus deoparte.

Există pericolul ca noi, creștinii, să ne lăudăm cu locul pe care ni l-a dat Dumnezeu. Atunci credem că suntem mai buni decât Israel. Ei bine, oricine, care cunoaște măcar puțin din mărturia pe care o dau creștinii în această lume, se va feri de laudă. Gândește doar la Irlanda de Nord și la Liban. În plus, Dumnezeu, în harul Său, ne-a încredințat această mărturie în locul lui Israel. Numai în acest fel am devenit părtași la binecuvântările pe care Dumnezeu a vrut să le dea poporului Său. Noi, păgâni prin natură, nu am avut dreptul la nimic. Amintește-ți că nu noi suntem cei care purtăm rădăcina, ci rădăcina ne poartă pe noi. (Dacă ai uitat ce înseamnă această vorbire simbolică, citește încă o dată ultimul paragraf).

V19-20. Acum, cineva ar putea spune: toate bune și frumoase, dar adevărul este că Israelul necredincios a fost pus deoparte de Dumnezeu și noi am venit în locul lor. Într-adevăr! Dar ia în considerare motivul pentru care Israel a fost pus deoparte. Ei au pierdut acel loc din cauza necredinței lor. L-au respins pe Dumnezeu și pe Fiul Său și nu L-au ascultat.

Noi nu le-am luat locul, pentru că am fost mai buni. Pentru ca noi să putem păstra acel loc, trebuie să stăm prin credință. Credința înseamnă aici adevărul credinței, nu încrederea noastră personală în credință. Nu este vorba de faptul că noi credem, ci de ceea ce credem. Pentru a fi o mărturie a lui Dumnezeu în această lume, creștinătatea trebuie să se țină neclintit de Biblie. În ea găsim adevărul credinței.

V21-22. Pavel ne avertizează să nu fim aroganți. Creștinătatea în ansamblul său nu trebuie să creadă că Dumnezeu o va cruța. Dacă nu se teme de

El, vor avea aceeași soartă care s-a întâmplat cu Israel. Din alte pasaje din Biblie reiese clar că și creștinătatea ca întreg va deveni necredincioasă și va fi lepădată de Dumnezeu.

Tendința de creștere a infidelității este deja vizibilă. În multe biserici mari, se predică doctrine despre Persoana și lucrarea Domnului Isus care nu sunt în conformitate cu Biblia. Creștinismul este prezentat din ce în ce mai mult ca o religie cu valoare egală cu a altor religii ale lumii. Prin aceasta se șterge marea diferență dintre celelalte religii și creștinism.

Nu este creștinismul singura religie care oferă soluția la întrebarea cum poate o persoană pierdută să se împace cu Dumnezeu? Acest lucru se poate întâmpla numai prin Domnul Isus, care a spus: „Eu sunt calea și adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14.6). Acest lucru exclude orice altă posibilitate. Domnul Isus nu este o posibilitate printre altele.

Creștinismul este, de asemenea, folosit de mulți pentru a atinge obiective politice. Mărturia despre cine este Dumnezeu și cine este Domnul Isus se pierde astfel. Omul este aici pe pământ pentru a sluji lui Dumnezeu. Creștinii au primit instrucțiuni prin intermediul Bibliei despre felul cum trebuie să facă acest lucru. Numai prin credința în Hristos și în lucrarea Sa terminată se poate realiza acest lucru.

Dar credința este scobită din ce în ce mai mult. Foarte multe adevăruri de credință au fost deja abandonate de creștinătate, și vor urma și mai multe, până când apostazia completă de la credința creștină va fi rezultatul final. Creștinătatea nu stă pe loc prin credință. Asta ne învață Cuvântul lui Dumnezeu.

Se va sfârși atunci rău și cu tine și cu mine? Pentru a nu exista nicio ambiguitate cu privire la această întrebare, voi spune ceva despre ea în secțiunea următoare.

Citește încă o dată Romani 11.18-22.

Ce înseamnă expresia din versetul 21: „Nu te îngâmfa, ci teme-te”?

Rom 11.23-29 | Darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău

23. *Și ei, de asemenea, dacă nu vor stărui în necredință, vor fi altoiți, pentru că Dumnezeu poate să-i altoiască din nou.* 24. *Fiindcă, dacă tu ai fost tăiat din măslinul sălbatic din fire și, împotriva firii, ai fost altoit într-un măslin bun, cu cât mai mult acestea, care sunt ramuri firești, vor fi altoite în propriul lor măslin?* 25. *Pentru că nu doresc să nu știți, fraților, taina aceasta, ca să nu fiți înțelepți în voi înșivă: pentru că lui Israel i s-a făcut orbire în parte, până va intra plinătatea națiunilor;* 26. *și astfel, tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta neevlavia de la Iacov.* 27. *Și acesta este legământul din partea Mea pentru ei, când voi înlătura păcatele lor”.* 28. *În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, din cauza voastră; dar, în ce privește alegerea, sunt preaiubiți, datorită părinților.* 29. *Pentru că darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău.*

Am încheiat secțiunea precedentă cu întrebarea dacă se poate trage concluzia din Romani 11 (Romani 11.22) că lucrurile se pot sfârși rău pentru mine și pentru tine, chiar dacă credem în Domnul Isus.

Răspunsul la această întrebare îl găsești în Ioan 10 (Ioan 10.28-29). Odată ce ai devenit un copil al lui Dumnezeu, rămâi unul pentru eternitate. Cu toate acestea, poți să te comporti într-un mod care nu ar fi de așteptat din partea unui copil al lui Dumnezeu. Acest lucru are de-a face cu responsabilitatea ta personală. Dacă tu, fiind copil al lui Dumnezeu, păcătuiești, trebuie să mărturisești acest lucru.

Pasajul nostru se referă la responsabilitatea mărturiei creștine în ansamblul său aici pe pământ, care a fost pusă în locul lui Israel. Iar această mărturie în ansamblul ei, dacă este necredincioasă, Dumnezeu nu o poate folosi mai mult decât l-a putut folosi pe Israel. Și în Israel erau oameni care aveau o relație personală cu Dumnezeu. Dar, în general, el era un popor, care nu mai întreba despre Dumnezeu. La fel se întâmplă și cu creștinătatea. O parte dintre cei care se numesc creștini au o relație cu Dumnezeu pe baza unei credințe personale. Dar, în general, creștinătatea a înlocuit credința personală cu idei omenești. Nu se mai întreabă de gândurile lui Dumnezeu. Nu se mai orientează după Biblie. De aceea, în curând Dumnezeu nu mai poate să recunoască creștinătatea în ansamblu ca mărturie a Sa pe

pământ, ci trebuie s-o judece. De aceea, tu trebuie să faci o distincție între responsabilitatea personală față de Dumnezeu și ceea ce așteaptă Dumnezeu de la creștinătate în ansamblul ei. Sper că acest lucru clarifică puțin care este diferența.

V23-25. Trecând acum la versetul 23, acolo Pavel spune că Israel va lua din nou locul de mărturie a lui Dumnezeu pe pământ. Aici este vorba de o taină. O taină este ceva care nu era cunoscut în vremurile anterioare, în vremurile Vechiului Testament, și care acum este făcut cunoscut. Taina de aici se referă la lepădarea și reprimirea lui Israel, la care în intervalul dintre lepădare și reprimire Dumnezeu va accepta un alt popor pentru Numele Său. Acest lucru nu era cunoscut în Vechiul Testament. Acum, ca să nu fii înțelepți în ochii tăi, trebuie să îți amintești că împietrirea sau orbirea, care a venit asupra lui Israel, nu a venit asupra întregului Israel, ci doar asupra unei părți. Această parte include într-adevăr marea masă a israeliților necredincioși, dar mai este loc pentru o rămășiță, despre care am citit ceva mai înainte.

V26. Deci, această rămășiță va forma „tot Israelul”, care va fi mântuit. Israeliții păcătoși, necredincioși, vor fi pierit cu toții la judecată. Ceea ce va rămâne este atunci „tot Israelul”.

Dumnezeu reia relația cu acest „nou” Israel, după ce „va intra plinătatea națiunilor”. Această expresie înseamnă că mărturia creștină de pe pământ și-a împlinit timpul de mărturie și a ajuns la sfârșit. Dumnezeu a fost nevoit să o taie (versetul 22) pentru că nu a rămas în bunătatea Sa. După aceea, Dumnezeu se va întoarce din nou la poporul lui Israel în dragostea Sa. Salvatorul vine din Sion, pentru a elibera poporul Său de dușmanii care vor să-l distrugă. Citim cum se vor întâmpla toate acestea în multe profeții din Vechiul Testament. După distrugerea dușmanilor lor, Salvatorul va îndepărta nelegiuirile din poporul Său.

V27. Aceștia vor căpăta siguranța că, până la urmă, Dumnezeu va împlini legământul pe care l-a încheiat cu poporul Său, îndepărtându-le păcatele. Pentru a se bucura cu adevărat de binecuvântările lui Dumnezeu, este necesar ca sufletul să fie liber de povara păcatelor sale. Marea povară care va apăsa sufletul poporului este respingerea Domnului Isus. Acest păcat îl

vor mărturisi, iar Dumnezeu îi va ierta. În Zaharia 12-14 găsești în detaliu și într-un mod care mișcă inima felul cum se vor întâmpla toate acestea.

V28-29. Dumnezeu Își va duce la îndeplinire planurile Sale cu privire la poporul Său pământesc. Ceea ce a promis, El va face. Israel poate fi ostil față de predicarea Evangheliei, dar când vine vorba de alegere, ei sunt preaiubiți, pentru că sunt urmașii părinților Avraam, Isaac și Iacov. Nu le-a dat Dumnezeu promisiunile Sale? Din cauza infidelității poporului, împlinirea promisiunilor a trebuit să fie amânată. Dar amânata nu înseamnă anulată la Dumnezeu. El nu regretă ceea ce a promis poporului Său în harul Său și la ceea ce l-a chemat.

Citește încă o dată Romani 11.23-29.

Ce este taina?

Rom 11.30-36 | A lui să fie gloria pentru totdeauna!

30. Pentru că, după cum și voi odinioară n-ați crezut în Dumnezeu, iar acum, prin necredința acestora, ați primit îndurare, 31. tot așa și aceștia n-au crezut acum în îndurarea dată vouă, ca să primească și ei îndurare. 32. Pentru că Dumnezeu i-a închis împreună pe toți în necredință, ca să arate îndurare tuturor. 33. O, adânc al bogățiilor și al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui! 34. Pentru că „cine a cunoscut gândul Domnului? sau cine a fost sfătuitoarea Lui? 35. sau cine l-a dat Lui întâi, și să-i fie răsplătit?” 36. Pentru că din El și prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui fie gloria pentru totdeauna! Amin.

V30. Versetele de încheiere ale capitolului 11 sunt de fapt un rezumat a tot ceea ce Pavel a explicat anterior în capitolul 11.

În el a devenit clar că noi, care inițial aparțineam păgânilor, nu am crezut în Dumnezeu. Însă, pentru că noi am crezut în Evanghelie, vestea bună a lui Dumnezeu, am primit îndurare.

V31. Totuși, am văzut, de asemenea, că Evanghelia a ajuns la păgâni doar atunci când iudeii nu au răspuns la numeroasele chemări ale lui Dumnezeu la întoarcere. Iar când au văzut că harul s-a îndreptat spre păgâni, nu au putut suporta acest lucru și s-au împotrivit Evangheliei. Găsiți mereu acest lucru în Faptele Apostolilor.

Prin acest comportament, ei s-au pus înaintea lui Dumnezeu pe același loc pe care îl aveau păgânii odinioară. Așa cum noi, păgânii, nu am crezut odinioară, tot așa nici israeliții nu cred acum.

V32. Scopul lui Dumnezeu este de a ne arăta prin aceasta că toți, fără excepție, sunt necredincioși. Ca urmare, Dumnezeu arată acum îndurare față de toți, fără excepție. El dorește cu plăcere să demonstreze că este milostiv. Cum ar fi putut El să facă acest lucru mai bine, decât arătând mai întâi că toți au nevoie de această îndurare?

V33. Acest fapt oferă ocazie lui Pavel pentru preamărirea din versetele 33-36, în care el admiră înțelepciunea și cunoștința lui Dumnezeu. Vedem înțelepciunea lui Dumnezeu în Domnul Isus. El este numit „înțelepciune de la Dumnezeu” în 1 Corinteni 1 (1 Corinteni 1.30). Cine s-ar fi gândit vreodată să rezolve problemele cauzate de păcatul omului în acest mod?

Dumnezeu are o cunoaștere desăvârșită a tot ceea ce s-a întâmplat și știe, de asemenea, cum să acționeze în mod desăvârșit și drept. Există o profunzime de bogăție inclusă în acest fapt, care este de nepătruns pentru noi.

În judecățile Sale, adică în evaluarea situației care a apărut sau în înțelegerea desăvârșită pe care o are despre situația care a apărut, El este mult deasupra noastră. Pentru om, totul era fără speranță. El nu putea găsi nici o soluție. El nu putea decât să sporească păcatul. Deci, Dumnezeu a început să lucreze. Cine poate înțelege căile Sale, adică modul în care a lucrat? Nimeni nu poate! Putem doar în retrospectivă să admirăm lucrarea pe care a făcut-o în Hristos.

V34-35. Cine ar fi putut concepe o astfel de cale, dacă nu Dumnezeu, singur? Avea Dumnezeu nevoie de un conlucrător pentru aceasta? Cine ar fi putut fi acela? Tot ceea ce Dumnezeu posedă în cunoaștere și în mijloace, El posedă în Sine Însuși. El nu are nevoie să le obțină de la alții. Nu există o putere mai mare în întregul univers decât Dumnezeu Însuși. De asemenea, nu există nimeni în afară de Dumnezeu care să Îi poată da ceva, de care are nevoie și pentru care El să-l poată răsplăti pe celălalt. Numai Dumnezeu este independent.

V36. Din El rezultă toate lucrurile. Totul își găsește originea în El. În Romani 4 ai citit deja că Dumnezeu numește lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi. Dumnezeu a chemat din El Însuși creația la existență. Toate sursele, atât ale materiei, cât și ale înțelepciunii și cunoașterii se află în El Însuși.

Dar lucrurile nu numai că provin din El, ci El Însuși a adus toate lucrurile la existență. După „din El” urmează „prin El”. El nu este doar originea tuturor lucrurilor, ci și autorul lor. El nu numai că a avut ideea, dar a și realizat-o El Însuși.

În final se spune și „pentru El”. Marele scop, spre care duc toate planurile și toate lucrările Sale este El Însuși. Dumnezeu Se glorifică pe Sine prin tot ceea ce face. Lucrul uimitor, lucrul admirabil care va da naștere la închinarea veșnică din partea noastră, este faptul că Dumnezeu a vrut să te includă în planurile Sale. Tu vei contribui în eternitate la sporirea gloriei Sale. Nu este copleșitor, când te gândești cine erai odinioară și care era destinul tău, iar acum să vezi că Dumnezeu ți-a dat acel loc?

Nu poți să nu te alături lui Pavel și să exclami: „A Lui fie gloria pentru totdeauna!” Nu mai este nimic de adăugat la asta. decât „Amin”. Acest lucru îmi amintește de Apocalipsa 5, unde lauda este urmată tot de acest „Amin”, după care bătrânii se prosternă și se închină (Apocalipsa 5.12-14). Nu se mai aude nici un cuvânt. Inimile se pierd într-o admirație nemărginită, inexprimabilă față de Dumnezeu și de Miel. Amin.

Citește încă o dată Romani 11.30-36.

Gândește în mod deosebit la versetul 36.

Romani 12

Rom 12.1-2 | Fiți transformați

1. Vă îndemn deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă. 2. Și nu vă conformați veacului acestuia, ci fiți transformați, prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită.

V1. Dacă lași să lucreze asupra ta tot ceea ce a făcut Dumnezeu pentru tine, cât de mult te iubește, cât de milostiv și plin de compasiune este El, atunci nu se poate altfel decât să spui: „Doamne, iată-mă, numai Tu să-mi umpli viața!”.

Dumnezeu nu așteaptă altceva de la tine, decât ca acum să arăți în viața ta că ai înțeles ceva din învățăturile pe care le-ai primit. Nu le-ai primit pentru a memora un număr de adevăruri. Ceea ce ai văzut și ceea ce te-a impresionat sunt îndurările lui Dumnezeu. Și tu le-ai primit. Este ceea ce presupune apostolul atunci când te învață acum cum tu, fiind creștin, să trăiești pentru gloria lui Dumnezeu.

Poți rezuma fiecare dintre versetele 1-2 cu un singur cuvânt. Versetul 1: devotament; versetul 2: ascultare. Pentru că acum L-ai primit pe Domnul Isus, Dumnezeu are un drept asupra întregii tale vieți. Nu-ți va fi dificil ca să „aduci trupul tău ca o jertfă vie”, dacă te gândești la tot ceea ce a făcut Dumnezeu pentru tine. De aceea, Pavel începe prin a se referi la îndurările lui Dumnezeu. Este într-adevăr o încântare pentru inima lui Dumnezeu atunci când răspunsul tău la îndurările Sale este jertfa trupului tău. Acest lucru înseamnă că în viața ta se văd devotamentul și dedicarea față de Dumnezeu. Odinioară ți-ai folosit trupul pentru a trăi pentru tine însuși. Voi ai să primești gloria pentru ceea ce făceai și ceea ce erai.

Dar trupul tău nu-ți mai aparține. În 1 Corinteni 6 se spune că ai fost cumpărat cu un preț (adică prețul pe care Domnul Isus l-a plătit pentru tine pe cruce, ceea ce îți amintește din nou de îndurările Sale) și că, prin urmare, se poate aștepta de la tine să Îl slăvești pe Dumnezeu în trupul tău (1 Co-

rinteni 6.20). Cuvântul „sfântă” din versetul 1 are de asemenea legătură cu acest lucru. Sfânt înseamnă pus deoparte pentru un scop. Trupul tău este pus deoparte cu scopul de a-L glorifica pe Dumnezeu cu el și prin el.

Deci, cum poți face aceasta? Dumnezeu vrea să vadă ceva din viața Domnului Isus atunci când era aici pe pământ, prin felul în care procedezi cu trupul tău, prin ceea ce faci cu el. Atunci jertfa trupului tău este plăcută lui Dumnezeu, așa cum a fost cu Domnul Isus. Dumnezeu Și-a făcut auzită vocea din cer de mai multe ori cu privire la Domnul Isus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”. Dumnezeu dorește să aibă aceeași plăcere și de viața ta. Nu vei reuși acest lucru dacă din când în când ai un capriciu evlavios sau un sentiment evlavios, fără să te gândești cu ce te ocupi.

Este vorba despre o „slujire înțeleaptă” sau, așa cum mai poate fi tradus „un serviciu divin rațional”. Aceasta înseamnă un mod de viață în care ești conștient de tot ceea ce faci și nu faci înaintea Domnului. Te gândești și iei decizii înaintea Lui.

V2. Acest lucru este foarte important. Te poți lăsa foarte repede ghidat de ceea ce este normal și obișnuit în lumea din jurul tău. Dumnezeu vrea să-ți facă clară voia Sa. Întrebi tu care este voia Lui în toate lucrurile mici și mari? Întreaga ta viață, în toate domeniile ei - și aici mă gândesc la felul în care te porți, la felul în care vorbești, acționezi, te îmbraci, te porți cu oamenii, cu alte cuvinte tot ceea ce vine de la tine - nu trebuie să fie asemenea acestei lumi, ci să fie complet transformată. Nu trebuie să afli singur cum trebuie să aibă loc această transformare. Ea are loc prin reînnoirea gândirii tale. Odată, gândirea ta era îndreptată spre tine însuși, dar prin noua viață, noua ta atitudine față de viață, te poți orienta acum spre Dumnezeu.

Aceasta este o atenționare aici, deci nu este un automatism. Trebuie să faci un efort pentru ca „înnoirea minții tale” să poată avea loc. Dacă te-ai convertit de curând, poți conta pe răbdarea lui Dumnezeu. Nu vei observa imediat toate în care încă te conformezi cu lumea. Dumnezeu îți va arăta pas cu pas. Iar când te-ai convertit de mai mult timp, nu trebuie să crezi că nu mai ai nevoie de această avertizare. Nu poți scăpa de influența lumii. De aceea, trebuie mereu să realizezi această transformare. Vrei asta? Aces-

ta este lucrul crucial. Numai atunci vei putea testa care este „voia bună, plăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu”. Este absolut necesar să cunoști această voie, pentru a putea prezenta îndurările lui Dumnezeu în viața ta. Viața ta va fi bogat împlinită, atunci când vei învăța să o vezi astfel.

Citește încă o dată Romani 12.1-2.

Sunt lucruri în viața ta despre care știi că trebuie schimbate?

Rom 12.3-8 | Care este misiunea ta?

3. Pentru că, prin harul care mi-a fost dat, spun fiecăruia care este între voi să nu aibă gânduri înalte, peste ceea ce trebuie să gândească, ci să gândească așa ca să fie cumpătat, după cum Dumnezeu a împărțit fiecăruia o măsură de credință. 4. Pentru că, după cum într-un trup avem multe mădulare, iar mădularele n-au toate aceeași funcție, 5. așa și noi, cei mulți, suntem un singur trup în Hristos, și fiecare, mădulare unii altora; 6. dar având diferite daruri de har, după harul care ne-a fost dat: fie profeție, să profețim potrivit măsurii de credință; 7. fie slujbă, să stăruim în slujire; fie cel care învață pe alții, în învățătură; 8. fie cel care îndeamnă, în îndemnare; cel care împarte, în simplitate; cel care conduce, cu sârguință; cel care arată îndurare, cu bucurie.

V3. Tu poți împărți capitolul 12 în trei secțiuni. Versetele 1-2 formează prima secțiune. În ele este vorba despre relația ta cu Dumnezeu.

A treia secțiune este formată din versetele 9-21 și are legătură cu relația ta cu oamenii din jurul tău. A doua secțiune, care ne stă acum în față, se referă la relația ta cu ceilalți credincioși. Trebuie să fii conștient de faptul că nu ești mai mult decât ceilalți; dimpotrivă, modestia și cumpătarea sunt potrivite.

Dumnezeu a atribuit fiecăruia, inclusiv ție, o anumită măsură de credință. Aceasta este exact măsura de care ai nevoie pentru sarcina pe care trebuie să o îndeplinești. Dumnezeu a făcut același lucru cu tovarășul tău de credință. Și el a primit o sarcină de la Dumnezeu și o măsură de credință, care este necesară pentru sarcina sa.

Dacă ai primit un dar de la Dumnezeu, nu te poți lăuda cu el sau îl poți colporta. Nici Pavel nu se poate lăuda, și el era chiar apostol. El se adresează ție și mie prin harul care i-a fost dat. Așa că și noi trebuie să ne adresăm unii altora fiind conștienți că ne-a fost dat har.

V4-5. El face o comparație cu trupul uman, care are multe mădulare. Toate aceste mădulare au o funcție diferită. La fel este și cu noi, credincioșii, dar bineînțeles în sens spiritual. Toți credincioșii formează împreună un trup, în care fiecare credincios (inclusiv tu) își are locul său, funcția sa proprie. Acest lucru este detaliat în continuare în 1 Corinteni 12. Acolo se subliniază modul în care diferite mădulare aparțin unuia altuia. Ele nu se pot lipsi unul de altul, ele au nevoie unul de altul.

Aici, în Romani 12, este vorba despre propria ta funcție față de altul. Tu ai propria sarcină, unică în felul ei, pe care numai tu o poți îndeplini corect. Știi deja care este sarcina ta? Dificil, nu-i așa? În cartea *Eclesiastul* există un verset care i-a încurajat pe mulți dintre cei care au vrut să știe care este sarcina lor: „Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu puterea ta” (*Eclesiastul* 9.10). Cu alte cuvinte, privește în jurul tău și vei vedea multă muncă.

V6. Versetele 6-8 menționează câteva dintre aceste funcții (ele sunt numite acolo daruri ale harului). Ceea ce contează este atitudinea ta. Poți realiza transformarea minții tale din versetul 2 dacă te gândești că poți însemna ceva pentru altcineva. Este vorba despre ceea ce suntem unii pentru alții (versetul 5). Cu toții am primit de la Dumnezeu un dar de har diferit. Dumnezeu nu ni l-a dat pentru a-l lăsa nefolosit, ci pentru a lucra cu el.

Primul dar menționat este profeția. În 1 Petru 4 vei găsi o descriere frumoasă a profeției: rostirea cuvintelor lui Dumnezeu (1 Petru 4.11). Cu cât Îl cunoști mai bine pe Dumnezeu, cu atât mai bine poți transmite spusele lui Dumnezeu. De aceea se spune după aceea: „potrivit măsurii de credință”. Nu poți transmite gândurile lui Dumnezeu decât pe măsura contactului tău personal cu Dumnezeu, pe măsura în care ai învățat să te încrezi în El în practica vieții tale de credință.

V7. Poate că ești mai interesat de slujire. Aici este vorba mai mult de lucruri practice. Arhip era o astfel de persoană (*Coloseni* 4.17). El avea nevoie să fie încurajat să împlinească slujirea pe care o primise în Domnul. Și tu și eu avem nevoie din când în când de o astfel de încurajare.

Poate că în tine se ascunde un învățător. În *Ezra* 7 găsești o succesiune importantă:

1. Ezra și-a îndreptat inima să cerceteze Legea;
2. el însuși a acționat conform acesteia; și numai după aceea
3. el a învățat Legea în Israel (*Ezra* 7.10).

V8. Apoi există darul îndemnării. A îndemna poate însemna: a încuraja sau a mângâia, dar și a atrage atenția asupra lucrurilor greșite. Aceasta nu este o ocupație foarte plăcută. Dar este foarte necesară. Credincioșii sunt mereu în pericol de a se abate de la Cuvânt. De aceea, ei trebuie să fie avertizați. Abaterea are întotdeauna consecințe grave. De aceea, îndemnurile

au întotdeauna scopul de a-i aduce pe credincioșii care s-au abătut înapoi la Domnul. În Iacov 5 vezi ce efecte binecuvântate poate avea acest lucru (Iacov 5.19).

Există frați și surori care au darul dăruirii, adică faptul că îi lasă pe alții să aibă parte la bogățiile pe care le au. Acest dar al harului mi se pare mai plăcut decât cel precedent. Cu toate acestea, exercitarea acestui dar necesită și experiență spirituală. Ea trebuie făcută cu blândețe și fără intenții secundare.

A conduce sau a îndruma este, de asemenea, un dar special. Aici este necesar să se aplice sânguința, deoarece, pentru a putea conduce, trebuie să fii tu însuși un exemplu și nu doar să dai ordine. Persoana lui Neemia (în Vechiul Testament) este un bun exemplu.

Ultimul dar menționat aici este: practicarea îndurării. Există credincioși care, atunci când îi văd pe alții în nevoie, sunt imediat gata să îi ajute. Este important ca ei să își facă serviciul cu bucurie. Acest lucru nu este întotdeauna ușor, deoarece ajutorul lor nu este întotdeauna apreciat.

Pavel nu a intenționat ca aceasta să fie o listă exhaustivă. El a vrut să arate că fiecare credincios, inclusiv tu, are un dar și că acest dar trebuie exercitat în spiritul potrivit. Este bine să te ocupi de acest lucru. Roagă-L pe Domnul să te călăuzească în mod corect și apoi treci la treabă.

Citește încă o dată Romani 12.3-8.

Roagă-L pe Domnul să te ajute să cunoști însărcinările tale și să le împlinești.

Rom 12.9-13 | Reguli pentru viața creștină I

9. Dragostea să fie neprefăcută; fie-vă groază de rău, lipiți-vă de bine; 10. în dragoste frățească, iubindu-vă cu căldură unii pe alții; în onoare, fiecare dând întâietate altuia; 11. în sârguință, fără ezitare; în duh, fierbinți, slujind ca robi Domnului. 12. În speranță, bucurându-vă; în necaz, răbdând; în rugăciune, stăruind; 13. la nevoile sfinților, participând; urmărind ospitalitatea.

Ajungem acum la o serie de îndemnuri, care au legătură cu viața de zi cu zi. Acestea sunt propoziții scurte și concise.

Trebuie să lași ca fiecare propoziție să aibă un efect asupra ta. Când le studiezi, încearcă să ai mereu înaintea ochilor Persoana Domnului Isus. El a arătat, tot ceea ce găsești aici, în viața Sa de zi cu zi. Citește în privința aceasta evangheliile. Acum, după ce știi cum te vede Dumnezeu datorită lucrării Domnului Isus, El Se poate aștepta ca și tu să te comporti așa cum se spune în acest pasaj. Nu este vorba în primul rând de aspectul tău exterior, cât de tonul, felul și spiritul înfățișării tale. Vei fi observat la citire, că toate acestea sunt exact opuse comportamentului oamenilor lumești din jurul tău.

V9. Se începe cu dragostea. Ea trebuie să fie neprefăcută. Neprefăcută înseamnă: fără intenții secundare. Așa a fost Domnul Isus. Nu găsești așa ceva în lume. Unii se alătură unei campanii de strângere de fonduri doar dacă sunt menționate sumele și numele nobililor donatori.

Dragostea trebuie să fie direcționată în canalele potrivite, pentru că trăim într-o lume plină de rău. Există pericolul să te comporti greșit cu dragostea, să o exprimi într-un mod greșit.

Primul lucru, care arată dragostea în această lume, este renunțarea la rău. Vezi aceasta și la Domnul Isus. Ce simți tu, când vii în contact cu o formă oarecare de rău? Simți dezgust? Poate că nu ști dacă unele lucruri sunt bune sau rele, dar ceea ce este în mod clar rău ar trebui să-l detești, chiar dacă din cauza aceasta vei fi acuzat probabil că ai o atitudine negativă: „Tu nu participi nicăieri, ești teribil de plictisitor”.

Dacă abaterea de la rău ar fi singurul lucru care ar putea fi spus despre tine, acuzația ar putea fi probabil justificată. Dar mai există și o altă latură,

și anume, să te ții strâns de bine. Binele îl găsești în Domnul Isus. El este binele. Tot binele vine de la El.

V10. În acest verset este menționată dragostea frățească. În această lume rea există o părtășie foarte specială, unică: părtășia dintre frați. Toți copiii lui Dumnezeu fac parte din aceasta. Tu ești chemat aici să-i întâmpini într-un mod cordial. Aici este vorba despre „familia” ta. Cordialitatea autentică este o raritate în lume. De aceea, fiecare este străin pentru celălalt.

În acordarea de onoare unii altora, dând întâietate altuia, este ceva străin în lumea în care trăim. Acolo, totul se rezumă la a obține cât mai multă onoare pentru sine. Între frați și surori este altfel (cel puțin așa ar trebui să fie). De aceea se spune aici să dăm onoare unii altora, într-un mod care să fie un exemplu pentru ceilalți.

V11. Suntem îndemnați și la sârguință. În mediul în care te afli, s-ar putea să fii numit „parvenit”, dar sârguința este o însușire importantă a unui creștin. Citim despre Domnul Isus că a fost mistuit de zel pentru casa lui Dumnezeu (Ioan 2.17). Întrebarea, însă, este pentru ce sau pentru cine ești zelos sau sârguincios.

Prin „fierbinte în duh” te poți gândi la motivația pentru care ești sârguincios (sau în ce măsură). Sârguința și efortul tău, motivația ta, toate ar trebui să contribuie la ceea ce găsești la sfârșitul versetului 11: „slujind Domnului”. A-L sluji pe Domnul înseamnă a-L sluji ca un sclav. Atunci ești complet la dispoziția Lui. El stabilește ce ar trebui și ce nu ar trebui să faci. El vrea să Se folosească de timpul tău, de puterea ta, de abilitățile tale, de tot. În acest scop, El a vrut să te elibereze de sub puterea păcatului. Îți mai amintești versetul 1 din acest capitol: trupul tău - o jertfă vie?

V12. Între timp, poți privi spre viitor. Ai o speranță, o perspectivă de care te poți bucura. Domnul vine în curând. Atunci vei fi la El pentru totdeauna. Cu acest viitor în fața ta, este posibil să perseverezi în necazuri.

De asemenea, simți cât de necesară este rugăciunea. Și în acest sens, Domnul Isus este un exemplu. În Psalmul 109, El spune profetic: „dar Eu Mă rog” sau: „dar Eu sunt rugăciunea” (Psalmul 109.4). Pe tot parcursul vieții Sale a fost în comuniune cu Dumnezeu și Tatăl Său.

V13. La El vezi și cum Se gândea la alții. El nu a trăit pentru Sine. Poți arăta și tu acest lucru. Există sfinți, credincioși, care au nevoi. Poți să le faci parte de bunăstarea ta. Urmărește ospitalitatea! Cuvântul ospitalitate înseamnă literalmente „dragoste față de străini”. El apare doar în Evrei 13 (Evrei 13.2). Acolo citești despre marile binecuvântări care vin din practicarea ospitalității.

Citește încă o dată Romani 12.9-13.

Verifică în ce măsură aceste „reguli” pentru viața creștină sunt prezente la tine.

Rom 12.14-21 | Reguli pentru viața creștină II

14. *Binecuvântați pe cei care vă persecută; binecuvântați și nu blestemați.*
 15. *Bucurați-vă cu cei care se bucură; plângeți cu cei care plâng.* 16. *Gândiți același lucru unii față de alții, nu gândind la cele înalte, ci însoțind-vă cu cei smeriți; nu fiți înțelepți în ochii voștri,* 17. *ne întorcând nimănui rău pentru rău; îngrijind de ceea ce este bine înaintea tuturor oamenilor;* 18. *dacă este posibil, atât cât depinde de voi, trăind în pace cu toți oamenii;* 19. *nu vă răzbu-nați singuri, preaiubiților, ci dați loc mâniei, pentru că este scris: „A Mea este răzburarea, Eu voi răsplăti”, spune Domnul.* 20. *„Deci, dacă vrăjmașului tău îi este foame, dă-i să mănânce; dacă îi este sete, dă-i să bea; pentru că, făcând aceasta, vei îngrămădi cărbuni aprinși pe capul lui”.* 21. *Nu fi învins de rău, ci învinge răul prin bine.*

Punctul de plecare al acestei secțiuni este încă versetele 1-2. Ține mereu minte aceste versete în timp ce continuăm cu îndemnurile sau încurajările pe care Pavel le dă aici.

V14. Prin felul în care trăiești, lasă pe alții să fie binecuvântați, chiar dacă ei nu se comportă favorabil față de tine. A binecuvânta înseamnă a dori binele cuiva. În gândurile noastre suntem ușor înclinați să blestemăm pe cineva care se poartă urât cu noi, adică să-i dorim lucruri rele sau neplăcute. Cine vrea să binecuvânteze în ciuda persecuției, trebuie să privească la Domnul Isus. El este și în privința aceasta exemplul desăvârșit. Nu S-a rugat El pe cruce pentru persecutorii Săi: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”?

V15. Există cineva în jurul tău care se bucură? Bucură-te împreună cu el. Nu este vorba, desigur, despre plăcerea și glumele „deșarte” din lume. Poți să te bucuri de lucrurile frumoase, pe care Dumnezeu le dăruiește altora, chiar și necredincioșilor. Te poți gândi la diverse binecuvântări pământești: cineva se căsătorește, un copil se naște undeva, un șomer își găsește de lucru. La astfel de bucurii ai voie să iei parte. A plânge cu cei care plâng este mai dificil. A plânge înseamnă mai presus de toate a arăta compasiune. O boală incurabilă sau moartea sunt lucruri teribile. Le va face bine și necredincioșilor dacă le arătăm compasiune. Un astfel de lucru poate fi o ocazie de a arăta spre Domnul Isus.

V16. Împărtășirea anumitor evenimente (bucurie sau tristețe) este de asemenea un lucru bun în ceea ce privește gândirea la același lucru unii

față de alții. Aici se referă la credincioși. Atunci suntem de aceeași părere; avem aceeași dorință. Nu putem fi la fel între noi, decât dacă avem cu toții dorința de a trăi pentru Domnul Isus. Smerenia este o condiție prealabilă importantă pentru aceasta. Căutarea lucrurilor înalte ne face să ne înălțăm mai presus de ceilalți. Atunci ne izolăm și ne despărțim de ceilalți, cu care împreună formăm un singur trup al lui Hristos (versetul 5). Se pierde gândirea la fel unii despre alții. De la noi înșine nu suntem smeriți. Putem învăța acest lucru doar de la Domnul Isus (Matei 11.29). Dacă facem ucenicie la El, putem arăta că nu suntem înțelepți în ochii noștri.

V17. Pe vremea Vechiului Testament se cuvenea ca un israelit să răsplătească răul cu rău (ochi pentru ochi), dar nu și pentru creștinii Noului Testament. Creștinul poate arăta însușirile lui Dumnezeu și poate dori binele pentru toți oamenii.

V18. În măsura în care depinde de tine, trăiește în pace cu toți oamenii. Acest lucru nu este întotdeauna posibil. Vezi acest lucru în viața Domnului Isus. El este Prințul păcii. Cu toate acestea, prin El, în familii au apărut certuri și conflicte, deoarece oamenii trebuiau să se decidă pentru sau împotriva Lui. Poate că ai experimentat și tu acest lucru sau te afli în mijlocul lui. Dar trebuie să eviți ca aceste certuri să fie rezultatul comportamentului tău greșit.

V19-20. Când ești nedreptățit, nu trebuie să te răzbuni tu însuși și să devii mândros (rău). Poți lăsa mânia în seama lui Dumnezeu. El va lăsa ca dreptatea să domine la timpul ei. Dumnezeu nu lasă nimic nepedepsit. Ceea ce poți face este opusul: îi poți face de rușine pe cei care îți fac rău. Mulți au fost câștigați pentru Domnul Isus de credincioșii care au făcut bine vrăjmașilor lor, binecuvântându-i în loc să-i blesteme.

V21. Nu te lăsa biruit de rău. Lumea din jurul tău este plină de el. Păcatul este încă prezent în tine. Acestea două (lumea din jurul tău și păcatul, carnea din tine) se înțeleg foarte bine. Dar ai văzut că trupul păcatului a fost înlăturat, astfel încât nu mai slujești păcatului (Romani 6.6). Așa cum Dumnezeu a biruit răul din noi cu binele pe care l-a dat în Domnul Isus, și tu poți acum să biruiești răul cu binele. Aceasta înseamnă că biruiești răul, care ți se face, atunci când dușmanul nu reușește să te facă să reacționezi într-un mod greșit. Poți folosi această ocazie pentru a arăta binele - ceva

din îndurările lui Dumnezeu. În 2 Împărați 6 găsești o ilustrare frumoasă a unei astfel de biruințe în acțiunile lui Elisei (2 Împărați 6.8-23).

Citește încă o dată Romani 12.14-21.

Verifică în ce măsură aceste „reguli” pentru viața creștină sunt prezente la tine.

Romani 13

Rom 13.1-7 | Autoritățile

1. Orice suflet să fie supus autorităților care sunt mai presus de el. Pentru că nu este autoritate decât de la Dumnezeu; și cele care există sunt rânduite de Dumnezeu. 2. De aceea, cine se opune autorității se împotrivesc rânduiei lui Dumnezeu; și cei care se împotrivesc își vor primi judecata. 3. Deoarece stăpânitorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Dorești deci să nu te temi de autoritate? Practică binele și vei avea laudă de la ea; 4. pentru că aceasta este un slujitor al lui Dumnezeu pentru tine spre bine. Dar, dacă practici răul, teme-te, pentru că nu degeaba poartă sabia; pentru că este un slujitor al lui Dumnezeu, un răzbunător spre mânie, celui care face răul. 5. De aceea trebuie să fiți supuși nu numai din cauza mâniei, ci și datorită conștiinței. 6. Deoarece pentru aceasta plățiți și taxe; pentru că ei sunt slujitori ai lui Dumnezeu, ocupându-se neîncetat tocmai cu aceasta. 7. Dați tuturor ce le datorați: cui îi datorați taxă, taxă; cui vamă, vamă; cui teamă, teamă; cui onoare, onoare.

În capitolul precedent ai descoperit că tu, în calitate de credincios, ai a face cu oamenii din jurul tău (credincioși și necredincioși) în moduri foarte diferite. Ai văzut cum trebuie să te porți față de fiecare. Acest capitol se referă la comportamentul tău față de autorități, față de guvern.

V1. Ți se spune simplu, și acest lucru este valabil fără excepție, adică indiferent de forma de guvernământ: „Orice suflet să fie supus autorităților”. Motivul acestei supunerii este că autoritatea este instituită de Dumnezeu. Dacă vrei să te supui lui Dumnezeu, poți arăta acest lucru ascultând de guvern sau de poliție.

V2-4. Dacă nu o faci, aduci o sentință (judecata) asupra ta. Nu trebuie să te temi de autoritate, dacă faci binele. Autoritatea te vor lauda pentru binele, pe care îl faci. Dar dacă faci răul, va trebui să ai de-a face cu ea într-un mod neplăcut. Ea este un „răzbunător spre mânie”. Ea are dreptul și datoria de a face acest lucru. Ea trebuie să protejeze pe supușii ei împotriva

nedreptății și a violenței. Pentru aceasta, ea a primit mijloace: Jurisdicția, închisoarea, pedeapsa capitală.

V5. Dar trebuie să te supui nu numai din frică, ci și pentru că autoritatea este o slujitoare a lui Dumnezeu. Ea Îl reprezintă pe Dumnezeu pe pământ și exercită autoritatea în numele Lui. Dacă înțelegi acest lucru, te vei supune din motive de conștiință.

Nu este întotdeauna ușor să te supui autorității; nici pentru Pavel nu a fost așa. El a scris aceste cuvinte credincioșilor din Roma, care se aflau sub conducerea unui tiran crud, împăratul Nero. Foarte ușor, deci, apare gândul: Poate fi aceasta o autoritate așa cum a vrut-o Dumnezeu? Cu siguranță nu trebuie să ne supunem unei astfel de autorități?

Chiar și astăzi există țări în lume, despre care s-ar putea spune acest lucru. Un alt gând despre autoritate, care este mai frecvent printre noi, cei care trăim în așa-numitul Occident liber, este acesta: „Deciziile, pe care le ia guvernul, sunt greșite. Împotriva acestui lucru trebuie să luptăm.” Poți auzi acest tip de argumentare în jurul tău. Este propagarea „neascultării civile”. Cu toate acestea, este important pentru noi să vedem autoritatea ca pe o autoritate pe care Dumnezeu a numit-o peste noi și căreia trebuie să ne supunem. Dumnezeu i-a dat autoritate.

Un alt lucru este, că s-ar putea să nu fim capabili să ne supunem în toate. Acest lucru se poate întâmpla atunci când ni se cer lucruri care sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu. În acest sens, citim îndemnul din Faptele apostolilor 5: „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni” (Faptele apostolilor 5.29).

Dar chiar dacă nu putem să ne supunem în anumite lucruri, trebuie să rămânem supuși și să nu dăm dovadă de un spirit răzvrătit. Îl vedeți pe acesta din urmă la oamenii din această lume, care nu sunt de acord cu tot felul de legi ale guvernului. Ei se simt „atacați” și de aceea protestează.

Voi da un exemplu despre cazul în care am putea să nu ne supunem: dacă s-ar adopta o lege care să interzică credincioșilor să se adune împreună, lucru pe care Domnul îl dorește în mod expres (Evrei 10.25). Sau dacă nu s-ar putea face nicio distincție între căsătorie și coabitare sălbatică, sau dacă homosexualii ar avea dreptul să se comporte conform înclinațiilor lor. Este important ca tu pentru tine însuși să pornești de la premisa că autoritatea

este instituită de Dumnezeu. Dar când vine vorba de emancipare, ca să dau un alt exemplu, de egalitatea dintre bărbați și femei, autoritățile intră într-un domeniu despre care Dumnezeu a spus în Cuvântul Său ce este necesar. Când vine vorba de plată egală pentru muncă egală, nu trebuie să te lupți pentru asta. Dar când vine vorba de lucruri care dau peste cap relațiile din familie, lucrurile sunt de cu totul altă natură. „Distribuția rolurilor” în familie este o chestiune pe care Dumnezeu a reglementat-o, în care autoritățile nu au niciun cuvânt de spus.

O guvernare perfectă va veni doar în Împărăția păcii, când va domni Domnul Isus. Atunci totul se va face în mod desăvârșit de corect, conform unor legi desăvârșite. Acum nu este încă așa. Trebuie să ai grijă să nu-ți împovărezi conștiința, împotrivindu-te autorității.

V6. Impozitele, pe care (poate) le plătești, arată de asemenea relația ta cu autoritatea. Fie că îți place sau nu, ele sunt reținute din venitul tău. Ce face autoritatea cu ele este treaba lor.

De asemenea, se așteaptă de la tine să faci tot ceea ce autoritatea așteaptă de la tine. Cum rămâne cu participarea ta la trafic, de exemplu? Respecti regulile date de guvern?

V7. Un creștin este o persoană care știe ce înseamnă a da. A da nu înseamnă întotdeauna că este de bună voie. Pentru simțămintele tale poate fi mai frumos dacă ar fi așa, dar în versetul 7 a da este o datorie. Nu respinge aceasta atât de ușor, ci dă tuturor ceea ce li se cuvine.

Nu „trișa” cu actele referitoare la impozit; respectă-l pe cel care este mai presus de tine; dă celorlalți onoarea și respectul pe care le merită (asta chiar nu înseamnă „a linguși”). Făcând acest lucru poți arăta că ești un creștin care vrea să facă voia lui Dumnezeu în viața sa. Știi ce este atât de grozav? Dumnezeu îți va da atunci și ție ceea ce meriți!

Citește încă o dată Romani 13.1-7.

Ce poți arăta tu în situația ta, că tu recunoști autoritatea ca instituție rânduită de Dumnezeu?

Rom 13.8-14 | Îmbracă-te în Domnul Isus Hristos

8. Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; pentru că, cine iubește pe altul a împlinit legea. 9. Pentru că: „Să nu comiți adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu poftești” și orice altă poruncă ar mai fi, este cuprinsă în acest cuvânt, și anume: „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși”. 10. Dragostea nu face rău aproapelui; dragostea este deci împlinirea legii. 11. Și aceasta, cunoscând timpul, că este deja ceasul ca noi să ne trezim din somn, pentru că acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. 12. Noaptea este mult înaintată și ziua este aproape; să lepădăm deci faptele întunericului și să îmbrăcăm armura luminii. 13. Să umblăm cum se cuvine, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții, nu în desfrâu și în destrăbălare, nu în ceartă și în invidie. 14. Ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de carne, ca să-i treziți poftete.

V8. Să te îndatorezi nu este dificil. Îndatorarea este chiar prezentată ca fiind destul de plăcută. Îți poți permite un mic lux.

Împrumuți niște bani la o rată a dobânzii avantajoasă și vei trăi mai confortabil. Cu acest tip de argumentare, mulți oameni și-au agățat deja datoriile de gât. Pentru un creștin, nu ar trebui să existe decât o singură datorie, iar aceasta este o datorie care nu poate fi plătită niciodată aici pe pământ: să ne iubim unii pe alții. Cine îl iubește pe celălalt împlinește astfel Legea. Rezumatul Legii este: să ne iubim unii pe alții.

V9-10. Legea interzice o serie de lucruri care îi dezavantajează pe ceilalți. Dragostea nu face rău aproapelui. Așadar, cine își iubește aproapele, cu siguranță nu îl va dezavantaja.

Acum s-ar putea să întrebi: Dar eu nu mai trăiesc sub Lege? Nu a devenit clar din capitolul 7 că sunt eliberat de Lege? Este adevărat, iar versetele din capitolul 13 nu contrazic acest lucru. Ele spun ceva diferit. Ele spun următoarele: dacă iubești pe cineva, nu vei face nimic din ceea ce interzice Legea. În acest fel, vei împlini Legea. Dragostea nu este un serviciu pe care îl îndeplinești pentru că Legea ți-l cere. Dragostea este mai degrabă expresia noii tale vieți, care caută binele celuilalt. Dacă cauți binele și nu răul pentru celălalt, este clar că atunci împlinești automat Legea, ca să spunem așa.

V11-12. În versetele următoare este dat un motiv suplimentar pentru a ne iubi unii pe alții. Acest motiv suplimentar este venirea Domnului Isus. Petru, în prima sa epistolă, leagă aceste două lucruri între ele: venirea Domnului Isus și dragostea unii față de alții. În capitolul 4, el vorbește mai întâi despre sfârșitul tuturor lucrurilor, iar în următorul verset despre dragostea reciprocă (1 Petru 4.7-8).

Este timpul să ne trezim din somn. Frecați-vă ochii o dată și privește bine cât de departe a ajuns noaptea. Este noapte în lume, noapte neagră ca smoala. „Noaptea” se referă aici la întunericul spiritual cauzat de păcat. Dar ziua este aproape. Ziua va răsări când Domnul Isus va apărea în această lume. El este numit „Soarele dreptății” în Maleahi 4. David, în ultimele sale cuvinte din 2 Samuel 23, vorbește despre El ca despre „lumina dimineții, ca răsăritul soarelui, o dimineață fără nori” (2 Samuel 23.4). Orice ochi Îl va vedea atunci.

Fiecare zi te aduce mai aproape de acest moment. Ești mai aproape de el acum decât atunci când ai venit la credință. Așadar, dacă mântuirea ta este mai aproape acum decât atunci când ai venit la credință, înseamnă, de asemenea, că, într-un anumit sens, nu ești încă mântuit. Mântuirea ta nu este încă completă, adică în ceea ce privește trupul tău, mântuirea ta este încă viitoare. În Romani 8 ai citit: „Pentru că am fost mântuiți în speranță” (Romani 8.24). Ai putea citi din nou ce înseamnă acest lucru.

Faptul că aici se spune că nu ești încă mântuit are legătură cu pericolele care sunt prezente și cu lupta pe care o avem încă de dus. Pentru a reuși în luptă, trebuie să ascuți cu atenție ordinele comandamentului. Reține bine: trebuie să lepezi și să îmbraci ceva.

Mai întâi lepădarea. Lucrările întunericului aparțin nopții. Orice formă de păcat este o lucrare a întunericului. A mai rămas ceva în viața ta, despre care știi că este păcat? Rupe-te de el! Poți face acest lucru numind acest păcat înaintea Domnului și mărturisind că ai greșit. Roagă-L pe Domnul să te ajute să nu mai faci acest păcat. Există o mare încurajare în Proverbe 28: „Cine îți acoperă fărădelegile nu va prospera, dar cine le mărturisește și le părăsește va căpăta îndurare” (Proverbele 28.13).

Când ai făcut acest lucru, este loc pentru armele luminii. Acum le poți îmbrăca. Armele luminii sunt total diferite de armele cu care luptă lumea. Ele

sunt arme spirituale. Domnul Isus Se numește pe Sine Însuși Lumina. De la El primești aceste arme și de la El poți învăța cum să le folosești pentru a fi victorios. În evangheliile vezi cum le-a folosit El. După ce diavolul L-a ispitit timp de 40 de zile și 40 de nopți, iar la sfârșit a venit la El cu ultimele trei ispite, Domnul L-a lovit cu cuvintele: „Este scris”.

V13. Te-ai dezbrăcat și te-ai îmbrăcat. Acum urmează îndemnul de a umbla decent. Lucrurile menționate în versetul 13 le găsești din belșug în lume, în întuneric, dar nu ți se (mai) potrivesc. Tu nu mai aparții întunericului în care triumfă păcatele din versetul 13, ci aparții zilei. Soarele neprihănitii a răsărit deja în viața ta. Tu poți umbla în lumina „Soarelui dreptății” – a Domnului Isus.

V14. Tu ești solicitat nu numai să te îmbraci cu armele luminii, ci și cu Domnul Isus Hristos Însuși. Vezi că El este numit aici pe numele Său complet? A-L îmbrăca pe El înseamnă același lucru (poate sună puțin lipsit de respect, dar acesta este sensul) ca și cum ai îmbrăca o haină. Înseamnă că Îl arăți pe El în mediul tău înconjurător. Dacă te gândești mult la tine însuși și ești ocupat cu tine însuși (cât timp petreci în fața oglinzii?), ca să rămânem la imaginea hainei, petele vin pe acea haină frumoasă. Ea devine murdară. Când va veni Domnul Isus, orice ochi Îl va vedea. Atunci va fi veșnic prea târziu pentru oricine nu L-a ales pe El. Tu și eu Îl putem arăta chiar acum. Ce bucurie ar fi dacă alții ar ajunge să-L cunoască încă prin aceasta și să-L accepte ca Mântuitor și Domn al lor.

Citește încă o dată Romani 13.8-14.

Prin ce observi tu că în lume este noapte, și cum poți tu face ca lumina să lumineze?

Romani 14

Rom 14.1-6 | Primiți-vă unul pe altul

1. Iar pe cel slab în credință primiți-l, nu pentru hotărârea întrebărilor îndoielnice. 2. Unul este convins că poate să mănânce de toate, însă cel slab mănâncă verdețuri. 3. Cine mănâncă să nu disprețuiască pe cine nu mănâncă; și cine nu mănâncă să nu judece pe cine mănâncă, pentru că Dumnezeu l-a primit. 4. Cine ești tu, care judeci pe slujitorul altuia? Pentru stăpânul lui stă în picioare sau cade. Și va sta, pentru că Domnul poate să-l facă să stea. 5. Unul consideră o zi mai presus decât alta; altul consideră fiecare zi la fel. Fiecare să fie deplin convins în mintea lui. 6. Cine ține o zi, pentru Domnul o ține. Și cine mănâncă, pentru Domnul mănâncă, pentru că Îi mulțumește lui Dumnezeu. Și cine nu mănâncă, pentru Domnul nu mănâncă, și Îi mulțumește lui Dumnezeu.

V1. Acum urmează o nouă secțiune în această epistolă, de la capitolul 14.1 la 15.7. Despre ce este vorba în această secțiune, se poate vedea foarte bine în primul și ultimul verset al acestei secțiuni. În ambele versete citești: „Primiți-vă unii pe alții”. Acest lucru este foarte important. Deja ți-ai dat seama că nu toți credincioșii gândesc la fel despre toate lucrurile.

Pentru a ilustra diferențele, Pavel ne prezintă aici doi credincioși. Pe unul îl numește „slab”, iar pe celălalt „tare”. Nu trebuie să te gândești la slab și tare ca fiind vorba de viața de credință, care ar fi slabă la unul și tare la celălalt. De asemenea, nu este vorba despre diferența dintre carnal și spiritual. Atunci, carnalul ar fi slab și spiritualul tare. Este vorba despre influențele din trecut, care încă joacă un rol în viața unui creștin. Este vorba, în special, despre iudeii convertiți, care au devenit creștini și care, cu toate acestea, încă mai țineau la anumite reguli din Vechiul Testament.

V2-6. Exemplele date sunt consumul sau ne-consumul de anumite alimente sau respectarea anumitor zile care erau considerate mai importante decât alte zile. În acest sens, creștinii pot fi slabi. Creștinii slabi sunt cei care cred că trebuie să păstreze în continuare regulile alimentare care erau valabile în Israel. Slabi sunt și creștinii care cred că trebuie să respecte o serie de sărbători, așa cum le cunoștea și Israel. Gândește, de exemplu, la

sărbătorile creștine. Sunt unii care, cu toată sinceritatea, sunt de părere că trebuie să respecte aceste zile. Așadar, cel slab în credință nu este un creștin neglijent sau necredincios, ci tocmai un creștin care adesea dă dovadă de o mare conștiințiozitate în umblarea sa creștină.

După aceea îl vedem pe cel tare în credință. El știe că - cu excepția lucrurilor menționate în Faptele apostolilor 15 (Faptele apostolilor 15.29) - poate mânca orice. El știe, de asemenea, că doar o singură zi este diferită de celelalte zile, și anume prima zi a săptămânii. Aceasta este ziua numită „ziua Domnului” în Apocalipsa 1, ziua care aparține Domnului (Apocalipsa 1.10).

Felul în care privești mâncarea sau anumite sărbători depinde de măsura în care îți cunoști poziția ta în Hristos. Cine știe că este o creație nouă în Hristos nu are probleme cu lucruri precum mâncarea sau sărbătorile. El știe cum să le abordeze. Dar acesta nu este sfârșitul subiectului. Lucrul crucial în acest pasaj nu este cum ar trebui să ne ocupăm de mâncare și de sărbători, ci cum ar trebui să ne comportăm unii cu alții.

Dacă cealaltă persoană nu vede ceva așa cum văd eu, o disprețuiesc (dacă sunt unul dintre cei tari) sau o condamn (dacă sunt unul dintre cei slabi)? Trebuie să ne primim unii pe alții știind că celălalt o face pentru Domnul. În asta constă motivul! Putem foarte bine să ne punem (sau să ne punem unul altuia) întrebarea din când în când: Fac sau nu fac asta sau aia pentru Domnul? Atunci ajungem la o anumită concluzie pentru noi înșine, în timp ce cealaltă persoană poate ajunge la o concluzie diferită. Cu toate acestea, fiecare ar trebui să fie complet convins în mintea sa.

Dacă pornim de aici, nu va exista nicio dispută de cuvinte, atunci când vorbim unul cu celălalt despre aceste diferențe. Fiecare este responsabil personal față de Domnul său. Ai observat, de asemenea, cât de des se vorbește aici despre „Domnul”? Celălalt se află sub autoritatea Lui, nu a ta sau a mea; el este „slujitorul Altuia” și, prin urmare, supus Lui.

Din fericire, despre întrebările îndoielnice se vorbește în acest fel aici. Înclinația inimii noastre este întotdeauna de a face reglementări și de a pune totul în scris. Atunci nu mai există niciun exercițiu de conștiință. Avem nevoie să fim menținuți corecți. Acest sentiment ne va salva de la o atitudine arogantă. În acest fel, vom face experiența bucurătoare că Domnul este

puternic să ne mențină corecți. Scopul tuturor lucrurilor este ca Domnul să primească onoarea care I se cuvine. Acest lucru este exprimat și în versetul 6: atât unul, cât și celălalt „mulțumește lui Dumnezeu”. Așadar, este posibil să Îi mulțumim lui Dumnezeu împreună, inimile sunt orientate împreună spre El și rămân împreună în prezența Lui.

Citește încă o dată Romani 14.1-6.

Ești tu slab sau ești tare?

Rom 14.7-14 | Totul pentru Domnul

7. Pentru că nici unul dintre noi nu trăiește pentru sine și nici unul nu moare pentru sine. 8. Pentru că, și dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim: deci, și dacă trăim, și dacă murim, noi suntem ai Domnului. 9. Pentru că Hristos pentru aceasta a murit și a înviat, ca să aibă stăpânire și peste morți și peste vii. 10. Dar tu, de ce-l judeci pe fratele tău? Sau, de asemenea, tu de ce-l disprețuiești pe fratele tău? Pentru că toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. 11. Pentru că este scris: „Viu sunt Eu», spune Domnul, «că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă Îl va mărturisi pe Dumnezeu». 12. Astfel deci fiecare dintre noi va da socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu. 13. Să nu ne mai judecăm deci unii pe alții; ci mai bine judecați aceasta, să nu puneți înaintea fratelui vostru o piatră de poticnire sau un prilej de cădere. 14. Știi și sunt convins în Domnul Isus că nimic nu este necurat în sine; numai pentru acela care socotește ceva ca fiind necurat, pentru acela este necurat.

V7-8. Trăind pentru Domnul. Murind pentru Domnul. Totul pentru Domnul. Astăzi și mâine. Nu este loc pentru acțiuni proprii. Constrângător? Sau pur și simplu eliberator? Tu ai luat decizia, predându-te Domnului Isus. Din momentul în care ai făcut asta, ești complet din El și pentru El. Nu mai poți face nimic pentru tine însuși.

V9. Dar nu uita că nici înainte nu puteai face asta. În acel moment părea că ești propriul tău stăpân; dar în realitate erai sclavul păcatului. Prin urmare, nu poate fi pentru tine decât o eliberare faptul că acum aparții Unuia care a murit și a înviat.

Știi că tocmai în această epistolă moartea și învierea Domnului Isus au fost tratate cu atâtea detalii. Domnul Isus domnește acum peste cei morți și peste cei vii. Dacă acest lucru este adevărat pentru toți cei morți și cei vii (și este adevărat!), atunci este adevărat și pentru tine.

V10-11. Așadar, nu poți interveni atât de ușor în drepturile Domnului, judecându-l sau disprețuindu-l pe fratele tău. Nu spun că o faci, dar aceste versete sunt aici cu un motiv. Dumnezeu știe mai bine decât noi cum să ne descărcăm pe alții. Fiecare creștin poartă în el pericolul de a cădea într-una din aceste două greșeli. Cei care neagă acest lucru nu se cunosc pe ei înșiși.

Iar cunoașterea de sine este o armă importantă pentru a te feri de aceste pericole.

Chiar mai important decât a vedea aceste pericole este gândul la scaunul de judecată al lui Dumnezeu. Cu toții vom sta în fața lui într-o zi. Acesta este un gând impresionant. Este un scaun de judecată unde nu va sta un judecător pământean, care greșește, ci un Judecător care are o cunoaștere perfectă a tot ceea ce am făcut și am spus. El cunoaște perfect motivele noastre. El știe exact de ce am mâncat sau nu am mâncat un anumit aliment. El știe exact de ce am prețuit anumite zile mai mult decât altele sau de ce toate zilele au fost la fel pentru noi. El ne va lămuri atunci perfect în ce l-am judecat sau în ce l-am disprețuit pe fratele nostru. El ne va arăta că și celălalt a trăit pentru El.

Ține minte, aici nu este vorba despre lucruri greșite, păcătoase. Dacă vedem lucruri greșite la altcineva, trebuie să i le arătăm. Acest lucru se face pe baza altor pasaje biblice. Aici este vorba despre conștiința ta și a mea personală. Conștiința nu este un ghid perfect pentru viețile noastre - acesta este doar Cuvântul lui Dumnezeu - dar Dumnezeu ține cont de ea și la fel trebuie să facem și noi față de alții.

V12. Dacă ție și mie ni se prezintă astfel faptul că va veni un moment în care fiecare dintre noi va trebui să dea socoteală în fața lui Dumnezeu, acest lucru va avea deja un efect. Când mă gândesc la scaunul de judecată al lui Dumnezeu, în fața căruia voi sta în curând, voi trăi cu plăcere astăzi ca și cum aș sta acum în fața lui. Atunci aș vrea să dau socoteală lui Dumnezeu chiar acum, în acest moment.

V13. Rezultatul acestui gând este că ajungem la sentința, că nu trebuie să ne mai judecăm unii pe alții (niciodată). Vom lăsa atunci aceasta în seama lui Dumnezeu. Fiecare se va pleca personal în fața lui Dumnezeu și Îl va recunoaște ca Dumnezeu. Acest lucru ne face foarte mici.

De asemenea, ne face să fim foarte atenți să criticăm ceea ce frații și surorile noastre cred că ar trebui să facă pentru Domnul. În ceea ce ne privește pe noi înșine, vom fi, de asemenea, atenți la ceea ce ar trebui sau nu ar trebui să facem pentru Domnul. În comportamentul nostru se poate strecura foarte ușor ceva care să devină o piedică în calea creșterii spirituale a fratelui nostru care este recent convertit sau care nu-și cunoaște încă bine

poziția în Hristos. Dacă spui că dorești cu plăcere să Îl slujești pe Domnul, acțiunile tale vor avea o mare influență asupra celorlalți, pentru că și ei vor dori să Îl slujească pe Domnul, chiar dacă au o părere diferită despre anumite lucruri.

V14. În ceea ce te privește, poți să știi și să fii convins în Domnul Isus că nimic nu este necurat în sine. Desigur, nu este vorba aici de necurătenia care se găsește în lume, ci de anumite reglementări din Vechiul Testament. În acea vreme, de exemplu, atingând anumite lucruri sau mâncând anumite alimente, pe care Dumnezeu le declarase necurate, cineva devenea necurat și el însuși. Acest lucru este diferit acum. Cel puțin așa spune Pavel despre sine. Dar se aplică și fiecărui creștin care știe cum îl vede acum Dumnezeu în legătură cu lucrarea lui Hristos. Cei care cred că încă mai există lucruri necurate arată că nu și-au însușit încă libertatea deplină în Hristos (această însușire nu este aroganță, ci credință simplă în ceea ce spune Dumnezeu). Reține întotdeauna, că aici este vorba despre conștiința personală și despre diferențele care pot exista în viața de credință. Modul în care trebuie să te porți cu acestea este clarificat în următoarele versete.

Citește încă o dată Romani 14.7-14.

Dacă te gândești acum la scaunul de judecată al lui Dumnezeu, cum reacționezi?

Rom 14.15-23 | Nu fi poticnire pentru fratele tău

15. Pentru că, dacă din cauza mâncării, fratele tău se întristează, nu mai umbli potrivit dragostei. Nu nimici, prin mâncarea ta, pe acela pentru care a murit Hristos! 16. Deci binele vostru să nu fie vorbit de rău. 17. Pentru că Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt. 18. Pentru că cine slujește ca rob lui Hristos, în aceasta este plăcut lui Dumnezeu și aprobat de oameni. 19. Astfel deci, să urmărim cele ale păcii și cele ale zidirii unuia de către altul. 20. Nu dărâma lucrarea lui Dumnezeu din cauza mâncării. Toate lucrurile, în adevăr, sunt curate. Dar este rău pentru omul care mănâncă poticnindu-se. 21. Bine este să nu mănânci carne, nici să bei vin, nici să faci ceva de care fratele tău se împiedică, sau se poticnește, sau în care el este slab. 22. Ai tu credință? Să ai pentru tine însuși, înaintea lui Dumnezeu. Ferice de cine nu se judecă pe sine însuși în ceea ce aprobă. 23. Dar cine se îndoiește, dacă mănâncă, este condamnat, pentru că nu este din credință. Iar orice nu este din credință este păcat.

V15. Dacă te-aș întreba, dacă vrei să întristezi pe un frate, ai răspunde fără îndoială negativ. Cu toate acestea, este foarte ușor să-ți întristezi fratele prin ceea ce faci.

Acest lucru se datorează faptului că nu umbli conform dragostei. S-ar putea chiar să fii pe deplin în regulă în ceea ce faci. Pentru tine însuși, nu ai nicio problemă. Ești în relații bune cu Domnul. Dar asta nu este tot. Trebuie să te gândești și la frații tăi și la surorile tale. Dacă ei devin întristați prin acțiunile tale, înseamnă că nu ești călăuzit de dragoste. În capitolul 13 citim: „Dragostea nu face rău aproapelui [fratelui tău]” (Romani 13.10). Aici se spune foarte accentuat, că prin mâncarea ta (prin exercitarea libertății tale) îl poți nimici pe fratele tău, pentru care a murit Hristos. Cu siguranță că acesta ar fi un efect total neintenționat al libertății pe care o posezi acum.

V16-17. Pentru a clarifica care trebuie să fie atitudinea ta față de fratele tău, Pavel spune ceva despre Împărăția lui Dumnezeu. Acolo te află împreună cu fratele tău, din momentul în care voi doi L-ați primit pe Domnul Isus. Împărăția lui Dumnezeu nu se referă la lucruri precum mâncarea și băutura. Acolo este vorba despre dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt.

La fel ca în împărățiile acestei lumi, în Împărăția lui Dumnezeu există un Împărat și supuși. Cu toate acestea, Împărăția lui Dumnezeu nu este o

Împărăție vizibilă cu un Împărat vizibil. Ea este (încă) o Împărăție nevăzută cu un Împărat nevăzut. Domnul Isus este Împăratul. În Vechiul Testament, El este adesea numit astfel, deși noi nu ne adresăm Lui în acest fel. Noi Îl numim „Domnul”. Așa vorbește întotdeauna Noul Testament despre El. Dar, indiferent dacă este numit Împărat sau Domn, ambii termeni exprimă faptul că El exercită autoritate asupra supușilor Săi.

Această autoritate, guvernarea Sa, este exercitată de Domnul Isus din cer, unde se află acum. Poți arăta în viața ta că El are autoritate asupra ta, dacă lași Duhul Sfânt să lucreze în tine. Dacă o vei face, vei fi corect în relațiile tale cu ceilalți. Nu vei dori să tulburi pacea, urmându-ți propriile interese. Când vei face acest lucru cu fratele tău, cu cel supus ca și tine în aceeași Împărăție, va fi bucurie în inima ta.

V18. Aceasta este adevărata slujire pentru Hristos. Dumnezeu este mulțumit de acest lucru, iar cei din jurul tău vor observa și ei că te ghidezi după reguli diferite de ale lor și ale lumii.

V19-21. Tu ești solicitat să te străduiești să cauți pacea și edificarea reciprocă. Trebuie să lucrezi pentru aceasta. Acest lucru nu se întâmplă în mod automat cu un copil al lui Dumnezeu. Pacea și edificarea reciprocă sunt mult mai importante decât mâncarea. Nu te lăsa călăuzit de nevoile tale fizice. Nevoile fizice nu sunt nevoi greșite. Sunt nevoi pentru care Dumnezeu vrea să poarte de grijă, dar ele trebuie să fie subordonate lucrării Sale. Ele nu trebuie să devină prilej pentru ca fratele tău să cadă din cauza a ceea ce vede în tine.

Un exemplu: cunosc un frate care provine dintr-o țară africană. În această țară, consumul de ouă este asociat cu idolatria. El nu este încă complet liber de gândurile care sunt asociate cu ouăle în țara sa de origine. Să presupunem acum, că eu aș avea obiceiul de a mânca un ou în fiecare zi. Pentru mine, nu este nimic rău în asta. Dar dacă acest frate vine acum la mine la cină, iar eu vreau să-mi mănânc oul și să-i ofer și lui unul, acest lucru ar putea deveni un prilej de cădere pentru fratele meu. Aș putea încerca să-i explic că nu este nimic rău în a mânca ouă. Dar dacă îl conving să facă acest lucru, s-ar putea să-i provoc cele mai mari probleme de conștiință. Dacă știi așa ceva, atunci nu voi mânca un ou în acea zi. Poți aplica acest exemplu în multe feluri.

V22. Credința ta în Dumnezeu și în lucrarea Domnului Isus este o credință personală. Ideea acestui pasaj nu este că nu ar trebui să nu dai mărturie despre ea. Ideea aici este că credința ta te-a eliberat de tot felul de tradiții și obiceiuri, care nu au nimic de-a face cu slujirea lui Dumnezeu.

Ești chiar binecuvântat atunci când te bucuri de adevărata ta libertate în Hristos, fără constrângeri, fără să te supui vreunei reguli, pe care au stabilit-o oamenii. Nu contează dacă acestea sunt așa-zise reguli creștine sau reguli după care trăiesc oamenii acestei lumi. Important este să lași credința să te ghideze în viața ta de zi cu zi și nu sentimentele tale. Credința este centrată pe Dumnezeu și pe Cuvântul Său.

V23. Dacă ai îndoieli cu privire la ceva, nu ar trebui să faci acel lucru. Trăiește după credința ta. Credința nu este o exprimare a incertitudinii. Așa este ea prezentată adesea. Se spune atunci: „Nu cred că este greșit”. Apoi se spune: „Nu cred că este greșit, dar nu știu sigur”. Însă, Dumnezeu ne-a comunicat voința Sa. Orice lucru pe care îl facem, fără să întrebăm care este voia Lui, este păcat. Exprimare severă, nu-i așa?

Citește încă o dată Romani 14.15-23.

Ce înseamnă pentru tine Împărăția lui Dumnezeu?

Romani 15

Rom 15.1-7 | Să ne primim unii pe alții după modelul lui Hristos

1. Iar noi, cei tari, suntem datori să purtăm slăbiciunile celor fără putere și să nu ne plăcem nouă înșine. 2. Fiecare dintre noi să placă aproapei lui spre bine, pentru zidire. 3. Pentru că și Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși, ci după cum este scris: „Insulte celor care Te insultă pe Tine au căzut asupra Mea”. 4. Deoarece toate câte au fost scrise mai înainte au fost scrise spre învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin încurajarea Scripturilor, să avem speranță. 5. Iar Dumnezeu răbdării și al mângâierii să vă dea aceeași gândire unii față de alți, potrivit lui Hristos Isus, 6. pentru ca, într-un gând, cu o gură, să-L glorificați pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. 7. Așadar, primiți-vă unii pe alți cum v-a primit și pe voi Hristos, spre gloria lui Dumnezeu.

V1-2. În acest pasaj, apostolul rezumă din nou ceea ce a spus în capitolul 14.

În versetul 1 poți vedea că Pavel se număra printre cei tari. El vorbește acolo despre „noi” și astfel se include și pe el însuși. Nu este vorba de aroganță, ci el este conștient de ceea ce a devenit în Domnul Isus. Cei „tari” sunt creștinii care știu că prin lucrarea Domnului Isus sunt complet eliberați de orice lege și sclavie. Cu toate acestea, așa cum a spus, această libertate nu trebuie să devină un motiv de întristare pentru fratele slab, care nu este tare. Tu nu ai voie să încerci să-i impui propria ta convingere (corectă). Dimpotrivă, trebuie să suporteți slăbiciunea lui.

Așadar, din nou constăți aici că trebuie să te gândești la ceilalți, la ceea ce este folositor pentru ei. Acest lucru este în contrast cu atitudinea de a se mulțumi pe sine însuși. Nu trebuie să faci ceea ce ți se pare cel mai plăcut pentru tine sau ceea ce îți convine cel mai bine. În Filipeni 2 citești ceva asemănător: „Nu privind fiecare la ale lui, ci fiecare și la cele ale altora” (Filipeni 2.4).

V3. Apoi, în Filipeni 2 urmează exemplul dat de Domnul Isus în această privință (Filipeni 2.5-8). Este remarcabil cum Domnul Isus ne este prezen-

tat în mod repetat ca exemplu, atunci când Dumnezeu așteaptă ceva de la noi; vezi de exemplu Coloseni 3. Acolo citești despre a ne ierta unii pe alții. Exemplul este Domnul Isus: „după cum și Hristos v-a iertat, așa și voi” (Coloseni 3.13). Îl vezi foarte clar ca exemplu în 1 Petru 2 (1 Petru 2.21). Acolo se spune ceva despre slujitorii casei. Noi am spune astăzi că este vorba despre lucrători (angajați). Aceștia pot învăța de la Domnul Isus cum ar trebui să se comporte. Așadar, ori de câte ori se așteaptă ceva de la noi, trebuie să ne uităm la Domnul Isus. Atunci când Dumnezeu așteaptă ceva de la noi, putem învăța întotdeauna de la Domnul Isus cum să facem acel lucru.

Același lucru îl găsim și aici: „Pentru că și Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși.” Hristos a avut în vedere gloria lui Dumnezeu în toată viața Sa. Pentru asta a trăit El și nu pentru Sine. El a fost atât de desăvârșit în relația cu Dumnezeu, încât atunci când Dumnezeu a fost batjocorit, El a luat-o ca pe propria Sa batjocură. Exemplul dat de Domnul Isus îți dă puterea de a face ceea ce se așteaptă de la tine. La fel este și aici, când vine vorba de a ne purta slăbiciunile unii altora și de a fi spre binele aproapelui.

V4. De altfel, tot Vechiul Testament este plin de exemple. Pe măsură ce explorezi Biblia, vei descoperi că tot ceea ce este scris în ea te poate învăța ceva. Acesta a fost scopul lui Dumnezeu atunci când a dispus să fie scrisă. Nu este vorba despre evenimente întâmplătoare. Nu, în 1 Corinteni 10 se spune că toate aceste lucruri s-au întâmplat lui Israel ca exemple pentru voi (1 Corinteni 10.6,11)! De aceea trebuie să citești Scripturile. Atunci vei învăța cum să perseverezi și prin aceasta primești încurajare. Ai nevoie de perseverență în viața ta, unde opoziția și lipsa de înțelegere îți pot face viața dificilă. Nu renunța! Aceasta este încurajarea pe care o găsești mereu în Scriptură. De asemenea, ai nevoie de încurajare în viața ta, unde există atât de multe lucruri care te pot întrista. În Scriptură citești cum credincioșii au găsit această mângâiere la Dumnezeu.

Atunci când ai găsit perseverență și încurajare în Scripturi, rezultatul este că ai speranță. Speranța îți îndreaptă privirea spre viitor. Va veni un moment în care nu vei mai avea nevoie de perseverență și de încurajare. Atunci va fi venit desăvârșirea. Atunci nu vor mai exista distincții între credincioșii tari și cei slabi, așa cum există acum.

V5. Avem încă nevoie de perseverență și de încurajare. Le vei găsi în „Dumnezeul răbdării și al mângâierii”. Acest Dumnezeu este Dumnezeul tău! Dacă te orientezi după El, vei contribui ca credincioșii să aibă aceeași gândire unii față de alții. Atunci diferențele nu te vor înstrăina de ceilalți.

Cum poți găsi perseverență și încurajare, vezi la ... într-adevăr, la Domnul Isus. El nu S-a lăsat reținut de nimic în călătoria Sa pe pământ. Și-a urmat drumul cu perseverență, indiferent cât de mare a fost împotrivirea. Și cine a întâmpinat mai multă împotrivire decât El? Nici o mângâiere în lume, nici măcar de la ucenicii Săi. El Și-a găsit mângâierea în cunoașterea faptului că Tatăl Său era întotdeauna cu El.

V6. Dacă Domnul Isus este exemplul nostru și în această privință, vom slăvi pe Dumnezeu cu un singur gând, cu o singură gură. Dumnezeu cere acest lucru. Dacă ne certăm doar în legătură cu lucruri în care ar trebui să ne suportăm unii pe alții, Dumnezeu nu primește gloria care I se cuvine. Dacă învățăm să ne suportăm unii pe alții, aceasta va servi cu atât mai mult la glorificarea lui Dumnezeu.

V7. Pentru a ne putea primi cu adevărat unii pe alții, ar trebui să fim pe deplin conștienți de modul în care Hristos ne-a primit pe noi. El ne-a primit așa cum suntem. De asemenea, El știa perfect cum ne vom comporta. Cu toate acestea, El ne-a primit. Păcatele noastre le-a îndepărtat pentru totdeauna, dându-Se pe Sine Însuși să moară pentru noi. Dar particularitățile noastre le păstrăm. Însă aceasta nu a fost un motiv pentru Domnul Isus ca să ne respingă. El ne-a primit în ciuda particularităților noastre, care încă ies atât de des la iveală în noi. Potrivit acestui exemplu, ar trebui să ne primim unii pe alții.

Citește încă o dată Romani 15.1-7.

Cărei grupe consideri tu că aparții, celor tari sau celor slabi? De ce?

Rom 15.8-13 | Evanghelia pentru iudei și pentru păgâni

8. Pentru că eu spun că Isus Hristos a devenit un slujitor al circumciziei pentru adevărul lui Dumnezeu, ca să întărească promisiunile părinților; 9. și ca națiunile să-L glorifice pe Dumnezeu pentru îndurare, după cum este scris: „De aceea Te voi mărturisi între națiuni și voi cânta psalmi Numelui Tău”. 10. Și spune din nou: „Veseliți-vă, națiuni, cu poporul Său!” 11. Și din nou: „Lăudați pe Domnul, toate națiunile, și să-L laude toate popoarele!” 12. Și din nou Isaia spune: „Va fi Rădăcina lui Iese și Cel care Se ridică să conducă națiunile: în El vor spera națiunile”. 13. Și Dumnezeuul speranței să vă umple cu toată bucuria și pacea, în credință, ca să prisosiți în speranță, în puterea Duhului Sfânt.

V8. Domnul Isus a devenit un Slujitor. Fii deplin conștient de acest lucru. El, Fiul etern al lui Dumnezeu, a luat chipul unui sclav.

El a venit să slujească, nu să fie slujit. Se spune aici că El a devenit un slujitor al circumciziei. Aceasta înseamnă că El a venit pentru poporul iudeu, căci acestui popor i se dăduse circumcizia ca semn că Dumnezeu făcuse un legământ cu el. În mijlocul acestui popor, El a trăit ca un iudeu.

Scopul venirii Sale a fost, printre altele, să confirme promisiunile care fuseseră făcute părinților (cum ar fi Avraam). Aceste promisiuni fuseseră făcute de Dumnezeu. Ele au rămas ferme ca adevăr al lui Dumnezeu, deoarece atunci când Dumnezeu a spus ceva, El îl pune în aplicare. Iar Domnul Isus a venit să confirme aceste promisiuni.

V9. Dar a mai existat un alt motiv pentru care Domnul Isus a devenit un slujitor al circumciziei, și anume: „pentru ca națiunile să-L glorifice pe Dumnezeu pentru îndurare”. Aici Pavel arată clar că venirea Domnului Isus a însemnat binecuvântare nu numai pentru Israel, ci și pentru națiuni. Acest lucru este afirmat în mod minunat în Isaia 49, unde Îl auzi pe Dumnezeu spunându-I Domnului Isus: „Este puțin să fii robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov și să întorci pe cei păstrați ai lui Israel; te voi da și ca lumină a națiunilor, ca să fii mântuirea Mea, până la capătul pământului”. (Isaia 49.6). În prima parte a acestui citat citești că în inima lui Dumnezeu era ca Domnul Isus să restabilească pe Israel. Dar acesta nu era singurul lucru. Pentru Dumnezeu, lucrarea Domnului Isus era atât de măreață încât nu a vrut să limiteze consecințele ei doar la Israel. El a

vrut ca toate națiunile să aibă parte de îndurarea care urma să vină pentru omenire prin Domnul Isus. Rezultatul urma să fie că Dumnezeu urma să fie glorificat și onorat.

Este demn de remarcat faptul că Dumnezeu vorbise deja în Vechiul Testament despre această îndurare pentru națiuni. Îndurarea nu era ceva nou, revelată doar în Noul Testament. Dar observă: nu este vorba despre Adunare. Aceasta era cu adevărat o taină în Vechiul Testament. Ideea aici este că inima lui Dumnezeu în Vechiul Testament S-a îndreptat și către națiunile din afara lui Israel. Ele aveau un loc diferit, desigur. Israel era și rămâne poporul ales al lui Dumnezeu și are un loc special în istoria mântuirii. Dar prin aceasta Dumnezeu nu le-a lepădat pe celelalte popoare.

Pentru a confirma acest lucru, sunt citate patru pasaje scripturale din Vechiul Testament. Aceste patru citate reprezintă, de fapt, întregul Vechi Testament. Ele provin din Lege (Deuteronomul 32.43), din Psalmi (Psalmul 18.49; 117.1) și din Profeți (Isaia 11.10). În Luca 24, Domnul Isus se referă la aceste trei părți ca la un rezumat al întregului Vechi Testament (Luca 24.44b).

Primul citat de la sfârșitul versetului 9 este din Psalmul 18 (Psalmul 18.49). Acesta este un citat general, de fapt un fel de titlu peste celelalte citate. Acolo este vorba despre eliberarea rămășiței din mâna dușmanului, pe care Dumnezeu o va aduce. Această eliberare este prilejul ca ei să mărturisească Numele lui Dumnezeu printre națiuni.

V10. Urmarea este, că în cel de-al doilea citat (Deuteronomul 32.43) națiunile sunt chemate să se bucure împreună cu poporul lui Dumnezeu. Ele sunt invitate să împărtășească bucuria eliberării.

V11. În cel de-al treilea citat (Psalmul 117.1), toate națiunile și toate popoarele sunt chemate să laude și să slăvească pe Domnul, fiecare pentru sine. Aici bucuria nu mai este limitată la poporul Israel, ci toate popoarele de pe întreg pământul pot lua parte la ea.

V12. În cel de-al patrulea citat (Isaia 11.10) este prezentată cauza bucuriei. Acolo se vorbește despre rădăcina lui Isai. Aceasta indică în mod clar pe Domnul Isus (Apocalipsa 22.16). El Se va ridica pentru a domni peste națiuni. Sub domnia Lui va răsări un timp de bucurie și de veselie, pe care

toate națiunile îl caută febril și astăzi cu propriile forțe. Vine o vreme în care națiunile vor spera în El. Acum nu este acel timp.

V13. Dar tu Îl cunoști deja pe Dumnezeu speranței. El este în stare să te umple de toată bucuria și pacea în credință. Acum aceasta are loc prin credință. Credința înseamnă să te încrezi în Dumnezeu, care va împlini tot ceea ce a spus, chiar și atunci când totul în jurul tău pare să contrazică acest fapt. Când ești plin de aceasta, vei prisosi în speranță. Acest lucru te va face fericit și Îl vei lăuda într-o lume în care Dumnezeu și Hristos sunt tot mai mult tăgăduiți. Nu trebuie să te agiți sau să-ți dai singur curaj pentru a face asta. Oamenii fără Dumnezeu fac asta. Ei își spun: „Capul sus!” și „Nu te opri la probleme!”. Astfel de încurajări pot fi de ajutor pentru o vreme, dar nu dau putere reală și de durată. Omul nu are această putere în sine însuși. Puterea ta este Duhul Sfânt. El a venit să-ți îndrepte inima spre Domnul Isus. Numai atunci când El este subiectul speranței tale, speranța ta va fi fermă și va prisosi.

Citește încă o dată Romani 15.8-13.

Cum poți tu primi „toată bucuria și pacea în credință”?

Rom 15.14-21 | Slujba lui Pavel

14. Dar sunt convins, frații mei, și eu însumi cu privire la voi, că și voi sunteți plini de bunătate, umpluți cu toată cunoștința, capabili să vă și îndemnați unii pe alții. 15. Dar, în parte, v-am scris mai cu îndrăzneală, fraților, ca să vă aduc aminte, datorită harului care mi-a fost dat de Dumnezeu, 16. ca să fiu slujitor al lui Hristos Isus pentru națiuni, împlinind preoția în Evanghelia lui Dumnezeu, pentru ca jertfa națiunilor să fie bine primită, fiind sfințită prin Duhul Sfânt. 17. Am deci cu ce mă lăuda în Hristos Isus, în cele privitoare la Dumnezeu. 18. Pentru că nu voi îndrăzni să vorbesc despre ceva ce n-a lucrat Hristos prin mine, spre ascultarea națiunilor, prin cuvânt și faptă, 19. în puterea semnelor și a minunilor, în puterea Duhului lui Dumnezeu; astfel că de la Ierusalim și în jur, până în Iliria, am predicat din plin Evanghelia lui Hristos; 20. și astfel am căutat să vestesc Evanghelia nu unde era cunoscut Hristos, ca să nu zidesc pe temelii, 21. ci, după cum este scris: „Acea cărora nu li s-a spus despre El vor vedea și cei care n-au auzit vor înțelege“.

V14. Deși Pavel nu-i văzuse niciodată personal pe credincioșii din Roma, el era convins că erau plini de bunătate. Auzise destule despre ei, pentru a putea spune acest lucru.

Știa, de asemenea, că erau plini de toată cunoștința. Prin bunătatea lor, ei erau capabili să se îndemne unii pe alții. Bunătatea și cunoașterea sunt lucruri pe care nu trebuie să le păstrezi pentru tine. Cu ele poți sluji altora. Când te gândești la corectare, s-ar putea să nu te gândești imediat la slujire. A corecta înseamnă a aduce înapoi pe cineva care greșește într-un fel sau altul. Este o dovadă de bunătate și cunoaștere, atunci când avem grijă unii de alții în acest fel.

V15. Pavel își cere totodată scuze, pentru că le-a scris acest lucru. Dar el a vrut să le reamintească lucruri care poate fuseseră uitate de ei. Este ceva de care și tu vei avea mereu nevoie. Dacă ți se reamintește mereu de un anumit lucru, nu-l vei mai uita. Ți-l vei aminti din ce în ce mai bine. Vei fi cu atât mai întărit prin aceasta, așa cum o numește Petru atunci când le-a reamintit credincioșilor adevărul lui Dumnezeu scurt înainte de a muri (2 Petru 1.12-15; 3.1).

V16-17. Pavel se afla într-o relație specială cu națiunile, deci și cu credincioșii din Roma, pentru că aceștia aparțineau națiunilor. El se numește

aici preot. Este o expresie ciudată, dar și frumoasă. Dacă vezi slujirea în Evanghelie în acest mod, predicarea Evangheliei este o slujire remarcabilă. Un preot este cineva care oferă jertfe lui Dumnezeu. Dacă cineva ajunge la convertire și la credință prin predicarea Evangheliei, predicatorul poate oferi o astfel de persoană ca jertfă lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt este cel care lucrează convertirea și credința într-o persoană. Prin aceasta, acea persoană este sfințită, adică ea este desprinsă de lume și aparține acum lui Dumnezeu. Acest lucru a devenit posibil pentru că Isus Hristos a murit și a înviat dintre morți. El a făcut tot ceea ce era necesar pentru ca o persoană să poată fi mântuită. Prin urmare, există doar laudă „în Hristos Isus, în cele privitoare la Dumnezeu”.

V18. Întreaga viață a lui Pavel a fost concentrată pe a face ceea ce voia Hristos. Chiar și imediat după convertire el spusese: „Ce să fac, Doamne?” (Faptele apostolilor 22.10). În tot ceea ce spusese, el ținuse cont de acest lucru. Acesta este un exemplu important pentru noi! Când Hristos nu lucra în el, Pavel își ținea gura închisă. El a subordonat totul scopului vieții sale, care era foarte clar pentru el: să aducă națiunile la ascultare.

V19. Tot ce spunea, tot ce făcea, tot ce primea ca daruri, era îndreptat spre aceasta. El nu posedă în sine puterea de a face acest lucru. El era conștient că nu putea face toate acestea decât prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Oriunde mergea, el propovăduia Evanghelia.

V20. Făcând acest lucru, el a ținut cont și de ceea ce fusese încredințat altuia. Dacă a constatat că altcineva propovăduia Evanghelia într-o anumită zonă, el s-a dus în altă zonă. Pentru el, predicarea era mai importantă decât predicatorul. El a preferat să fie acolo unde Evanghelia nu fusese încă predicată. Așadar, Domnul ți-a dat și ție o mică zonă în această lume, în care poți mărturisi despre El. Această zonă poate deveni din ce în ce mai mare. Dar ai grijă să nu invadezi o zonă, pe care Domnul a dat-o altcuiva. Asta nu este bine. Putem să-L slujim cu toții împreună pe Domnul în Evanghelie, dar fiecare își are propria sarcină și propria zonă în acest sens.

Pavel a avut o mulțime de greutăți cu oameni, care l-au pus într-o lumină proastă. Au răspândit lucruri despre el, care nu erau deloc adevărate. Când a fost pe undeva, veneau alții acolo și spuneau că el nu urmărea decât propriul avantaj. Pavel însuși nu voia să procedeze în felul acesta.

Îi plăcea să recunoască ceea ce Domnul le dăduse altora. Când îi vedea pe alții fiind folosiți de Domnul, acest lucru nu îl făcea gelos, ci fericit. El însuși s-a dus apoi în alt loc.

V21. Pentru această atitudine în propovăduirea Evangheliei, Pavel avea un pasaj biblic din Isaia 52 (Isaia 52.15). Acesta era o indicație clară pentru el să meargă în locuri unde Hristos nu fusese încă predicat.

Aici ai o instrucțiune importantă, dacă vrei să faci ceva pentru Domnul (și oricine Îl iubește pe Domnul vrea asta, nu-i așa?): lasă-te călăuzit de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă te hrănești zilnic cu Cuvântul lui Dumnezeu, vei primi răspunsuri la întrebările tale. Cu siguranță că vei avea întrebări despre unele lucruri. Răspunsurile nu se află pe stradă. De aceea, trebuie să citești cu rugăciune. Pavel, în situația în care se afla, nu a primit o scrisoare cu numele locurilor în care trebuia sau nu trebuia să meargă.

Așa este și cu multe întrebări din viața noastră. Există întrebări de genul: Ce soț sau ce soție mi-a rânduit Domnul; ce pregătire profesională ar trebui să urmez, ce profesie ar trebui să aleg? Nici la aceste întrebări nu vei găsi răspunsuri literale în Biblie. Cu toate acestea, vei găsi în Biblie referiri la bărbați și femei care au fost temători de Dumnezeu. Poți lua seama la aceștia, atunci când iei o decizie. În același mod te poți ghida în alegerea profesiei prin întrebarea: Îi pot sluji Domnului în ea, sau trebuie să fac lucruri care nu sunt în conformitate cu voia lui Dumnezeu? Încrede-te în Dumnezeu conform Cuvântului Său. Cine crede în El și se încrede în El nu va fi dat de rușine.

Citește încă o dată Romani 15.14-21.

Ce întrebări ai tu? Unde cauți răspunsul la ele?

Rom 15.22-33 | Cum și-a întocmit Pavel planurile

22. De aceea am și fost deseori împiedicat să vin la voi. 23. Dar acum, ne-maiavând loc în aceste ținuturi și având de mulți ani o mare dorință să vin la voi, 24. când ar fi să merg în Spania, voi veni la voi; pentru că sper să vă văd în trecere și să mă conduceți într-acolo, după ce mai întâi mă voi bucura puțin de voi; 25. dar acum mă duc la Ierusalim, slujind sfinților; 26. pentru că Macedonia și Ahaia au binevoit să facă o contribuție pentru cei săraci dintre sfinții care sunt în Ierusalim. 27. Pentru că au binevoit și le sunt datoare; pentru că, dacă națiunile au avut parte de cele spirituale ale lor, sunt și ele datoare să le slujească în cele pământești. 28. Deci, după ce voi sfârși aceasta și după ce le voi pecetlui acest rod, voi porni spre Spania, trecând pe la voi. 29. Și știu că, venind la voi, voi veni în plinătatea binecuvântării lui Hristos. 30. Dar vă îndemn, fraților, prin Domnul nostru Isus Hristos și prin dragostea Duhului, să luptați împreună cu mine în rugăciunile voastre pentru mine către Dumnezeu, 31. ca să fiu scăpat de cei din Iudeea care nu cred și ca slujba mea, care este pentru Ierusalim, să fie bine primită de sfinți; 32. ca să vin la voi cu bucurie, prin voia lui Dumnezeu, și să mă învioresc împreună cu voi. 33. Și Dumnezeul păcii fie cu voi toți! Amin.

V22-24. Pavel le face din nou cunoscut credincioșilor din Roma cât de mult ar dori să vină la ei.

El scrisese deja acest lucru chiar la începutul acestei scrisori, în capitolul 1 (Romani 1.11). Dar acum le spune că ar dori să vină la ei, atunci când va călători în Spania. Pe drumul spre acolo va veni și pe la ei. El se aștepta ca ei să-i dea atunci ceea ce avea nevoie pentru continuarea călătoriei. Așa că a contat pe dragostea lor. Își va continua călătoria doar după ce se va fi înviorat de ei. Da, tu te poți înviora de frații tăi și de surorile tale. Cu siguranță că ai avut deja această experiență. Aceștia sunt oameni cărora le pasă de tine, care sunt interesați de tine.

Când încă nu Îl cunoșteai pe Domnul Isus, erau mulți oameni care se purtau ca și cum le păsa de tine. Dar de multe ori era doar o aparență. Nu însemnai ceva pentru ei decât atunci când puteau profita de pe urma ta. De când L-ai cunoscut pe Domnul Isus, ai fost primit într-o altă comunitate de oameni. Acești oameni au ajuns și ei să-L iubească pe Domnul Isus, de aceea ei se iubesc și între ei. Ei îi includ în dragostea lor pe toți cei care

se alătură. Cu siguranță că și tu vei fi dezamăgit la un moment dat de cei credincioși ca și tine. În ei înșiși, ei sunt oameni slabi, cu defecte. Dar dacă Pavel, marele apostol, care știa foarte bine că în Roma nu existau doar credincioși fără cusur, a putut să se reîmprospăteze în ei, cu siguranță și noi putem să ne reîmprospătăm unii de alții.

V25-26. Înainte de a putea călători la Roma, Pavel a trebuit să facă mai întâi altceva. Avea bani la el. Era suma dintr-o colectă pe care o făcuseră credincioșii din Macedonia și Ahaia. Acești bani erau pentru credincioșii săraci din Ierusalim.

V27. Această colectă nu a fost o acțiune caritabilă făcută ca urmare a informațiilor despre sărăcia din Ierusalim. Era o colectă voluntară, despre care se spune de două ori că credincioși au „binevoit”. Cu toate acestea, exista și o anumită obligație. Căci națiunile deveniseră părtașe la bunurile spirituale, care erau destinate în primul rând poporului pământean al lui Dumnezeu. Pentru că Israel Îl respinsese pe Domnul Isus, Evanghelia ajunsese și la națiuni, așa că și acestea puteau să fie binecuvântate spiritual. Prin urmare, se putea aștepta acum ca națiunile să ia parte la suferința sfinților din Ierusalim și să le restituie ceva. Era o datorie pe care o puteau achita în acest fel.

Acest lucru poate fi aplicat și în cazul nostru. Dacă ai fost binecuvântat din punct de vedere spiritual de către un frate sau o soră, îi poți sluji cu daruri materiale (Galateni 6.6). Poți pune ceva în punga de colectare de la strănerile laolaltă. Poți, de asemenea, să le dai personal. Pavel a luat această slujire foarte în serios. Deși principala sa preocupare era bunăstarea spirituală a credincioșilor, această însărcinare pentru bunăstarea materială a credincioșilor nu era mai puțin importantă pentru el.

V28. După ce această însărcinare urma să fie îndeplinită, el dorea să vină la ei în timpul trecerii sale spre Spania. Cel puțin aceasta era intenția sa. El a venit mai târziu la Roma, dar altfel decât intenționa. Nu în tranzit, ci ca prizonier. Așadar, vezi că și în cazul acestui om al lui Dumnezeu lucrurile puteau decurge altfel decât își imaginase. Aceasta nu a fost o dezamăgire pentru el. El știa că Dumnezeu îi conducea viața. Și în viața ta, lucrurile se pot desfășura altfel decât îți imaginezi. Dumnezeu știe ce este cel mai bine pentru tine. Dacă îți minte acest lucru, vei fi salvat de dezamăgire.

V29. Pavel mai știa ceva, că atunci când va veni la ei, va veni în plinătatea binecuvântării lui Hristos. Ei bine, acea binecuvântare deplină a venit. Chiar în timp ce se afla în închisoarea din Roma, el a scris scrisori despre binecuvântările supreme ale Adunării. Avem aceste scrisori în Biblie. Citești despre „plinătatea binecuvântării” în scrisorile adresate credincioșilor din Efes, Colose și Filipi. Aceste scrisori îți oferă o privire asupra binecuvântării depline a lui Hristos.

V30-31. Poate că Pavel simțea deja ceva din ceea ce îl aștepta. El cere de urgență mijlocirea credincioșilor din Roma. Acest îndemn i-a fost dat „prin Domnul nostru Isus Cristos și prin dragostea Duhului”. Acesta este un mod frumos de îndemnare. El o poate spune în acest fel, pentru că știe că atât Domnul Isus, cât și Duhul Sfânt sunt pe deplin în spatele acestui îndemn. Domnul Isus este numit aici pe numele Său complet. În afară de aceasta, vezi că Duhul este o Persoană, care iubește. Așadar, chemarea lui Pavel la mijlocire vine de fapt de la Domnul Isus, în timp ce dragostea Duhului este, ca să spunem așa, puterea de a o satisface.

Pavel vorbește despre o luptă în rugăciuni. Cunoști tu puțin această luptă? Adevărata rugăciune este luptă. Această luptă nu se face cu mâinile și picioarele. Este o luptă spirituală. Trebuie să ne luptăm pentru ca slujba slujitorilor Domnului să nu fie împiedicată de adversari și pentru ca lucrarea Domnului să poată continua pentru binecuvântarea credincioșilor.

V32-33. În felul acesta putem lucra împreună, pentru ca slujitorii să facă voia lui Dumnezeu cu bucurie și să slujească credincioșilor. În acest fel, și ei înșiși vor fi înviorați. Slujitorii Domnului nu sunt mașini fără sentimente. Ei au nevoie să fie înviorați de ceilalți credincioși, pentru a putea face slujba lor cu bucurie. Dumnezeul păcii este gata să îți dea pace interioară și să te ajute în lupta pe care o ai în tot felul de domenii.

Citește încă o dată Romani 15.22-33.

Este ceva căruia dorești să-i dai ceva, sau i-ai dat? Fă-o, și gândește-te în privința aceasta la Matei 6.1-4.

Romani 16

Rom 16.1-16 | Saluturi și multe altele

1. Și vă recomand pe Fioi, sora noastră, care este slujitoare a adunării din Chencrea, 2. ca s-o primiți în Domnul, într-un mod vrednic de sfinți, și s-o ajutați în orice lucru în care ar avea nevoie de voi; pentru că și ea a fost un ajutor multora și mie însumi. 3. Salutați pe Prisca și pe Acuila, împreună-lucrătorii mei în Hristos Isus 4. (care, pentru viața mea, și-au pus capul; căroro le mulțumesc nu numai eu, ci și toate adunările națiunilor), 5. precum și adunarea din casa lor. Salutați pe Epenet, preaiubitul meu, care este cel dintâi rod al Asiei pentru Hristos. 6. Salutați pe Maria, care s-a ostenit mult pentru voi. 7. Salutați pe Andronic și pe Iunia, rudele mele și împreună-întemnițați cu mine, care sunt vestiți între apostoli, care au și fost în Hristos mai înainte de mine. 8. Salutați pe Ampliat, preaiubitul meu în Domnul. 9. Salutați pe Urban, împreună-lucrătorul nostru în Hristos, și pe Stache, preaiubitul meu. 10. Salutați pe Apele, cel încercat în Hristos. Salutați pe cei dintre ai lui Aristobul. 11. Salutați pe Ierodion, ruda mea. Salutați pe cei ai lui Narcis, care sunt în Domnul. 12. Salutați pe Trifena și pe Trifosa, care se ostenesc în Domnul. Salutați pe Persida, preaiubita, care s-a ostenit mult în Domnul. 13. Salutați pe Ruf, cel ales în Domnul, și pe mama lui și a mea. 14. Salutați pe Asincrit, pe Flegon, pe Hermes, pe Patroba, pe Herma și pe frații care sunt împreună cu ei. 15. Salutați pe Filolog și pe Iulia, pe Nereu și pe sora lui și pe Olimpa și pe toți sfinții care sunt împreună cu ei. 16. Salutați-vă unii pe alții cu o sărutare sfântă. Toate adunările lui Hristos vă salută.

V1-16. Saluturi! Și ce nume! Câteodată sunt cele mai pure întorsături de limbă. N-ar trebui să sărim peste această secțiune? Nu, mai bine nu!

Pentru Pavel aceste nume au însemnat foarte mult. Erau oameni care aparțineau și ei Domnului Isus. Acum ai aici o expresie practică a legăturii. Trimiți salutări unor oameni pentru care simți ceva special, cu care te simți legat într-un anumit fel. Aceștia sunt, de obicei, oameni pe care nu îi vezi în fiecare zi. Poate că nici măcar nu i-ai văzut vreodată și ai auzit doar de ei. Dar ceea ce ai auzit despre ei îți dă acel sentiment de legătură, de

apartenență. Poate fi foarte încurajator să primești salutări de la cineva. Știi că cineva se gândește la tine. Acest lucru îți face bine.

De aceea, salutarile nu sunt lipsite de importanță. Ele subliniază ceea ce ai în comun unul cu celălalt. Atunci când cineva trimite salutări fraților și surorilor, este o însărcinare importantă. Așa însărcinează aici Pavel pe credincioșii din Roma să salute niște frați și surori.

În aceste saluturi, se observă că la multe nume se adaugă ceva. Pentru Pavel nu era vorba doar de câteva nume. Acești oameni însemnau ceva pentru el. Fiecare dintre ei însemna ceva diferit pentru el. Avea o relație specială cu fiecare dintre ei. La fel și relația ta cu fiecare frate și soră este diferită. Dacă ajungi să fii atent la această diferență, aceasta reprezintă o îmbogățire enormă în relațiile tale cu frații și surorile tale.

Există, de asemenea, nume pe care Pavel le menționează fără să le adauge ceva. S-ar putea să te întrebi dacă nu era nimic special de menționat despre acești oameni. Nu era nimic care să îi scoată în evidență? Erau frați și surori plictisitori? Nu știi. Poate că erau doar frați ne semnificativi, dar cu siguranță făceau parte dintre ceilalți. Această diferență o găsești și la ucenicii Domnului Isus. Nu știm prea multe despre unii dintre ei, pentru că se spun doar câteva lucruri despre ei. Despre alții, pe de altă parte, știm foarte multe, pentru că se spun multe lucruri despre ei. Dar sunt și cei despre care știm doar numele. Ceea ce au făcut ei ne este ascuns. Dumnezeu știe totuși și nu uită să aprecieze acest lucru. Dumnezeu Își urmează calea Sa cu fiecare.

Ar fi frumos dacă s-ar putea relata despre tine ceva mai mult decât doar numele tău. Totuși, acest lucru nu ar trebui făcut pentru a te face important. Trebuie să se vadă că ești condus de dragostea ta pentru Domnul Isus. Vei găsi acest lucru și la multe dintre numele pe care Pavel le menționează aici. Adesea se adaugă ceva despre Domnul Isus. El a fost motivul lucrării lor. Vreau să spun ceva despre unele dintre nume; la celelalte te poți gândi singur.

În primul rând, Pavel o numește pe Fivi, „sora noastră”. Aici vezi că Pavel aprecia slujba surorilor. Dintre toate numele, pe care le menționează, primul este cel al unei surori. Și mai sunt și alte surori menționate în acest pasaj. Fivi era desigur o femeie deosebită. Ea i-a slujit pe credincioși în-

tr-un mod practic. Poate că i-a primit ospitalier în casa ei. Poate că le făcea vizite. Poate că a scris scrisori de încurajare. În orice caz, ea i-a ajutat pe mulți prin slujirea ei, adică a fost un sprijin și un ajutor pentru mulți prin acțiunile ei, care îi întăreau pe alții. Pavel însuși a experimentat acest lucru ca pe o binecuvântare. Prin urmare, el putea să o recomande credincioșilor din Roma. Atunci când Fivi va fi venit la ei, ei ar fi trebuit să o primească în mod corespunzător și să îi ofere ajutor și sprijin.

Apoi a mai existat un alt cuplu asupra căruia Pavel a atras atenția în mod special credincioșilor din Roma: Prisca sau Priscila și Acuila. Observi că și aici soția este menționată prima? Acest cuplu este menționat mai des, chiar și în ordine inversă. Când vine vorba de responsabilitate sau de interpretarea Cuvântului lui Dumnezeu, Acuila este menționat primul. Dar când vine vorba de serviciul practic în familie, care este în principal sarcina femeii, Priscila este menționată prima. Aceasta este și în cazul de față.

Din Faptele apostolilor 18 vezi că Pavel a locuit la ei (Faptele apostolilor 18.1-3). Din expunerile ulterioare din Faptele apostolilor 18 reiese că nu era deloc neprimejdios să primești în casă un bărbat ca Pavel. Acest cuplu își riscase chiar și viața pentru el. Pavel le era recunoscător pentru acest lucru. Dar și adunările dintre națiuni le erau îndatorate, deoarece, prin curajul lor, au putut să obțină beneficii suplimentare de pe urma slujbei lui Pavel. De asemenea, și tu poți să te gândești că, atunci când faci ceva pentru un slujitor al Domnului, este și un serviciu adus celor pe care îi slujește acel slujitor.

În cele din urmă, aș dori să subliniez ultima parte a versetului 16. Pavel nu numai că le cere credincioșilor să le trimită salutări cunoscuților săi, ci le trimite credincioșilor din Roma și salutări din partea tuturor celor care erau legați cu el: „Toate adunările lui Hristos vă salută”. Adunarea din Roma era legată de toate adunările lui Hristos, oriunde s-ar fi aflat ele pe pământ. Cât de frumos este să trăim și acest lucru. Vei fi observat desigur că credincioșii sunt foarte divizați. Mai este oare posibil să experimentăm unitatea Adunării? Da, este posibil și astăzi. Cum se poate întâmpla acest lucru este explicat în detaliu în următoarea scrisoare (prima Epistolă către Corinteni).

Citește încă o dată Romani 16.1-16.

Scrive o vedere cu salutări la cineva care de mult timp nu a mai auzit de tine.

Rom 16.17-24 | Fii înțelept față de bine

17. Dar vă îndemn, fraților, să luați seama la cei care fac dezbinări și prilejuri de poticnire împotriva învățăturii pe care ați primit-o; și depărtați-vă de ei. 18. Pentru că unii ca aceștia nu slujesc Domnului nostru Hristos, ci pântecelelor; și, prin cuvinte dulci și vorbiri frumoase, amăgesc inimile celor fără răutate. 19. Pentru că vestea despre ascultarea voastră a ajuns la toți. Mă bucur deci de voi, dar doresc să fiți înțelepți față de bine și simpli în ce privește răul. 20. Iar Dumnezeuul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre. Harul Domnului nostru Isus Hristos fie cu voi. Amin. 21. Vă salută Timotei, cel împreună-lucrător cu mine, și Luciu, și Iason, și Sosipater, rudele mele. 22. Vă salut în Domnul eu, Terțiu, care am scris epistola aceasta. 23. Vă salută Gaiu, gazda mea și a întregii adunări. Vă salută Erast, administratorul cetății, și fratele Cuart. 24. Harul Domnului nostru Isus Hristos fie cu voi toți. Amin.

V17. În capitolul 14 ai văzut că frații și surorile din adunarea din Roma nu gândeau la fel despre toate lucrurile.

Era vorba de respectarea anumitor zile și de consumul anumitor alimente. Existau frați în Roma care nu erau încă complet liberi de influența iudaismului. Erau diferențe, cu care trebuiau să învețe să trăiască, în care trebuiau să se suporte unii pe alții. Acum, Pavel le spune ceva despre oamenii pe care nu trebuiau să-i suporte. Îngăduința este o calitate bună atunci când vine vorba de slăbiciuni. Dar toleranța este ceva complet greșit atunci când vine vorba de lucruri greșite, păcătoase, reprobabile. Acestea nu trebuie să le suporteți.

Dacă printre credincioși există oameni care provoacă discordie și necaz, contrar învățăturii pe care ai învățat-o, trebuie să te îndepărtezi de ei. Diavolul caută întotdeauna să provoace discordie și ceartă între credincioși. Adesea o face așa cum a făcut-o cu Eva la începutul Bibliei, la căderea în păcat. El vine cu întrebarea înșelătoare: „Chiar a zis Dumnezeu?” (Geneza 3.1). El a semănat îndoială în inima Evei cu privire la cuvântul clar al lui Dumnezeu. La fel și astăzi, el încearcă să semene îndoieli cu privire la doctrină în inima credincioșilor.

V18. Doctrina nu este o teorie seacă și plictisitoare, ci o instruire vie din Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, există întotdeauna oameni care vor să te convingă că nu totul trebuie înțeles așa cum este scris în Biblie și

cum ai învățat. Trebuie să lași astfel de oameni pe stânga. Pe acest fel de oameni nu-i auzi vorbind despre Domnul Isus, ci întotdeauna despre ei înșiși. Ei știu exact cum să prezinte lucrurile pentru a-i înșela pe credincioșii neștiutori. Acești oameni nu Îl slujesc pe Domnul nostru Hristos, ci propria lor burtă. Totul se învâрте în jurul lor înșiși.

V19. Sper că se poate spune și despre ascultarea ta că a „ajuns” la toți, că alți frați au constatat-o în tine. Atunci nu veți fi o pradă pentru cei care provoacă discordie.

Pentru a te proteja de acești oameni, este necesar să fii înțelept față de bine, dar simplu la minte în ce privește răul. Prin urmare, ocupă-te cu ceea ce este bun și nu cu ceea ce este rău. Ocupă-te de Domnul Isus și de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este nevoie să te adâncești în practicile păcătoase ale lumii pentru a vedea cât de rele sunt acestea. Stai departe de ele. Nu trebuie să probezi răul. Dacă încerci să faci aceasta, vei pieri. Mulți tineri au început din curiozitate să se implice în șmecherii oculte și au ajuns încet-încet să se încurce în ele. Cât de mulți, pentru că era ceva palpitant, au încercat odată jocurile de noroc și apoi au devenit dependenți. Mai sunt și cei care, din desfrâu, au fumat cândva o „țigară cu ceva în ea” și au ajuns în lumea drogurilor. Nu încerca păcatul! Lasă-te avertizat! Lumea în care trăiești este în prezent încă în mâinile lui satan. Poate că știi din experiența amară cât de stricată este lumea. Dacă ai ajuns de curând la convertire și la credință, probabil că vei avea încă o aversiune față de rău. Atunci păstrează-te curat. Dar ispitele vor veni curând să te atragă din nou înapoi. De aceea, ai grijă să devii înțelept față de bine. Perseverează!

V20. Satan este încă prințul acestei lumi. Dar în curând el va fi călcat în picioare. Știi de către cine? De către Dumnezeuul păcii. Nu-i așa că este ciudat? Satan vrea să aducă ceartă. Dumnezeuul păcii va pune capăt la asta. Dacă ții minte acest lucru, vei păstra pacea chiar și în inima ta. În acest fel, vei rămâne orientat spre Dumnezeuul păcii și satan nu va avea ocazia să te preocupe cu răul. Pentru ca tu să iei acest lucru la inimă în viața ta, harul Domnului nostru Isus Hristos este dorit pentru tine.

V21-24. Urmează câteva saluturi din partea unor credincioși individuali către adunarea din Roma. Printre ei se află și Terțiu. El a scris ceea ce i-a dictat Pavel. Așa proceda de obicei Pavel. Ca un fel de semnătură, el punea

apoi uneori la sfârșit un salut personal (1 Corinteni 16.21). Într-un caz excepțional, el însuși a scris scrisoarea. Situația din adunările din Galatia era atât de gravă încât Pavel și-a luat pana pentru a scrie despre ea (Galateni 6.11). Desigur, dacă Pavel a folosit un scrib, acest lucru nu diminuează autoritatea a ceea ce a scris. El, apostolul, este expeditorul.

Tot ceea ce a scris el în această scrisoare, Dumnezeu a vrut ca tu să știi. Această scrisoare către credincioșii din Roma se referea în primul rând la justificarea ta înaintea lui Dumnezeu. Dar aceasta nu este nicidecum totul a ceea ce Dumnezeu are de spus pentru tine. În ultimele versete ale acestei scrisori vei auzi despre lucruri pe care Dumnezeu le are, de asemenea, în inima Sa, ca să îți le facă cunoscute.

Citește încă o dată Romani 16.17-24.

Cum poți tu fii înțelept spre bine?

Rom 16.25-27 | O preamărire

25. Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și predicarea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei ținute ascunsă timp de veacuri, 26. dar arătată acum și prin scrieri profetice, potrivit poruncii eternului Dumnezeu, făcută cunoscut tuturor națiunilor, spre ascultarea credinței – 27. singurului Dumnezeu înțelept, Lui fie glorie, prin Isus Hristos, pentru totdeauna! Amin.

V25. La sfârșitul scrisorii sale, Pavel ajunge să preamărească pe Dumnezeu. Dumnezeu este înaintea privirii sale. El îi umple tot câmpul vizual.

Dumnezeu este atât de mare pentru el, încât în ultimele versete mai scrie câteva lucruri despre Dumnezeu, care depășesc de fapt subiectul acestei scrisori. Din moment ce i s-a permis să vorbească astfel despre Dumnezeu și despre Evanghelia Sa, inima lui este atât de plină încât nu se poate abține, ca să spunem așa, să spună ceva despre „descoperirea tainei”.

Vei întâlni deseori cuvântul „taină” în Noul Testament. Această expresie se referă la ceva care era ascuns în Vechiul Testament, care era necunoscut, dar care a fost făcut cunoscut în Noul Testament. Pavel nu dă detalii, dar, numind-o aici, el indică faptul că există mai mult decât ceea ce ai descoperit în această scrisoare. Totuși, asta nu înseamnă că această scrisoare nu ar fi atât de importantă. Fără a studia această scrisoare, nu trebuie nici măcar să începi să înțelegi ceva despre taină. Învățăturile din alte epistole ale lui Pavel, în special către Efeseni și Coloseni, urmează îndeaproape învățăturile din epistola către Romani.

Aș dori să îți dau un sfat bun. Citește în mod regulat epistola către Romani. Astfel vei rămâne în legătură directă cu baza vieții tale de credință. Apoi, pe această temelie poți construi ulterior studiul tău biblic. Dumnezeu este puternic pentru a te întări în ceea ce ai învățat din această epistolă. Nu trebuie să te ții de ea făcând eforturi enorme. Nu este Domnul Isus totul pentru tine? Când a fost predicat Cuvântul, ai ajuns să-L cunoști. El se află în centrul planurilor și gândurilor lui Dumnezeu. Primindu-L ca Mântuitor și Domn, te-ai unit cu El. Domnul Isus nu mai este pe pământ, ci în cer. Știi ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că ești legat cu un Domn din cer și, deoarece cerul este locuința lui Dumnezeu și a Domnului Isus, cerul este și casa ta.

Poate te întrebi: „Este aceasta ceva deosebit?”. Da, este foarte deosebit. Omul a fost creat pentru a trăi pe pământ. Tot Vechiul Testament ne arată acest lucru. Cea mai înaltă binecuvântare cunoscută de credincioșii din timpul Vechiului Testament a fost aceea de a trăi pe pământ sub guvernarea lui Mesia.

Domnul Isus va fi centrul pământului. De la El va porni orice binecuvântare peste pământ și tot pământul Îi va da slavă. Aceasta este ceea ce au dorit credincioșii din Vechiul Testament, aceasta este ceea ce așteptau ei. Bineînțeles, și asta va fi glorios.

V26. În Noul Testament, însă, avem de-a face cu binecuvântări care depășesc cu mult pe acestea. Despre aceasta nu se putea vorbi în timpul Vechiului Testament; atunci s-a tăcut în privința aceasta, a rămas ascunsă. Dar acum este descoperită! Dumnezeu a dat porunca de a face cunoscut faptul că oamenii vor fi cu Domnul Isus în cer. Aceștia sunt oameni care au crezut în Domnul Isus după ce El S-a întors în cer. Din cer, Domnul Isus a trimis apoi Duhul Sfânt pe pământ pentru a-i aduna pe acești oameni. În alte epistole, acești oameni, care au fost astfel adunați, sunt numiți „Adunarea”. Din aceste alte epistole vei afla ce privilegiu extraordinar este să aparții acestei Adunări. Adunarea exista în planurile și în inima lui Dumnezeu înainte ca lumea să existe. Pentru a forma această Adunare, a ieșit porunca Dumnezeului veșnic de a-L propovădui pe Isus Hristos printre națiuni. Oricine se supune Lui cu credință are dreptul să aparțină acestei Adunări.

Adunarea va fi în cer, în casa Tatălui, pentru eternitate. Ea va aduce laudă și glorie pentru veșnicie lui Dumnezeu, care, în marele Său har și în dragostea Sa, a oferit un astfel de loc, care depășește totul, unor oameni care sunt păcătoși în sine.

V27. Singurul Dumnezeu înțelept era singurul care a putut concepe aceasta. Fiul Său, Isus Hristos, era singurul care a putut să ducă la îndeplinire aceasta. Cine ar fi putut să se gândească să ridice oameni de nimic, ucigași ai Fiului lui Dumnezeu, la înălțimea casei Tatălui? Cine altcineva, în afară de Dumnezeu, ar fi putut face acest lucru - într-un mod care ne va aduce admirație și închinare veșnică?

El L-a trimis pe Fiul Său în lume, chiar dacă știa ce Îi vor face oamenii. Și în același loc, în care oamenii L-au ucis pe Domnul Isus, aceiași oameni pot primi toate binecuvântările pe care Dumnezeu le avea în inima Sa pentru ei. Prin Isus Hristos și prin lucrarea Sa pe cruce, Dumnezeu va primi gloria care I se cuvine doar Lui pentru eternitate.

Citește încă o dată Romani 16.25-27.

Dă onoare lui Dumnezeu pentru tot ce El ți-a arătat despre Sine Însuși și despre Fiul Său.

